

ਸਤਿਨਾਮੁ

ਸਿਟ ਰਾਜ ਕੁਵਿਅਾਟਈ

Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library

Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library has been created with the approval and personal blessings of Sri Satguru Uday Singh Ji. You can easily access the wealth of teaching, learning and research materials on Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library online, which until now have only been available to a handful of scholars and researchers.

This new Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library allows school children, students, researchers and armchair scholars anywhere in the world at any time to study and learn from the original documents.

As well as opening access to our historical pieces of world heritage, digitisation ensures the long-term protection and conservation of these fragile treasures. This is a significant milestone in the development of the Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-Library, but it is just a first step on a long road.

Please join with us in this remarkable transformation of the Library. You can share your books, magazines, pamphlets, photos, music, videos etc. This will ensure they are preserved for generations to come. Each item will be fully acknowledged.

To continue this work, we need your help

Your generous contribution and help will ensure that an ever-growing number of the Library's collections are conserved and digitised, and are made available to students, scholars, and readers the world over. The Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-Library collection is growing day by day and some rare and priceless books/magazines/manuscripts and other items have already been digitised.

We would like to thank all the contributors who have kindly provided items from their collections. This is appreciated by us now and many readers in the future.

Contact Details

For further information - please contact

Email: NamdhariElibrary@gmail.com

ਤਰਤੀਬ ੧੩

1. ਹੇ ਨਾਨਕ ੧੬	1-2
2. ਗਰਭ	3
3. ਧੀ ਦਾ ਅੱਥਾ	4
4. ਮੁਫਤੋਂ ਮੁਫਤੀ	5-6
5. ਅੱਥਾ	7
6. ਦੱਸਾਂਗੇ	8
7. ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਏ	9
8. ਦਰਿਸਤਗਰਦੀ	10-11
9. ਮਸਤੀ	12-13
10. ਪੈਣ ਕੁੜੀ	14
11. ਫੁੱਲੀਆ	15
12. ਸਹਿਰ	16
13. ਰੁਆਲੀ	17
14. ਮਜ਼ਦੂਰ ਦੀ ਧੀ	18
15. ਝੀਥਾਂ ਝਿੱਥੇ	19
16. ਜ਼ਹਿਰੀ	20
17. ਗੁਰਬਤ	21

ਮੇਰੇ ਕੰਮਾਂ ਉੱਤੇ
ਮੇਰੇ ਮੁੱਖ ਵਿਆਹ ਮੇਰੇ
ਮੇਰੇ ਮੁੱਖ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ
ਮੇਰੇ ਮੁੱਖ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ

ਮੇਰੇ ਮੁੱਖ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ
ਮੇਰੇ ਮੁੱਖ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ

83602,53592

18. ਮੁਕਤੀ	22
19. ਤੂੰ ਦਰਿਆਉ	23
20. ਕੱਖ ਨੀ ਪਾਉਂਦਾ	24
21. ਬਰਸਨ ਜਿਵੇਂ ਤਰੇਲੀ ਹੁੰਦੀ	25
22. ਫਕੀਰੀਆ	26
23. ਨੀਂਦਰ	27
24. ਇਤਰਾ ਦੀ ਬਾਸਨਾ	28
25. ਧਰਤੇ ਨੀ	29
26. ਬੇਸੁਰੀਆ ਦੇਹਾ	30
27. ਸਫ਼ਰ	31
28. ਐਸੀ ਤੈਸੀ ਮਾਸੀ ਦੀ	32
29. ਚੁੰਗੀ	33
30. ਤਾਰੇ ਦੀ ਸੁਸਤਾਨੀ	34
31. ਕਸ਼ਾ	35
32. ਘੁੱਗੀਆ ਕਬੂਤਰ	36-37
33. ਪਿੰਡੇ ਦੀਆ ਮਹਿਕਾ	38
34. ਭਰਿਆ ਬੈਰਾ ਹਾ	39-40
35. ਪੰਜੋਕੜੇ	41-42
36. ਮਰੂਏ	43

37. ਕਾਸ਼ੀ ਹੁੱਤ	44
38. ਸੁੱਤੀ 'ਤੇ	45
39. 1984.....?	46
40. ਹਸੀਮੀ	47
41. ਕੁੱਤ	48
42. ਪਖੰਡ	49-50
43. ਹੱਥੇ	51
44. ਅੱਠਾ ਕਿੱਤ ਕਰੇ	52-53
45. ਸੁੱਸੇ ਪਰੀਆ ਦੇ	54
46. ਗੱਤ ਸਰੂਰੀ ਏ	55
47. ਚੰਡੀ ਸੁਣਕੇ	56
48. ਅੱਖਾਂ ਭਰੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ	57
49. ਆਇਆਂ ਅੰਦਰ	58
50. ਹੀਰਾਂ ਕੈਦੀ ਨੇ	59
51. ਪੀਰ ਨਾ ਰੋਚੀਂ	60
52. ਛੁੱਡੀ ਸ਼ੌਅ	61-63
53. ਚੋਰੀਆਂ ਦੇ ਪਿਆਰ	64
54. ਚੁੱਮਣ	65
55. ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਜੇ ਪੱਥਰ ਨੇ	66
56. ਦੁੱਖ ਕਰੁੰਬਾ	67

57. ਸੱਸਰਾ ਟੁੱਕ	68
58. ਟੁੱਕਾਂ ਦੀਆਂ ਟਾਟੀਆਂ	69
59. ਬੁਹਾ ਵੇਈਏ	70-71
60. ਗੀਤਾਂ ਦੀ ਅਲੋਸ	72
61. ਅੱਲ੍ਹਾ ਹੂ	73-74
62. ਸਿੱਠੀ ਧਰਤ	75
63. ਚੰਦਨ ਗੋਲੀ ਟਰਗਾ	76-77
64. ਜਾਗ ਸੱਗੇ	78
65. ਮੋਤੀ ਤਿਲਕ ਗਏ	79
66. ਇਹ ਚਿਹਰਾ ਫਰੀਦੀ	80-81
67. ਮਿਰਗਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ	82-83
68. ਹੁੱਸ ਗਏ ਨੇ ਸੀਰ	84
69. ਅੱਖਰ ਟਾਹ ਰਿਹੈ ਕੋਈ	85
70. ਜਾ ਵੇ ਇਸਕਾ	86
71. ਹਾਸਿਰ-ਏ-ਮੰਜਿਰ	87
72. ਬੇਣਾ	88
73. ਮਝੰਗਾ	89
74. ਟੂਕਨ ਦੇਣੀ	90-91
75. ਅੰਤਰਮਨ	92

76. ਜਾ ਵੇ ਅੜਿਆ	93
77. ਨਰ ਬੈਠਦੇ ਨੇ	94
78. ਮੁਨਕਰ ਅੰ	95
79. ਛੁਟਕਾਰ	96
80. ਸੱਜਣ ਜੀ	97
81. ਮੋਢੇ ਪੁੱਤ	98-99
82. ਨਜ਼ਾਰਾ	100
83. ਸੋਖੀਆਂ	101
84. ਪਰਦੱਖਣ	102-103
85. ਧੰਦੇ ਝਾੜੀ	104
86. ਕਿਰਦਾਰ	105
87. ਪੰਜਤਰੀ	106
88. ਰੋਗੜ	107
89. ਬੱਸ ਇਕੋ ਹੀ	108-110
90. ਸਰ੍ਹੁ ਅੱਠਾ ਦੀ	111
91. ਖੜੋਤਆਂ	112
92. ਮੱਤਆਰੀ	113
93. ਨਦੀਏ ਜੀ	114
94. ਅਸੂਰਨ	115
96. ਜਾਦੂਗਰੀ	116

97. ਭੇਤੀ ਨੇ-ਨਜ਼ਰਾਂ	117-118
98. ਝੋਲੀ ਡਿੱਗੀ	119
99. ਰੂਹ ਦਾ ਨੰਗ	120
100. ਸੋਗੀ	121
101. ਅਦੁੱਤੀ ਦਿੱਖ	122
102. ਰਿਯਾਤੀ	123
103. ਸੰਗ	124

ਸਮਰਪਣ

ਏਕਮ ਜੈਤ ਤੇ ਸੰਦੀਪ ਧਰ੍ਮਾ ਗ੍ਰੰਥਸ੍ਰੀ ਦੇ ਨਾਮ ॥

ਇਸੇ ਕਾਮ ਤੋਂ :-

ਪ੍ਰੀਤਮਈ

ਮੈਂ ਪੁਰਾ

ਦੋ-ਸਬਦ

Vin / m / 2

ਕਦੇ ਕਦੇ ਸੋਚਦਾ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਾਸਾ ਤਿਆ ਤਾਂ ਸਿਫ਼ ਕੁਮਾਰ
ਬਟਾਰਣੀ ਮਿਲਿਆ ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਾਸਾ ਤਿਆ ਤਾਂ ਸਿਫ਼ ਰਾਜ
ਰੁਪਿਆਣਈ ਨੇ ਸਗਾਹ ਸਾਭ ਰਈ । ਸੁਰਤਾਨ ਬਾਹੂ ਤੋਂ ਰੈ ਕੇ ਸਿਫ਼ ਕੁਮਾਰ
ਬਟਾਰਣੀ ਦੇ ਟੱਬਰ ਦਾ ਬੰਦਾ ਰੱਗਦੈ ਸਿਫ਼ ਰਾਜ ਰੁਪਿਆਣਈ । ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ
ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਫ਼ਰ ਬਹੁਤ ਛੱਡਾ ਹੈ ਪਰ ਹੁਣ ਰੱਗਦਾ
ਬਟਾਰੇ ਤੋਂ ਰੈ ਕੇ ਰੁਪਿਆਣੇ ਆ ਕੇ ਇਹ ਸਫ਼ਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ । ਪੰਜਾਬ ਦਾ
ਸਿਰਮੌਰ ਸਾਇਰ ਹੈ ਸਿਫ਼ ਰਾਜ । ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਮਹਿਕਦਾ ਫੁੱਲ ਹੈ
ਸਿਫ਼ ਰਾਜ । ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਸਿਫ਼ ਰਾਜ ਦੀ ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਦੀ ਕਿ

ਪੀੜ ਮੇਰੀ ਦਾ ਪੈਰ ਸੈ ਭਾਰੀ ਹੋਇਆ ਏ
ਰੱਗਦਾ ਫਿਰ ਕੋਈ ਹੱਥ ਪੈਦਾ ਹੋਏਗਾ
ਕਿਸੇ ਪਰੀ ਦੇ ਖੰਭਾਂ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ ਸੈ
ਕੋਈ ਮਸੀਹਾ ਹਜ਼ਰਾਂ ਤੀਕਰ ਹੋਏਗਾ ।

ਇਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਕੋਈ ਦਰਦ ਨੂੰ ਕੀ ਰਿਖੇਗਾ । ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਿਫ਼ ਰਾਜ
ਰੁਪਿਆਣਈ ਦੇ ਨਾਮ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹਾਂ । ਮੇਰੀ ਅਸੀਸ
ਹੈ ਕਿ ਸਿਫ਼ ਰਾਜ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਨਾਮ ਰੋਸ਼ਨ ਕਰੇ ॥

- ਵਿਜੇ ਟੰਡਨ

ਟਿਕਮ ਅਦਾਰਾ ਰੇਖਕ ਤੇ ਨਿਰਮਾਤਾ
ਨੈਸ਼ਨਲ ਅਵਾਰਡ ਜੇਤੂ,
ਵਿਜੇ ਗੋਤਮ ਟਿਕਮਜ਼, ਮੁੰਬਈ

ਮੁੱਖ-ਬੰਦ

Satguru

ਮੈਂ ਫੇਸਬੁੱਕ 'ਤੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਗੀਤ ਪੜ੍ਹਿਆ । ਠੀਕ
 ਸੱਗਿਆ । ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਤਸਵੀਰ ਦੇਖੀ ਤਾਂ ਮੁੰਡਾ ਸੋਹਣਾ ਸੀ (ਤੁੱਖੇ ਨੈਣ
 ਨਕਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਸੋਚਿਆ ਟੁੱਟੇ ਦਿਲ ਵਾਂਗ ਹੋਣਾ ਕੋਈ । ਪਰ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਮੈਂ ਸਿਫ
 ਰਾਜ ਰੁਪਿਆਣਈ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਸੱਗਿਆ ਮੇਰੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਜ਼ੋਰ ਫੜਨ ਸੱਗੀ ।
 ਸੋਚੀ ਪੈ ਗਿਆ ਕਿ ਇਸ ਤਿਖਾਰੀ ਨੇ ਕਿੰਨੇ ਰੋਹੀ ਬੀਆਬਾਨ, ਬੰਨੇ, ਉਸਾਰ
 ਗਾਹ ਮਾਰੇ ਹੋਣੇ ਆ ਇੱਕ ਸੋਨੇ ਰੰਗੇ ਸਰਕੜੇ ਦਾ ਕਾਨਾ ਸੱਭਣ ਲਈ । ਫਿਰ
 ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਪੋਰੀ ਕੱਟ ਕੇ ਕਸਮ ਘੜ ਕੇ ਟੇਫਾ ਟੱਕ ਮਾਰਿਆ ਹੋਣਾ ਖੁਸ਼ਕਤ
 ਤਿਖਣ ਲਈ। ਸੋਚੀ ਸਿਫ਼ ਦੀ ਕਸਮ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੀ ਕਾਨਿਆ ਦੇ ਚੀਰਿਆ 'ਚੋਂ
 ਉਗਰਾ ਦੇ ਪੋਰ ਸ਼ਖਸੀ ਕਰਣਾ ਕੇ ਹੋਈ ਹੈ । ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਿਫ਼ ਦੀ ਕਸਮ 'ਚੋਂ
 ਸੁਰੂ ਭਿੰਨੇ ਅੱਥਰੂ ਕਿੰਨੇ ਛੱਗਦੇ ਅੱਖਰ ਬਣ ਕੇ। ਇਸ ਸੋਹਣੇ ਜਿਹੇ ਸਿਫ਼ 'ਚ
 ਸਮਾਧੀ ਲਾਈ ਬੈਠਾ ਤਿਖਾਰੀ ਵੀ ਉਨਾ ਹੀ ਸੋਹਣਾ ਮੋਹ ਪਿਆਰ 'ਚ ਗੜ੍ਹਚ,
 ਧੁਰ ਅੰਦਰੋਂ ਭਿੰਜਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਸਾਤਾਂ ਦੀ ਭੱਠੀ 'ਚ
 ਤਪਿਆ ਹੋਇਆ ਫੁੱਲਧਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ । ਤਾਂ ਹੀ ਉਸਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਹੋਕ
 ਵੀ ਹੈ ਹੁਕ ਵੀ । ਮੋਹ ਦੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਮਿਲਾਪ ਦੀ ਸਿੱਕ ਤੇ ਫਿਫੜੇ ਦੇ ਦਰਦ
 ਬਿਆਨਣ ਸੱਗੀ ਉਸਦੀ ਕਸਮ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੇ ਪੰਨਿਆਂ 'ਤੇ ਤੜਪਦੀ ਨਜ਼ਰ
 ਆਉਂਦੀ ਹੈ । ਸਿਫ਼ ਫੇਸਬੁੱਕ 'ਤੇ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਸੈਂਕੜਾ ਹੈ
 । ਉਹ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਗੀਤਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨੇ । ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ
 ਭੰਬਕੂਭੁਸੇ 'ਚ ਪਿਆ ਕਿ ਤਿਖਿਆ ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ ਜਾਂ ਤਸਵੀਰ ਤਿਖਣ ਦਾ ਸਬੰਧ
 ਬਣੀ। ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਡੱਬ ਡੱਬ ਭਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ

ਉਹਨਾਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੀ ਵੇਦਨਾ 'ਤੇ ਸਿਣ ਦੀ ਕੜਮ ਖੂਨ ਦੇ ਚੱਸ਼ੂ ਝੱਟੀ ਹੈ ।
 ਨਾਮ ਸਿਣ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਸਮਾਧੀ ਦੀ ਅਣਸਥਾ ਵਿੱਚ ਫਕੀਰਾਂ ਨਾਮ , ਗੁਰੂਆਂ
 ਪੀਰਾਂ ਨਾਮ ਆਪਣੀ ਕੜਮ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਮਸਤੀ 'ਚ ਇਸ਼ਾਹੀ ਹੁਕਾਂ ਸ਼ਾ ਕੇ ਨੱਚਦਾ
 ਗਾਉਂਦਾ ਵੀ ਹੈ । ਸਿਣ ਰਾਜ ਰੁਧਿਆਣਵੀ ਹੁਰਾਂ ਕੋਰ ਸਬਦਾਂ ਦਾ ਅਮੁੱਕ
 ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਅਣਛੁਹੀ ਕੁਆਰੀ ਸਬਦ ਮਾਸ਼ਾ ਹੈ ਨਵੀਂ ਨਕੋਰ । ਮੇਰੇ ਕਈ ਵਾਰ
 ਉਹਨਾਂ ਵੱਲੋਂ ਵਰਤੇ ਗਏ ਬਿੰਬ ਸਮਸ਼ ਨਹੀਂ ਪਏ । ਦੁਬਾਰਾ ਧਿਆਨ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹੇ
 ਤਾਂ ਮਨ ਅਸ ਅਸ ਕਰ ਉੱਠਿਆ । ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਵਰਗਿਆਂ ਨੂੰ
 ਆਪਣੀ ਕਵਿਤਾ ਗੋਰ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਨ ਵਈ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਦੇ ਨੇ । ਬਹੁਤ ਗਹਿਰ
 ਗੰਭੀਰ ਸਖਸੀਅਤ ਤੇ ਰੇਖਣੀ ਦੇ ਮਾੜਿਕ ਨੇ ਸਿਣ । ਸੋਚਦੇ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਮੈਂ
 ਆਖਿਰ 'ਚ ਸਿਣ ਹੋਗੀ ਜਾਂ ਮਾੜਿਕ ਕਿਉਂ ਰਿਖ ਦਿੱਤਾ । ਬਣਦੀ ਇੱਜਤ ਦਿੱਤੇ
 ਬਿਨਾਂ ਰਿਹਾ ਨਹੀਂ ਗਿਆ । ਸਿਣ ਰਾਜ ਰੁਧਿਆਣਵੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਕਰਦਗੀ
 ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਾਠਕਾਂ ਕੋਰ ਪਹੁੰਚੇ ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਵੇ । ਇਸ
 ਵਈ ਮੈਂ ਪਾਠਕਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੋਵਾਂਗਾ ।

- ਸਰਦਾਰ ਸੋਹੀ

ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਸ਼ਮ ਅਦਾਕਾਰ

ਹੇ ਨਾਨਕਾ ੴ

ਹੇ ਨਾਨਕਾ ਮੈ ਕਰਮੇ ਮੋਲਾ
ਹੇ ਨਾਨਕਾ ਮੈ ਖਾਸੀ ਠੂਠਾ
ਤੇਰਾ ਸੁੱਚਾ ਛੰਦਸ ਬਾਬਾ
ਕਿੰਨ ਕਰੀਏ ਜਸਮੇ ਸੁਠਾ
ਪੀਰਾ ਤੇਰੇ ਪੈਰ ਅਦੁੱਤੀ
ਤੇਰੀਆਂ ਪੈੜਾਂ ਫੁੱਲ ਪਰਾਗੀ
ਤੂੰ ਹੀ ਕੁੱਝ ਧਰਾ ਨੂੰ ਗਾਇਆ
ਤੂੰ ਹੀ ਖੰਡ ਖੰਡ ਦਾ ਰਾਗੀ
ਮੈ ਕੀ ਕਹਿ ਸਾਂ ਚੁੱਪ ਹੀ ਰਹਿ ਸਾਂ
ਤੱਕਣ ਦਾ ਵੀ ਛੱਡ ਨਹੀਂ ਏ
ਚੁੱਪਾ ਤੇਰੇ ਮੋਜੇ ਚੁੱਪਾ
ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਭੱਝ ਨਹੀਂ ਏ
ਹੇ ਨਾਨਕਾ ਇਹ ਕਾਮੀ ਨੈਣੇ
ਕਿੰਨ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਹਿਰਦਾ ਮੋਹਾ
ਜਾਂ ਇਸ ਪਿੰਡੇ ਚਾਨਣ ਮਝ ਦੇ
ਤਾਂ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਨਜ਼ਰੋਂ ਛੋਹਾ
ਸਾਰੀ ਉਮਰਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਬਾਬਾ
ਪਰ ਮੈਂ ਅੰਦਰੋਂ ਗੁੜ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਉ
ਤੇਰੇ ਦਰ 'ਤੇ ਟੁਰਿਆ ਫਿਰਦਾ
ਪਰ ਮੈਂ ਅਮਰੋਂ ਜੁੜ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਉ
ਜੇ ਤੂੰ ਚਾਹੋਂ ਸੋਹਣੇ ਨਾਨਕ
ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਇੰਨ ਵੀ ਪਾਏ
ਆਪਣੇ ਪੈਰੀਂ ਤਲੀਆਂ ਉਤੇ
ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਕੇ ਮਝ ਦੇ
ਤੇਰੇ ਬਿਨ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਬਸਦੀ
ਤੇਰੇ ਬਿਨ ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮੰਦਾ
ਹੇ ਨਾਨਕਾ ਮੈਂ ਬਨਖੰਡੀ ਨੂੰ

ਇੱਕ ਵੀ ਬਸਰ ਨਈਂ ਭਾਵੰਦਾ
 ਇਹ ਇਕਸਾਖਾ ਇਹ ਅਧਰੋਈ
 ਮੇਰੇ ਦਿਸ ਦਾ ਚਾਨਣ ਕਰਦੇ
 ਹੋ ਨਾਨਕ। ਇਹ ਕੁੱਝ ਧਰਾ ਨੂੰ
 ਮੇਰੇ ਦਿਸ ਦੀ ਚਾਨਣ ਕਰ ਦੇ
 ਬਾਬਾ ਮੈਨੂੰ ਮਰ ਮੁੱਕੇ ਨੂੰ
 ਮਿੱਠਾ ਤੇਰਾ ਬਿਰਹਾ ਮਿਸ ਜੇ
 ਮੱਥੇ 'ਚੋਂ ਇੱਕ ਸੁਰਨਾ ਚਾ ਦੇ
 ਆਪੇ ਅੰਦਰ ਮਰੂਆ ਬਿਸ ਜੇ
 ਹੋ ਨਾਨਕ। ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰ ਦਾ
 ਹੋਰ ਭਾਸਾ ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਮਰਦਾ
 ਜੇ ਤੂੰ ਰੱਖੇ ਮੈਂ ਐਈ ਨੂੰ
 ਸੱਚਾ ਹੋ ਜੇ ਜਸਮੇ ਸੁਠਾ
 ਹੋ ਨਾਨਕ। ਮੈਂ ਕਰਮੇ ਮੈਸਾ
 ਹੋ ਨਾਨਕ। ਮੈਂ ਖਾਸੀ ਰੂਠਾ ॥

ਗਰਭ

ਗਰਭਾਂ 'ਚ ਰਹਿਣਾ ਈ ਤਾਂ ਰੱਖਪੁਣਾ ਛੱਡਦੇ
ਪੱਥੇ ਸੋ ਹਸੀਮੀ ਭਾਈ ਚੀਜ਼ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ
ਕੁੱਖ ਵਿੱਚ ਟੱਪਦੇ ਤੇ ਸੱਤਾਂ ਮਾਰੀ ਸਾਂਝੇ
ਰੱਬਾ ਤੋਂ ਐਸੀ ਕੁ ਅਜਿਹਾ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ

ਕਈ ਵਾਰ ਵੇਹਨਾ ਤੇਰੇ ਪੈਰ ਉਸ ਕੁੱਖ 'ਤੇ
ਸਮੇ ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਸੱਤ ਵੱਜੇ ਤੇਰੇ ਸੁੱਖ 'ਤੇ
ਨਾਹੁਣੇ 'ਚੋਂ ਤੋਂ ਸੋ ਰਸਾਈ ਸਾਢੇ ਵਿਹੜਾ
ਤੇਰੇ ਭਾਵੇ ਮਾਂ ਤਾਂ ਕਲੀਜ਼ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ

ਕਾਨਿਆਂ ਦੀ ਛੱਤ ਵਿਹੜਾ ਸਿੱਟੀ ਨਾੜ ਪੋਚਿਆ
ਸਾਢੇ ਨਿੱਤ ਹਉਕਿਆਂ ਵਿਛੋੜਿਆਂ 'ਚ ਨੈਚਿਆ
ਬੂਹੇ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਨਿੱਤ ਯਾਰ ਨੂੰ ਉਡੀਕਦਾ
ਤੇਰੇ ਸਈ ਫਕੀਰੀ ਦਰਿਸ਼ੀਜ਼ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ

ਤੇਰੀ ਕੀ ਐਕਾਤ ਕਦੇ ਮਨੇ ਤੋਂ ਕਈ ਉਏ
ਮਾਂ ਕੁੱਖੋਂ ਸੰਮ, ਸਢੇ ਸੰਸਤਾਂ 'ਚ ਵੇਈ ਉਏ
ਸੋਹੜਿਆਂ ਦਾ ਸੇਕ ਤੇਰੇ ਨੈਣੀ ਹੋਏ ਯਾਰ ਦਾ
ਰੂਹ ਤੇਰੀ ਇਸਕੋ ਮਰੀਜ਼ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ

ਫਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੁੰਨੇ ਤੋਂ ਸੋ ਵਾਰ ਚੁੰਮਦੀ
ਕਰ ਕਰ ਪਰਦੇ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਕਿੱਥੇ ਘੁੰਮਦੀ
ਉਮਰਾ ਸੋ ਪੈਰ ਉਹਦੇ ਚੁੰਮੇ ਤਾਂ ਵੀ ਘੱਟ ਨੇ
ਤੋਂ ਉਹਦੀ ਪੌੜ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ
ਰੱਬਾ ਤੋਂ ਐਸੀ ਕੁ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਚਾਹੀਦੀ ॥

3:: ਕਸ਼ਦਰੀ

ਧੀ ਦਾ ਅੱਥਾ

ਅੱਥਾ ਅੱਥਾ ਆਖਦੀ ਤੇ ਚਾਅ ਝਾਹ ਰੈਂਦੀ ਸੀ
ਸਹੁਰੇ ਉਹਦੇ ਜਾਂਦਾ ਸਾਂ ਤੇ ਜੱਫੀ ਪਾ ਰੈਂਦੀ ਸੀ
ਰੱਗੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੁਰਾਨ ਪਾੜ ਸੁੱਟੀ ਏ
ਜ਼ਾਤਮਾਂ ਨੇ ਅੱਜ ਮੇਰੀ ਧੀ ਸਾੜ ਸੁੱਟੀ ਏ

ਤਾਹਨੇ, ਮੇਹਣੇ, ਝਾਹਣਤਾਂ ਤੇ ਕੁੱਟ ਝੱਟ ਰੈਂਦੀ ਸੀ
ਦਾਜ਼ ਦਿਆਂ ਰੋਭੀਆਂ ਦੀ ਝੁੱਟ ਝੱਟ ਰੈਂਦੀ ਸੀ
ਸੋਹਣੀ ਮੇਰੀ ਧੀ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਸੀ ਕੁੱਖ ਤੋਂ
ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਜਿੰਦ ਨਾਸ਼ ਸੂਈ ਚਾੜ ਸੁੱਟੀ ਏ
ਜ਼ਾਤਮਾਂ ਨੇ ਅੱਜ ਮੇਰੀ ਧੀ ਸਾੜ ਸੁੱਟੀ ਏ

ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ ਕਦੇ ਕਦੇ ਹਾੜ ਪੁੱਛ ਰੈਂਦੀ ਸੀ
ਅੰਮੀ ਦਾ ਵੀ ਹੱਥੋਂ ਖਿਆੜ ਪੁੱਛ ਰੈਂਦੀ ਸੀ
ਫੁੱਲਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਸੋਹਣ ਸੀ ਤੇ ਬੜੀ ਅਨਮੋਹ ਸੀ
ਖਬਰੇ ਕਿਉਂ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਸੀ ਝੱਟ ਝਾੜ ਸੁੱਟੀ ਏ
ਜ਼ਾਤਮਾਂ ਨੇ ਅੱਜ ਮੇਰੀ ਧੀ ਸਾੜ ਸੁੱਟੀ ਏ

ਆਖਦੀ ਸੀ ਅੱਥਾ ਨਿੱਘੇ ਬੂਟ ਭੇਜ ਦਈਂ ਏ
ਰੈ ਕੇ ਨਹੀਂ ਉੱਠੇ ਨਿੱਘਾ ਸੂਟ ਭੇਜ ਦਈਂ ਏ
ਅੱਥਾ ਦੀ ਸੋਗਾਤ ਉਹ ਸਾਂਭ ਸਾਂਭ ਹੱਥਦੀ
ਨਜ਼ਰਾਂ ਸੋ ਬੁਰੀਆਂ ਨੇ ਤਾੜ ਤਾੜ ਸੁੱਟੀ ਏ
ਜ਼ਾਤਮਾਂ ਨਾ ਅੱਜ ਮੇਰੀ ਧੀ ਸਾੜ ਸੁੱਟੀ ਏ

ਹੱਸਦੀ ਸੀ ਆਹਦੀ ਬਣ ਝੱਟਾ ਆ ਜਾਨਾ ਏ
ਮਾਂ ਨੂੰ ਨੀ ਆਦਾ ਕਾਹਤੋਂ ਕੱਟਾ ਆ ਜਾਨਾ ਏ
ਕਿਵੇਂ ਆਹਦਾ ਮਾਂ ਤੇਰੇ ਝੋਰੇ 'ਚ ਥੀਮਾਰ ਏ
ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਆਦਰਾਂ ਦੀ ਕੋਟ ਨਾੜ ਸੁੱਟੀ ਏ
ਜ਼ਾਤਮਾਂ ਨੇ ਅੱਜ ਮੇਰੀ ਧੀ ਸਾੜ ਸੁੱਟੀ ਏ ॥

ਮੁਫਤੋਂ ਮੁਫਤੀ

ਮੁਫਤੋਂ ਮੁਫਤੀ ਹੈ ਜਾ ਰਾਹੀਆ
ਅੱਖਰ ਕਸਮ ਸਿਆਹੀ ਝੰਡਾਂ
ਸਫਰਾਂ ਅੰਦਰ ਦੇਣੁ ਮੇਫੇ
ਨਜ਼ਰਾਂ ਇੰਜ ਇਸਾਹੀ ਝੰਡਾਂ

ਗੁਰਬਤ, ਨਾਸ਼ ਫਕੀਰੀ ਪੱਥੇ
ਸਬਰ ਸੁਕਰ ਤੇ ਨਾਸ਼ ਹਸੀਆ
ਰੱਭਿਆਂ ਜਸਦੀ ਰੱਭਦੇ ਨਹੀਉ
ਸਾਰੇ ਜ਼ੇਵਰ ਸਾਹੀ ਝੰਡਾਂ

ਉਹਦਾ ਦਿੱਤਾ ਵਿਕਦਾ ਘੱਟ ਏ
ਜਸਮੇ ਹੱਟੀ ਬੋਹਸੀ ਧੌਰਾਂ
ਰੰਘਦੇ ਵੜਦੇ ਹੈ ਜਾ ਸੁਰਤਾਂ
ਮੈਂ ਨਾ ਸਾਸ਼ ਸਮਾਹੀ ਝੰਡਾਂ

ਮੇਰੇ ਕੋਰ ਵਜਾਰਤ ਵਾਧੇ
ਸਿੱਠੇ ਮੋਹਰੇ ਧਰ ਜਾਂਦੇ ਨੇ
ਚੋਰਾਂ ਆਖੇ ਰੱਗਾਂ ਕੀਕਣ
ਦੱਸੋ ਕਿੰਜ ਤਬਾਹੀ ਝੰਡਾਂ

ਵੇਖੋ ਮੇਰਾ ਜੇਰਾ ਵੇਖੋ
ਮੇਰੇ ਘਰ ਨੂੰ ਜੰਦਰਾਂ ਕੋਈ ਨਾ
ਜੋਕੀ ਘਰੋਂ ਸਫਾਹ ਨਾ ਦਿੰਦੇ
ਮੈਂ ਤਾਂ ਅਪਣਾ ਮਾਹੀ ਝੰਡਾਂ

ਭੜਕੇ ਨਵਿਆਂ ਸਫਰਾਂ ਉਤੇ
ਨਵਿਆਂ ਸਾਹਾਂ ਸੰਗ ਮਿਸ਼ਾਂਗਾਂ
ਥੜ ਬੜੀ ਏ ਸਾਹਣਾਂ ਵਾਸੀ
ਹੋਇਆ ਸਾਹੋ ਸਾਹੀ ਝੰਡਾਂ

5:: ਕਸ਼ਦਰੀ

ਤਸ ਦਾ ਚੋਸਾ ਨਣਾ ਸਣਾ ਕੇ
ਝੂੰ ਸਿਣ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਟੋਰੀ
ਰੂਹ ਮੈ ਅਜੇ ਕੁਆਰੀ ਰੱਖੀ
ਵੰਡਾਂ ਬਿਨਾ ਵਿਆਹੀ ਵੰਡਾਂ ॥

ਅੱਝਾ

ਕੋਣ ਕਹੇ ਕਿ ਥੰਦਾ 'ਕੱਝਾ ਹੁੰਦਾ' ਏ ?
ਸੁੱਕਿਆ ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੱਝਾ ਹੁੰਦਾ ਏ
ਥੰਦਾ ਆਪਣੇ ਜੁੱਸੇ ਸਦਕੇ ਹੱਸਦਾ ਨਈਂ
ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ 'ਤੇ ਹੱਝਾ ਹੁੰਦਾ ਏ
ਅੱਝਾ ਈ ਮਹਿਬੂਬ ਦੀ ਚੀਚੀ ਫਰਗਾ ਏ
ਮੰਨਿਆ ਪਿੰਜਰ ਚੀਚੀ ਛੱਝਾ ਹੁੰਦਾ ਏ
ਫਿੱਸਿਆ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਫਿਰ ਈ ਕੱਝਦਾ ਏ
ਸਿਰ 'ਤੇ ਚੁੰਨੀ ਦਾ ਜੋ ਪੱਝਾ ਹੁੰਦਾ ਏ
ਆਹਦੇ ਥੰਦਾ ਮਰ ਕੇ ਘਰ ਨੂੰ ਮੁੜਦਾ ਨਈਂ
ਮੈਂ ਤੇ ਆਹਨਾ ਘਰ ਨੂੰ ਚੱਝਾ ਹੁੰਦਾ ਏ ॥

ਦੱਸਾਂਗੇ

ਚੇਤਨ ਤੇ ਅਣਚੇਤਨ ਅੰਦਰ
ਕੀਹਦਾ ਹੋਵੇ ਦੱਸਾਂਗੇ
ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਨੂੰ ਜੇ ਨਜ਼ਰਾਂ ਦੇਣੇ
ਕੌਣ ਏ ਮੇਰਾ ਦੱਸਾਂਗੇ

ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਠੇ ਘੜਿਆ ਵਰਗੇ
ਪਰ ਤੂੰ ਥਿਰ ਨਾ ਹੱਥੇਗਾ
ਭਰ ਈ ਇੰਨੇ ਫਿਰ ਈ ਕਰਦੇ
ਕਿਉਂ ਅਣਗੋਂਸ਼ਾ ਦੱਸਾਂਗੇ

ਸਿੱਖਾਂ ਸਾਣਾਂ ਸਾਂਭੀ ਥੈਠੇ
ਟੱਪੇਗਾ ਦਹਿਸ਼ੀਸ਼ਾਂ ਨੂੰ
ਛਾਤੀ ਉੱਤੇ ਧਰਿਆ ਪੱਥਰ
ਕਰ ਕੇ ਹੋਵੇ ਦੱਸਾਂਗੇ

ਇਹ ਸੋ ਸਾਰੇ ਸੁਗਨੂੰ ਤਾਰੇ
ਸੁਮਕੇ ਹਿੱਸਣ ਰਾਤਾਂ ਦੇ
ਸੋਹਣੇ ਤੇਰੇ ਕਿੰਨੇ ਅਸਾਨੂੰ
ਪੈਂਦਾ ਸੁੰਦਰ ਦੱਸਾਂਗੇ

ਅਜੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਚੁੱਪ ਚਪੀਤੇ
ਸਾਨੂੰ ਛੋਹਾ ਇੱਤੀਆਂ ਨਾ
ਜਦ ਈ ਸਾਡੇ ਮਨ ਦਾ ਖੁੰਬਾ
ਬਣੁ ਵਰੋਵਾ ਦੱਸਾਂਗੇ.....

ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਏ

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਏ ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਏ
ਮੰਨ ! ਅਸਾਂ ਨੇ ਕਰ ਦੇਣਾ
ਧਰਤੀ ! ਤੇਰੇ ਨੌਕ ਦਾ ਕੋਕਾ
ਚੰਨ ! ਅਸਾਂ ਨੇ ਕਰ ਦੇਣਾ

ਸਾਹਾ ਤੇਰੀ ਭਰੀ ਤਿਸੇਰੀ
ਇੱਕ ਦਿਨ ਐਸੀ ਤੋੜਾਂਗੇ
ਭੁੱਖੇ ਬਾਜ਼ਾਂ ਖਾਤਰ ਪੈਸਾ
ਮੰਨ ! ਅਸਾਂ ਨੇ ਕਰ ਦੇਣਾ

ਜਦੋਂ ਫਕੀਰੀ ਰੂਹ ਦਾ ਸੀਸਾ
ਤੱਕਣ ਤੋਂ ਘਬਰਾਏਗੀ
ਤਨ ਦਾ ਸੀਸਾ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ
ਭੰਨ ! ਅਸਾਂ ਨੇ ਕਰ ਦੇਣਾ

ਅੰਬਰ ਤੂੰ ਈ ਵਹਿਮੀ ਹੋਇਆਂ
ਤੂੰ ਕੀ ਸਮਝੇਂ ਹੁੰਦਾ ਨਈਂ ?
ਤੇਰੇ ਮਹਿਸ਼ੀ ਪੱਕੀ ਛੱਤ ਨੂੰ
ਛੰਨ ! ਅਸਾਂ ਨੇ ਕਰ ਦੇਣਾ

ਸਾਡਾ ਮਰਨਾ ਇੰਜ ਦਾ ਹੋਣੇ
ਵਾਜ਼ੇ ਗਾਜ਼ੇ ਛੱਜਣਗੇ
ਕਬਰਾਂ ਤੀਕ ਜਨਾਜ਼ਾ ਦੇਖੀਂ
ਜੰਨ ! ਅਸਾਂ ਨੇ ਕਰ ਦੇਣਾ

ਹੁਣ ਨਾ ਕਦੇ ਮਸੀਹਾ ਕੋਈ
ਸੂਰੀ ਚਾੜ੍ਹਨ ਦੇਵਾਂਗੇ
ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਹੀ ਸੁੱਕੇ ਤੋਹਮਤ
ਭੰਨ ! ਅਸਾਂ ਨੇ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਦਰਿਸਤਗਰਦੀ

ਹੁੰਦੀ ਨਾ ਜੇ ਦਰਿਸਤਗਰਦੀ
ਖਬਰੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨਾ ਮਰਦੀ
ਕਿਧਰੋਂ ਗੋਸ਼ੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਘੱਸੀ
ਜੇ ਗਈ ਬਰਕਤ ਮੇਰੇ ਘਰ ਦੀ

ਫਿੱਡ ਦਾ ਸਾਂਭਾ ਸਾਹੁ ਜੈਨਾ ਫਾਂ
ਚੁੱਪ ਚਪੀਤਾ ਖਾ ਜੈਨਾ ਫਾਂ
ਕੱਚੀ ਪੱਕੀ ਸਿੜਕੋਂ ਉਈ
ਮਾਂ ਬਿਨ ਰੋਟੀ ਫਿੱਡ ਨਹੀਂ ਭਰਦੀ

ਰੋਜ਼ ਮਸੀਤੀ ਮਦਰੱਸੇ ਨੂੰ
ਬਿੱਚਕੇ ਬਾਹੋਂ ਜੈ ਸਾਂਦੀ ਸੀ
ਹੁਣ ਕੋਈ ਬਸਤਾ ਚੁੱਕਦਾ ਨਹੀਂ
ਨਾ ਕੋਈ ਲੁੱਠੇ ਫਿਕਰਾਂ ਕਰਦੀ

ਅੱਥਾ ਕੋਰੋਂ ਅੱਖ ਬਰਾ ਕੇ
ਬਾਹੂ ਸਾਹੀਆ ਜੈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ
ਇੱਕ ਦੋ ਆਨੇ ਦੇ ਦਿੰਦੀ ਸੀ
ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ ਡਰਦੀ ਡਰਦੀ

ਕਦੇ ਕਦਾਈਂ ਤਾਪ ਚੜ੍ਹੇ ਜੇ
ਹਾਏ ਇਹ ਕਮਸ਼ੀ ਕੀ ਕੁਝ ਕਰਦੀ
ਸਰਘੀ ਤੀਕਰ ਸੋਂਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ
ਮੱਥੇ ਗਿੱਸੀਆ ਪੱਟੀਆ ਧਰਦੀ

ਜਿੰਨਾ ਮਰਜ਼ੀ ਪਾਸ਼ਾ ਹੋਏ
ਮੈਨੂੰ ਨਿੱਘ ਜਿਆ ਦਿੰਦੀ ਸੀ
ਮੈਂ ਜੇ ਉਹਦੀ ਛਾਤੀ ਸੱਗਿਆ
ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਕੀਕਣ ਠਰਦੀ

ਜਦ ਵੀ ਕਿੱਧਰੇ ਝੁਕ ਜਾਂਦਾ ਸਾਂ
ਖਬਰੇ ਕਿੱਧਰੋਂ ਝੱਭ ਜੋਂਦੀ ਸੀ
ਹੁਣ ਮੈਂ ਝੱਭਾਂ ਝੱਭਦੀ ਨਹੀਂ
ਹੁਣ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹਉਂਕੇ ਹਰਦੀ

ਅੱਥਾ ਕੰਮ 'ਤੇ ਸਾਮੀ ਮੁੜਦੇ
ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਵੀ ਚੁੱਪ ਸਿਹਾ ਏ
ਦੋਵੇਂ ਦਰਦੋਂ ਭਰੇ ਭਰਾਏ
ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਸੀ ਇੱਕ ਦਰਦੀ

ਦੱਸਾਂ ਕੀ "ਸਿਣ ਰਾਜ" ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ
ਅੜਿਆ ਕਿੰਨਾ ਤਰ ਜਾਨਾ ਵਾਂ
ਜਾਸਮ ਮੁੜ ਮੁੜ ਚੇਤੇ ਆਉਂਦੇ
ਤੱਕਾਂ ਜਦ ਵੀ ਟੈਜੀ ਵਰਦੀ

ਹੁੰਦੀ ਨਾ ਜੇ ਦਹਿਸਤਗਰਦੀ
ਖਬਰੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨਾ ਮਰਦੀ ॥

ਮਸਤੀ

ਨਜ਼ਰਾਂ ਨੂੰ ਮਸਤੀ ਦੇ ਕੇ
ਕਿੱਧਰ ਨੂੰ ਮੋੜਿਆ
ਅਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਅਜ਼ੀਅਤ ਮੋਢਾ
ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਤੋੜਿਆ
ਦੱਸਾਂ ਮੈਂ ਗੱਲ ਨਦੀ ਦੀ
ਪਾਣੀ 'ਤੇ ਛੁੱਲ੍ਹੀ ਐ
ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਕੰਨੀ ਗੱਲਾਂ
ਕਰਨਾ ਨਾ ਭੁੱਲੀ ਐ
ਮੱਥੇ ਦੇ ਐਨ ਵਿਚਾਰੇ
ਮਹਿਕਾਂ ਉਹ ਧਰਦੀ ਐ
ਚੰਦਨ ਦੇ ਧਿੰਡੇ ਫਾਸੀ
ਚੋਸਾਂ ਕੀ ਕਰਦੀ ਐ
ਗੁਟਕੇ ਨੇ ਗੋਰੇ ਅੰਦਰ
ਚਿੜੀਆਂ ਵੀ ਕੂਈਆਂ ਨੇ
ਉਹਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ
ਸੱਪਈਆਂ ਸੂਈਆਂ ਨੇ
ਪਦਮੀ ਸੱਪਾਂ ਦੇ ਸੋਝੇ
ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਹੱਥਦੀ ਐ
ਸੁਰਮੇ ਦੀ ਰੂਠੀ ਸਾਵੇ
ਉਹਦੀ ਹੀ ਅੱਖ ਦੀ ਐ
ਬਾਹਣਾਂ 'ਤੇ ਕਿੱਸ ਖੁਣੇ ਨੇ
ਜੁੱਸੇ ਉਸ ਮੋਰਾਂ ਦੇ
ਸੁਰਤਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰੇ ਛਿੱਟੇ
ਅੰਦਰ ਦੀਆਂ ਰੋਗਾਂ ਦੇ
ਘੜਿਆਂ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਵਰਗੀ
ਸੀਸੇ ਦਾ ਪਾਣੀ ਐ
ਪੀਰਾਂ ਨੇ ਕਸਮੇ ਪੜ੍ਹਕੇ
ਪੈਣ 'ਚੋਂ ਛਾਈ ਐ

ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਚੁੱਕ ਸਾਂ ਮਿੱਟੀ
 ਸਾਂਹਾਂ 'ਤੇ ਧਰ ਸਾਂ ਮੈ
 ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਉਮਣ ਜੋਗੇ
 ਬੁੱਝਾਂ ਨੂੰ ਕਰ ਸਾਂ ਮੈ
 ਹੱਥੀ ਤੇ ਗੁਣ ਇਖਸਾਕੀ
 ਮਿਰਗਣ 'ਚੋਂ ਮਿਸਦੇ ਨੇ
 ਜੀਕਣ ਕੁਝ ਟੁੱਕ ਪਹਾੜੀ
 ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਖਿਸਦੇ ਨੇ
 ਮੂਰੇ ਜੋ ਕਹਿਣ ਅਦੀਸਣ
 ਕਣ ਕਣ 'ਚੋਂ ਦਿਸਦੀ ਐ
 ਰਿਸੀਆ ਦਾ ਰਸ ਅਸਪਾਹੀ
 ਹੱਥਾਂ 'ਚੋਂ ਰਿਸਦੀ ਐ
 ਪਸਰਾਂ ਦੀ ਉੱਠਣੀ ਉੱਠਦੀ
 ਪੱਥਰ ਤਿੜਕਾ ਦਿੰਦੀ
 ਚੁਸੀ ਵਿੱਚ ਭਰ ਕੇ ਸਾਗਰ
 ਸਹਿਜੇ ਫਿੜਕਾ ਦਿੰਦੀ
 ਇਤਰਾਂ ਦੇ ਛੰਭ ਖੁਮਾਰੀ
 ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਕੋਏ ਨੇ
 ਸਦੀਆਂ ਦੇ ਕੁੱਝ ਫਰਿਸ਼ਤੇ
 ਕੋਇਆ 'ਚੋਂ ਹੋਏ ਨੇ
 ਐਸੀ ਬਰਫੀਲੀ ਚੋਟੀ
 ਜਦ ਵੀ ਇਹ ਖੁਰਦੀ ਐ
 ਜਿੰਦ ਤੋਂ ਬਿੰਦੂ ਤੀਕਰ
 ਪੈਂਤੇ ਇਹ ਟੁਰਦੀ ਐ
 ਮਿਰਗਾਂ ਤੀਂ ਹੱਥੀ ਰਿਸਤਾ
 ਸੁੱਕੀ ਨੇ ਜੋੜ ਤਿਆ
 ਨਜ਼ਰਾਂ ਨੂੰ ਮਸਤੀ ਦੇ ਕੇ
 ਕਿੱਧਰ ਨੂੰ ਮੋੜ ਤਿਆ ॥

ਪੌਣ ਕੁੜੀ

ਨਾ ਮੇਰੇ ਬੁੱਢੇ ਨੈਣ ਨੂੰ
ਕੋਈ ਉਮਰ ਆਣ ਸਤਾਏਗੀ
ਇਹ ਪੌਣ ਕੁੜੀ ਜੋ ਸਾਹਾਂ ਦੀ
ਭਰ ਜੋਬਨ ਹੀ ਟੁਰ ਜਾਏਗੀ

ਮੈਂ ਪੀੜਾਂ ਦੇ ਸਹਿਜਾਏ ਨੂੰ
ਹੁਣ ਟੰਗੇ ਕੋਣ ਸਜੀਬਾਂ 'ਤੇ
ਕੋਈ ਚੀਸ ਮੇਰਿਆਂ ਹੱਡਾਂ ਨੂੰ
ਕਰ ਭੋਰਾ ਭੋਰਾ ਖਾਏਗੀ

ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਜਾਹਣਤ ਭੋਗੀ ਹੈ
ਮੈਂ ਕਿਸਾ ਪੱਥਰ ਹੋਇਆ ਹਾਂ
ਕੀ ਦੱਸਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬਿਛੁਏ ਨੂੰ
ਹੁਣ ਪੈਰੀਂ ਕੋਣ ਹੰਦਾਏਗੀ

ਜਦ ਮਨ ਦੀ ਰੱਕੜ ਭੋਇ ਨੂੰ
ਕੋਈ ਸਿੱਜਣ ਛਾਤਾ ਮੇਏਗਾ
ਇਹ ਰੂਹ ਨੂੰ ਆਣ ਕਰੰਗਾਂ ਤੋਂ
ਦਰਵੇਸ਼ੀ ਦੂਰ ਜਿਸਾਏਗੀ

ਇਹ ਬੁੱਝੇ ਟੁੱਕਰ ਦੇਹੀ ਦੇ
ਦੇਵਾਂ ਤਾਂ ਕਿਸਨੂੰ ਦੇਵਾਂ ਮੈਂ
ਇਹ ਗੀਤ ਕਸੌਤਾ ਉਮਰਾਂ ਦਾ
ਮੇਰੀ ਹੀ ਤੋਹਮਤ ਗਾਏਗੀ

ਫੁੱਲੀਆਂ

ਫੁੱਲੀਆਂ ਫੁੱਲੀਆਂ ਦੇ ਥਾਤੇ ਬੋਲਦੇ
ਮੂੜ ਮੇਰੇ ਥਾਤਿਆਂ 'ਚੋਂ ਮਰ ਗਿਆ
ਮੈਂ ਵਿਆਹੀ ਜਿੰਦ ਟੋਹਦਾ ਫਿਰ ਰਿਹਾ
ਕੋਣ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਹੋਂ ਹਰ ਗਿਆ

ਜੋਤ ਦਾ ਮੱਥੇ 'ਚੋਂ ਮੇਰੇ ਪਲਪਟਾ
ਮੰਦਿਰੀ ਮਨ 'ਚੋਂ ਨਾ ਮੁੱਕੀ ਕਲਪਣਾ
ਕੋਣ ਹੈ ਫੁੱਲੀਆਂ ਦੀ ਕੁੱਲੀ ਤਾੜਦਾ
ਕੋਣ ਬੂਹੇ ਬਹਿਸਤਾ ਨੂੰ ਧਰ ਗਿਆ

ਮੈਂ ਦੁਆਤਾਂ ਭਰਦਿਆਂ ਨਾ ਸੋਚਿਆ
ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਜਿਖਦਾ ਹੋਣਦਾ
ਮੈਂ ਸਦਾ ਭਰੀਆਂ ਸੀ ਕਰਮੇ ਕਾਸ਼ਮਾਂ
ਜਿਖ ਜੋ ਜਿਖਣਾ ਹੈ ਤੂੰ ਕਾਹਤੋਂ ਡਰ ਗਿਆ
ਇਸਕ ਨੇ ਬਿਟੀਆਂ ਸੀ ਧੁਰ ਤੋਂ ਤੋਹਮਤਾਂ
ਹੋਰਣਾ ਸਭ ਨੂੰ ਹੈ ਸੁੱਚੇ ਫਾਕ ਨੇ
ਤਿੜਕਣੇ ਬਿਟੀਆਂ ਦਾ ਫਾਨੀ ਇਹ ਪੜਾ
ਨੇਕੀਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰਦੇ ਜੋ ਭਰ ਗਿਆ

ਫਾਕ 'ਤੇ ਹੱਥੇਗੀ ਹਰ ਮੰਦੋਧਰੀ
ਆਇਆਂ ਅੰਦਰ ਜੋ ਕੱਚੇ ਰਹਿ ਗਏ
ਉਹ ਮੇਰੇ ਫਾਕਸ ਜੋ ਸੂਝੀ ਚੜ੍ਹ ਗਏ
ਸਾਹ ਉਹ ਸਾਹ ਦਾ ਫੁੱਲੀਅਤ ਕਰ ਗਿਆ॥

ਸਹਿਰ

ਥਾ ਗਿਆ ਇਹ ਸਹਿਰ ਮੈਨੂੰ ਥਾ ਗਿਆ
ਸਾਦਗੀ ਦਾ ਰਹਿਰ ਮੈਨੂੰ ਥਾ ਗਿਆ

ਹਿਸਰ ਸੁਰਾ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੀ ਵਸਤ ਤੋਂ
ਤਿਸਰਗੀ ਦਾ ਸਹਿਰ ਮੈਨੂੰ ਥਾ ਗਿਆ

ਜਿਹੜੀਆਂ ਉਮਰਾਂ 'ਚ ਰੱਗੀ ਫਿੰਦਗੀ
ਉਮਰ ਦਾ ਉਹ ਪਹਿਰ ਮੈਨੂੰ ਥਾ ਗਿਆ

ਮੈਂ ਉਥੀਂਦਾ ਨੀਂਦ ਰਈ ਸਾਂ ਰਹਿਰਿਆ
ਨੀਂਦ ਦਾ ਇਹ ਰਹਿਰ ਮੈਨੂੰ ਥਾ ਗਿਆ

ਮਾਣ ਰਏ ਬਿਰਹਾ ਦੇ ਹਾਸੇ ਮਾਣ ਰਏ
ਬਣ ਗਿਆ ਸੇ ਰਹਿਰ ਮੈਨੂੰ ਥਾ ਗਿਆ ॥

ਰਮਾਣੀ

ਪੁਸ਼ ਬੋਲਿਆ ਸੁ ਹੱਡੀਆਂ ਦਾ
ਯਾਰ ਛੱਡੇ ਜਾਣ ਜਿਹੜੀਆਂ
ਮੈਂ ਡਰੈਣਗੇ ਗੱਡੀਆਂ ਦਾ

ਅੱਖਾਂ ਨੱਡੀਆਂ ਨੇ ਝੁੰਗ ਦੀਆਂ
ਇਸਕੇ ਦੇ ਰੰਗ ਭੋੜੀਆਂ
ਸਦਾ ਤਖ਼ਤਾਂ ਨੂੰ ਰੰਗ ਦੀਆਂ

ਇਹਨਾਂ ਵਹੀਆਂ 'ਤੇ ਕੀ ਰਿਖਦੇ
ਅਸਾਂ ਤੋੜ੍ਹ, "ਝੁੰ" ਸੱਦਿਆ
ਸਾਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ "ਜੀ" ਰਿਖਦੇ

ਜਿਹੜੇ ਹਿਸਰਾਂ 'ਚ ਪੜਦੇ ਨੇ
ਯਾਰ ਦੀ ਮਜ਼ਾਰ 'ਤੇ ਮਰੇ
ਮੁੜ ਦੀਵਿਆ 'ਚ ਬਿਝਦੇ ਨੇ॥

ਮਜਦੂਰ ਦੀ ਧੀ

ਪਾਣੀ ਜਿਸ ਦਿਨ ਪਾਣੀ ਪਾਣੀ ਹੋਏਗਾ
ਗੋਸ਼ੀ ਦਾ ਵੀ ਮਤਲਬ ਰਾਣੀ ਹੋਏਗਾ

ਧੀਏ ਨੀ ਮਜਦੂਰ ਦੀਏ ਤੂੰ ਗਮ ਨਾ ਕਰ
ਤੇਰਾ ਰੁਤਬਾ ਸੀਰਾਂ ਥਾਣੀ ਹੋਏਗਾ

ਠੇਕਰਾ ਉੱਤੇ ਰੱਖੀਂ ਪੈਸੇ ਧੇਰੇ ਨੂੰ
ਹੋਵੇ ਸਾਹਾਂ ਦਾ ਜੇ ਹਾਣੀ ਹੋਏਗਾ

ਜਦ ਵੀ ਬੇਟੀ ਬੇਟੀ ਰਿਖਣਾ ਕਰਮਾ ਨੇ
ਬੇਟੀ ਦਾ ਹਰ ਬੰਬਾ ਬਾਣੀ ਹੋਏਗਾ

ਨਾ ਹੀ ਬੰਦੇ ਹੱਥ ਮਧਾਣੀ ਜੱਚਦੀ ਏ
ਨਾ ਹੀ ਬੰਦਾ ਕਦੇ ਸਣਾਈ ਹੋਏਗਾ

ਸੋਹਣੀ ਦੇ ਬਿਨ ਕੋਣ ਤਰੀਫ਼ੇ ਕੱਚਿਆਂ 'ਤੇ
ਕੱਚਾ ਕੀਰਣ ਫੇਰ ਕਹਾਣੀ ਹੋਏਗਾ

ਮੈਂ ਤੇ ਆਹਨਾ ਗੋਸ਼ੀ ਮਾਰੇ ਬਿੰਬਾਂ ਨੂੰ
ਤਰਸੋਂ ਧੱਧਾ ਫੇਰ ਧਿਆਈ ਹੋਏਗਾ ॥

ਸ਼ੀਥਾ ਵਿੱਚ

ਸ਼ੀਥਾ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਵੇਖੀ
ਇਕ ਦਮ ਬੁਹਾ ਬੇਹਸੀ ਨਾ
ਜੇ ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਨੱਚਦਾ ਹੋਵੇ
ਅੜਿਆ ਕੁਝ ਵੀ ਬੇਸੀ ਨਾ

ਅੰਦਰ ਦੇ ਕੀ ਕੋਤਰ ਦੱਸਾਂ
ਪਿਸਰ ਇੱਕ ਤੇ ਬੰਦੇ ਦੋ
ਦੂਜਾ ਪਹਿਰੇ ਅੰਦਰ ਨੱਚੇ
ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਟੋਹੀ ਨਾ

ਬੰਦੇ ਸੁੱਟੇ ਤੇਹ ਦਾ ਫਧਣਾ
ਝੋਰਾ ਉਠ ਕਮਾਈਆਂ ਦਾ
ਢੁੰਢਣ ਟੁਰੀਏ ਹਰ ਸੋਮ ਪਾਈਏ
ਸਿਦਕੇ ਸਬਰੋਂ ਡੋਰੀ ਨਾ

ਗੋਦੜੀਆਂ ਦਾ ਮਾਣ ਕਰੀਂਦੇ
ਜੀਹਨਾ ਪੱਥਰ ਖਾਧੇ ਨੇ
ਪੀਰ ਜਦੋਂ ਵੀ ਸੁੱਤੇ ਹੋਣ
ਗੋਦੜੀਆਂ ਨੂੰ ਟੋਰੀ ਨਾ

ਇਸਕਾਂ ਫਾੜੇ ਦੂਰ ਵਸੀਂਦੇ
ਫਿਰ ਵੀ ਨੇੜੇ ਸੱਜਣ ਦੇ
ਸੁੱਚਾ ਬਿਰਹਾ ਕਾਮੀ ਹਾਸੇ
ਇੱਕ ਤਰਾਸ਼ੁ ਤੋਰੀ ਨਾ ॥

ਸ਼ਹਿਰੀ

ਘੰਡ ਖਰਬੂਜੇ ਹਦਵਾਏ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਰਤੇ
ਟੇਕਿਆਂ ਦੀ ਮਾਰ ਨੇ ਨਿਆਏ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਰਤੇ
ਏਸਰਾ, ਸਵਾਰ ਨਾਏ ਕਣਕਾਂ ਨੇ ਆਂਹਦੀਆਂ
ਏਂਦਿਆਂ ਤੂੰ ਜਾਣੇ ਜਾਏ ਦਾਏ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਰਤੇ

ਸਿੰਠਾ ਕਰ ਸੀਹਦੇ ਅਜੀਂ ਭਾਇਆਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ
ਟੱਗਾਂ ਤੇ ਪੁਖੰਡੀਆਂ ਨੇ ਭਾਏ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਰਤੇ

ਅੱਡੇ ਅੱਡੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਵਾਦ ਰੈਣ ਵਾਇਉ
ਏਂਡੀਆਂ ਨੇ ਰਾਇਆਂ ਦੇ ਰਾਏ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਰਤੇ

ਕੰਮੀਆਂ ਦੇ ਹੱਡਾਂ ਨੂੰ ਏ ਖਾਧਾ ਮਜਬੂਰੀਆਂ
ਰਾਸ ਨੇ ਸੱਭੇ ਸਰਵਾਏ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਰਤੇ

ਕਸਮਾ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਖੋਹੀਆਂ ਨੇ ਹੱਟੀਆਂ
ਕੂੜ ਦੀਆਂ ਕਸਮਾ ਨੇ ਗਾਏ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਰਤੇ

ਚਿਸਮਾ ਦੇ ਕਸ 'ਤੇ ਫਕੀਰ ਹੋਣ ਵਾਇਆਂ
ਸੁਫੀਆਂ ਸਿਆਇਆ ਦੇ ਧਾਏ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਰਤੇ

ਮੇਸ਼ਿਆਂ 'ਚ ਮੰਗਦੇ ਨਾ ਥਾੜ ਹੁਣ ਚੀਸੀਆਂ
ਕੀਹਨੇ ਸੱਭ ਖਿੱਚਾਂ ਤੇ ਮਥਾਏ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਰਤੇ

ਭੰਡ ਕੇ ਪੁਰਾਇਆਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਦੌਰ ਵਾਇਉ
ਕਿਹੜੀ ਗੱਲੋਂ ਪੁਰਖੇ ਪੁਰਾਏ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਰਤੇ॥

ਗੁਰਬਤ

ਮੇਰੀ ਗੁਰਬਤ ਤਰਾਸ਼ੈ ਕਦੇ ਸੋਹੀਓ
ਮੇਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਕਿੰਗਰੇ ਤਾ ਸਿਰਮੌਰ ਨੇ
ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ 'ਤੇ ਸ਼ੀਰਾਂ ਦੀ ਚੁੱਪ ਨੂੰ ਕਹੋ
ਤੇਰੇ ਸਾਥੀ ਦੇ ਹਾਰੇ ਬੁਰੇ ਦੌਰ ਨੇ

ਇਹ ਸੋ ਵਕਤੀ ਸਿਆਸਤ ਹੋ ਸਿਕਰੇ ਸਿਹੀ
ਮੇਰੇ ਕਦਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈੜਾਂ ਨੂੰ ਛੱਕਰਾ ਕਰੇ
ਅਸੀਂ ਸਤੀਅਾਂ ਦੇ ਸਬਰਾਂ ਦੀ ਸੱਜਰੀ ਉਮਰ
ਸਾਡੇ ਹਿੱਸੇ ਸਦਾ ਤੋਂ ਹੀ ਸਿੱਧੇਰ ਨੇ

ਮੇਰੇ ਘਰ ਦੀ ਮਨੂਰੀ ਸੋ ਦਹਿਸ਼ੀਸ਼ ਹੋ
ਤੁਸਾਂ ਤੋਹਮਤ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਹੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਕਰੀ
ਮੈਨੂੰ ਮਰ ਕੇ ਜਿਉਣੇ ਦੀ ਇੱਤੀ ਅਦਾ
ਮੇਰੇ ਸੋਹਣੇ ਦੇ ਛੱਕੇ ਕਰੀ ਗੌਰ ਨੇ

ਹੁਸਨ ਛੁੱਕਾਂ ਤੇ ਕਸੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕੇ ਸਿਹਾ
ਪਰ ਨਾ ਝੱਕਤ ਸਦਾ ਸੱਭ ਦੀ ਇੱਕੇ ਸਿਹੀ
ਉਦੋਂ ਕਸੀਆਂ ਨੂੰ ਰੋ ਕੇ ਉਹ ਚੇਤੇ ਕਰਨ
ਕਦੇ ਅੱਕਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਜਦੋਂ ਭੋਰ ਨੇ

ਮੇਰੇ ਬਗ਼ਾਈ ਤੇ ਕਾਸਾ ਕਮਤਰ ਦਿਸੇ
ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਫਕੀਰਾਂ ਅਮੀਰਾਂ ਦੀ ਹੋ
ਉਹਨਾਂ ਪੱਕੇ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਖੁਦਾਈ ਸੁਖਨ
ਜਿਹੜੇ ਹੁੰਦੇ ਅਣਾਰਾ ਤੇ ਟਟਬੋਰ ਨੇ

ਇਹਨਾਂ ਧਰਤਾਂ ਪਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛੇ ਕਦੇ
ਕਾਹਤੋਂ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਚੋਂ ਸੁਣਦੇ ਸਦਾ ਨਾਦ ਨੇ
ਜੀਹਨਾਂ ਕਸਮਾਂ ਨੇ ਧੁਰ ਤੋਂ ਕਰੀ ਬੰਦਗੀ
ਉਹਨਾਂ ਕਸਮਾਂ ਨੂੰ ਹੁੰਦੇ ਸਦਾ ਚੋਰ ਨੇ

ਗੀਤ ਮੁਕਤੀ

ਜੇ ਕਦੇ ਮੈਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਦਰ ਮਿਲ ਗਏ
ਮੇਰੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਜ਼ਮੀ ਤੇ ਗਾਇਆ ਕਰੀਂ
ਮੇਰੇ ਝਾਂਗੂ ਜੇ ਮੁੜੇ ਦਾ ਝੋਰਾ ਕਰੋਂ
ਠੱਥਾ ਮਰ ਕੇ ਹੀ ਘਰ ਨੂੰ ਤੂੰ ਆਇਆ ਕਰੀਂ

ਤੂੰ ਈ ਜਾਣੇ ਕਿ ਔਖਾ ਹੈ ਜੀਵਾ ਕਿਣੇ
ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੇ ਜਦੋਂ ਗ਼ੌਰ ਹੁੰਦੇ ਦਿਸਣ
ਤੋਹੀ ਰੂਹ ਦੇ ਸ਼ਖ਼ਸ ਤੋਰਾ ਪਿੰਡਾ ਸਹੂ
ਬਹਿਕੇ ਕੱਝਾ ਹੀ ਮਰਹਮ ਸਗਾਇਆ ਕਰੀਂ

ਤੂੰ ਬੜਾ ਨੇਕ ਹੈਂ ਤੂੰ ਬੜਾ ਪਾਕ ਹੈਂ
ਤੈਨੂੰ ਅੰਬਰ ਦੀ ਖਿੜਕੀ 'ਚੋਂ ਵੇਂਦਾ ਰਹੂੰ
ਮੈਥੋਂ ਵਿੱਛੜੇ ਜੇ ਕੱਝੇ ਇਹ ਠੋਣਣ ਕਦੇ
ਮੇਰੇ ਗੀਤਾਂ ਨੂੰ ਬਹਿ ਕੇ ਟਰਾਇਆ ਕਰੀਂ

ਐਹ ਪਰੇ ਸਹਿਰ ਦੇ ਹੈ ਕਬਰ ਜੋ ਬਣੀ
ਮੇਰਾ ਮਹਿਬੂਬ ਸੁੱਤਾ ਹੈ ਰੈ ਕੇ ਡਿੰਦਾ
ਜੇ ਕਦੇ ਹੂਕ ਅੰਦਰੋਂ ਸੁਣੇ ਇਸ਼ਕ ਦੀ
ਮੇਰੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਦੀਵਾ ਸਗਾਇਆ ਕਰੀਂ

ਬੜਾ ਦੱਸਣਾ ਸ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਹਰ ਬਸ਼ਰ ਨੂੰ
ਇਹ ਜੈ ਹੁੰਮੈ ਦੇ ਕਿੰਗਰੇ ਜਮਾਂ ਰੇਤ ਦੇ
ਬਣ ਕੇ ਬੱਚਾ ਬਣਾਇਆ ਕਰੀਂ ਤੂੰ ਮਹਿਸ਼
ਦੇ ਕੇ ਠੋਕਰ ਤੂੰ ਆਪੇ ਗਿਰਾਇਆ ਕਰੀਂ

ਮੈਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫਿਕਰ ਖਾਂਡਦੈ
ਮੇਰੀ ਬੇਣਾ ਤੇ ਬੱਚਾ ਬੜਾ ਠੋਣਗੇ
ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਾਹਣਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਕਾਂ ਦਈਂ
ਸ਼ੁਠਾ ਹੱਸਿਆ ਕਰੀਂ ਤੇ ਹਸਾਇਆ ਕਰੀਂ ॥

ਤੂੰ ਦਰਿਆਉ

ਤੂੰ ਦਰਿਆਉ ਹੈ ਮਨ ਕਾ ਮੋਜੀ
ਤੂੰ ਜੋ ਦੇ, ਸੋ ਰੋ ਸਣ ਜਿੰਦਾਂ
ਤੂੰ ਹੀ ਸਬਦ ਜੋਤ ਕੀ ਬਾਤੀ
ਤੁਦ ਕੀ ਦਾਤ ਕੋ ਮੈ ਕਿਉ ਨਿੰਦਾਂ

ਤੂੰ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣ ਸਹਿਰ ਕਾ ਪਾਣੀ
ਤੂੰ ਤਨ ਜੋਈ ਹੈ ਮੁਖ ਪੇ ਤਾਣੀ
ਤੂੰ ਨੈਨ ਕਾ ਨਸਾ ਖੁਆਰੀ
ਤੁਦ ਬਿਨ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹਮ ਰਿੰਦਾਂ

ਤੂੰ ਜੋ ਰਹੇ ਨਾ ਰਹੇ ਪਸੀਤੀ
ਤੂੰ ਨੀਤਨ ਮੇ ਰਹਿਮਤ ਨੀਤੀ
ਤੂੰ ਜੋ ਦਰਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੀਜੈ
ਸਹਿ ਜਾ ਸਣ ਭਾਂਡੇ ਕੀਆਂ ਥਿੰਦਾਂ

ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮੈ ਹਰ ਇੱਕ ਮਣਕੇ
ਪਰ੍ਹੰਢੁ ਸਦਾ ਸਿਮਰ ਕੇ, ਛਣ ਕੇ
ਤੁਦ ਕੀ ਇੱਛੇ ਰਹੇ ਨਾ ਦੂਰੀ
ਸਦੀਆਂ, ਪਰ ਛਿਣ, ਘੜੀਆਂ, ਥਿੰਦਾਂ

ਤੁਦ ਕੋ ਭੇਂਟ ਕਰਾਂ ਕੀ ਸਣਮੀ
ਤਨ ਈ ਕਾਮੀ ਮਨ ਈ ਕਾਮੀ
ਕੀ ਐਕਾਤ ਖਰੀਦੁ ਭੇਟਾ
ਮੈ ਮੂਰਾ ਸਭ ਕੂੜ ਪਸਿੰਦਾਂ

ਸੀਰਤ ਕਰਤੋ ਸੂਰਤ ਕਰਤੋ
ਤੂੰ ਮਾਟੀ ਕੋ ਮੂਰਤ ਕਰਤੋ
ਤੂੰ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਰੂਪ ਬਿਰਾਜੈ
ਕੋਟਨ ਖੰਡ ਕੋਟ ਬਖਸਿੰਦਾਂ

ਕੱਖ ਨੀ ਪਾਉਂਦਾ

ਕਾਹਦੇ ਸੀੜੇ ? ਕੱਖ ਨਈਂ ਪਾਉਂਦਾ
ਜਿਹੜਾ ਅੱਖ 'ਚ ਅੱਖ ਨਈਂ ਪਾਉਂਦਾ

ਜੇ ਮੈਂ ਆਖਾਂ ਸਬਰ ਰਖੀਣੀਂ
ਲੁੱਟਾ ਏ ਪਰ ਹੱਖ ਨਈਂ ਪਾਉਂਦਾ

ਸੋਹਣੇ ਖਾਤਰ ਪਾਉਣਾ ਪੈਂਦੈ
ਮੰਨਿਆ ਕੱਜੜਾ ਰੱਖ ਨਈਂ ਪਾਉਂਦਾ

ਮੁਰਸ਼ਦ ਫਾਸਾ ਭੀੜ 'ਚ ਕੂਕੇ
ਹੋਸੀ ਹੋ ਕੇ ਫੱਖ ਨੀ ਪਾਉਂਦਾ ॥

ਬਰਸਨ ਜਿਥੇ ਤਰੇਲੀ ਹੁੰਦੀ

ਬਰਸਨ ਜਿਥੇ ਤਰੇਲੀ ਹੁੰਦੀ
ਉੱਤੇ ਸਰਪਣ ਮੇਲੀ ਹੁੰਦੀ
ਜੀਕਣ ਮਰੂਆ ਸਾਹਾਂ ਅੰਦਰ
ਸਾਗਰ ਜਿਥੇ ਮਸਾਹਾਂ ਅੰਦਰ
ਧੁਰ ਦੇ ਬੈਠ ਇਸਾਹੀ ਜੀਕਣ
ਦੋਧੀ ਮੱਕੀ ਸਾਹੀ ਜੀਕਣ
ਭੱਠੀ ਕੁੰਦਨ ਤਪਿਆ ਸੱਗਦੇ
ਪੀਰਾਂ ਕਸਮਾਂ ਜਪਿਆ ਸੱਗਦੇ
ਮੇਰਾਂ ਫਰਗੀ ਰੋਰਾਂ ਫਰਗੀ
ਛਣ ਛਣ ਕਰਦੇ ਬੋਰਾਂ ਫਰਗੀ
ਫੱਕਰ ਦੀ ਜਿਉਂ ਬਿਰਹਾ ਬੋਰੀ
ਤੂੰ ਜਸ਼ਭੋਰੀ ਤੂੰ ਜਸ਼ਤੋਰੀ
ਸਾਇਰੀ ਦੀ ਪੁਰਸਾਰ ਜਈ ਏ
ਹਾਏ ਨੀ ਪਰਏ ਪਾਰ ਜਈ ਏ
ਗੁਰਬਤ ਫਰਗੀ ਸਰਬਤ ਫਰਗੀ
ਪੂਜੇ ਜਾਂਦੇ ਪਰਬਤ ਫਰਗੀ
ਹੁਣ ਨੂੰ ਦਾ ਸੁੱਚਾ ਮੰਤਰ
ਤੂੰ ਸੁਖਿਅੰਤਰ ਤੂੰ ਬੈਸੰਤਰ
ਸੁੰਦਰਤਾ ਤੇ ਚੰਦਰਤਾ ਦੀ
ਤੂੰ ਏ ਦੇਣੀ ਨਿਰਮਲਤਾ ਦੀ
ਸਬਰਾਂ ਦਾ ਤੂੰ ਸੁੱਚਾ ਟੁੱਕ ਏ
ਮੁੱਕਦੀ ਨਹੀਂ ਤੂੰ ਅਣਮੁੱਕ ਏ
ਕੀ ਮੈਂ ਆਖਾਂ ਕੀਹਦੇ ਫਰਗੀ
ਦਿਸਦਾ ਨਈਂ ਤੂੰ ਜੀਹਦੇ ਫਰਗੀ ॥

ਫਕੀਰੀਆ

ਫੁੱਲ ਖਿੰਨੇ ਉਥੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਪਰਾਗ ਡੁੱਲ੍ਹ ਗਏ
ਜਿੱਥੇ ਜਿੱਥੇ ਈ ਫਕੀਰੀਆ ਦੇ ਜਾਗ ਡੁੱਲ੍ਹ ਗਏ

ਕਾਸਾ ਤੋੜਿਆ ਤੇ ਮੋੜਿਆ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਦਰੋਂ
ਭਾਗਭਰੀਆਂ ਦੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਭਾਗ ਡੁੱਲ੍ਹ ਗਏ

ਕਾਹਦੀ ਪੱਥਰਾਂ ਨੇ ਸੁਈ ਮੇਰੇ ਬਿਰਹੇ ਦੀ ਕੂਕ
ਜਿੱਥੇ ਜਗਦੇ ਸੀ ਕਬਰੋਂ ਚਿਰਾਗ ਡੁੱਲ੍ਹ ਗਏ

ਸਾਡੀ ਚੁੱਪ ਨੇ ਜੋ ਤੋੜਿਆ ਸੀ ਸਿਖਰਾਂ 'ਤੇ ਦਮ
ਸਾਂਭੇ ਜਨਮਾਂ ਤੋਂ ਨੈਣ 'ਚੋਂ ਫਰਾਗ ਡੁੱਲ੍ਹ ਗਏ

ਕਿੰਨ ਦੱਸਾਂ ਉਹ ਸੁਹਾਗਣਾ ਨੇ ਸੋਂਦੀਆਂ ਕਿਣ੍ਹੇ
ਜੀਹਨਾਂ ਮੱਥਿਆਂ 'ਚੋਂ ਸੱਜਰੇ ਸੁਹਾਗ ਡੁੱਲ੍ਹ ਗਏ

ਜਦੋਂ ਚੋਟੀਆਂ ਨੇ ਤੱਕੀ ਪੈਰੀਂ ਕਸੀਆਂ ਦੀ ਹੱਦ
ਸਿਰੋਂ ਚੋਟੀਆਂ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਏ ਬਾਗ ਡੁੱਲ੍ਹ ਗਏ

ਉਹਨਾਂ ਤੱਕ ਰਈ ਰੁਟੀਂਦੀ ਸਾਡੀ ਪੀੜ ਵਾਸੀ ਡੋਲੀ
ਸਾਡੇ ਸਾਹਣਾਂ ਵਾਏ ਸਾਗੀਆਂ ਤੋਂ ਜਾਗ ਡੁੱਲ੍ਹ ਗਏ

ਕਾਹਦਾ ਤੱਕਿਆ ਤੂੰ ਸੋਹਣੇ ਸਾਡੀ ਬਗਸ਼ੀ ਨੂੰ ਆਣ
ਕਿੰਨੇ ਬਗਸ਼ੀ 'ਚੋਂ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਦਾਗ ਡੁੱਲ੍ਹ ਗਏ॥

ਸੀਂਦਰ

ਆ ਰੈ ਵੇਖ ਨਜ਼ਾਰਾ ਮੇਰੀ ਸੀਂਦਰ ਦਾ
ਰੱਬੀ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਮੇਰੀ ਸੀਂਦਰ ਦਾ

ਬੇਪਰਵਾਹੀਆਂ ਪੁੱਛਣ ਆਈਆਂ ਸੁੱਤੇ ਨੂੰ
ਬਣਿਆ ਕੋਣ ਸਹਾਰਾ ਮੇਰੀ ਸੀਂਦਰ ਦਾ

ਮਖਮਲ ਜ਼ਰੀਆਂ ਟਾਟਾ ਤਰਾਰੇ ਕਰਦਾ ਏ
ਤੂੰ ਹੀ ਕਰ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਮੇਰੀ ਸੀਂਦਰ ਦਾ

ਸ਼ਾ ਸ਼ਾ ਭਸਮਾ ਪਿੱਤੇ, ਭੰਗ ਪਿਆਰੇ ਪੀ
ਸਾਂਭੀ ਫਿਰਦੇ ਸਾਰਾ ਮੇਰੀ ਸੀਂਦਰ ਦਾ

ਭਰਕੇ ਕੁੱਬੇ ਸੰਮ੍ਰਿਤ ਮਿੱਠੇ ਚਾਸਣ ਨੂੰ
ਪੈਰ ਹੋ ਗਿਆ ਭਾਰਾ ਮੇਰੀ ਸੀਂਦਰ ਦਾ

ਸੁੱਤਾ ਹੋਣੇ ਪਿੰਜਰ, ਸਾਇਰ ਕਰਦੀ ਏ
ਨਿੱਤ ਨਵਾਂ ਏ ਕਾਰਾ ਮੇਰੀ ਸੀਂਦਰ ਦਾ

ਮੁੱਝ ਪਉਂਦੇ ਸੇ ਸੁੱਤਿਆ ਮਿਸ਼ਰੇਂ ਯਾਰੀਆ
ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮੇਰੀ ਸੀਂਦਰ ਦਾ ॥

ਇਤਰਾਂ ਦੀ ਬਾਸਨਾ

ਸੁੱਚੀ ਜਿਹੜੇ ਇਤਰਾਂ ਦੀ ਬਾਸਨਾ
ਕਿਉ ਨੀ ਉਹਨਾ ਇਤਰਾਂ 'ਚ ਗੁੰਨਦਾ
ਸਿੱਟੀਆਂ ਦੀ ਪੀੜ ਨੂੰ ਪਰੋਸਣਾ
ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਵੇ ਕੰਮ ਬੜਾ ਪੁੰਨ ਦਾ

ਭਾਵੇਂ ਤੇਰੇ ਪੈਰ ਸੀ ਮਸ਼ੂਕ ਵੇ
ਪਰ ਸਾਡੇ ਚੁੰਮਣਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ
ਪੈੜਾਂ ਉੱਚੇ ਜਾਂਦੀਆਂ ਨੇ ਚੁੰਮੀਆਂ
ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਯਾਰ ਤੋਂ ਵਿਛੋੜਦਾ

ਸਾਈਆਂ ਨਹਾਦ ਨਾ ਵੇ ਸਿੰਦੂਆ
ਪਹਿਰਾਂ ਸਾਨੂੰ ਰੋਗੜਾਂ ਨੂੰ ਪਿੰਜ ਰੋ
ਸਾਨੂੰ ਇਸੇ ਪੀੜ ਨੇ ਉਧਾਰਿਆ
ਕਾਹਲੋਂ ਮੁੜ ਪਿੰਜਰਾਂ 'ਚ ਤੁੰਨ ਦਾ

ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਰਿਹਾਈ ਨਾ ਫੂਕਦੀ
ਜਿੱਥੇ ਅਸਾਂ ਦੱਬੀਆਂ ਸੀ ਝੋਰੀਆਂ
ਭੋਲਿਆ ਤੂੰ ਮੈਂਹ ਤੋੜ ਛੱਡਿਆ
ਅਪਿਆ ਦੇ ਸੰਗਰਾਂ ਦੀ ਸੁੰਨ ਦਾ

ਕੂੜੇ ਜਿਹੇ ਪੈਰ ਜੀਹਦੇ ਪਿਆਰਦੀ
ਸੁੱਕਿਆ ਜਣੇਪਾ ਤੇਰੇ ਗੀਤ ਦਾ
ਮੇਜਿਆ ਦਾ ਜੋੜਾ ਉਹਨੂੰ ਬੁਣਦੀ
ਬੁਣਦੀ ਵੇ ਸੱਧਰਾਂ ਦੀ ਉੰਨ ਦਾ.....

ਧਰਤੇ ਨੀ

ਧਰਤੇ ਨੀ ਤੂੰ ਵੱਸਦੀ ਰਹੇਂ ਅਰਦਾਸਾਂ ਨੇ
ਸੁੱਖ ਸੁਨੇਹਾ ਦਿੰਦੀ ਰਹੁ ਆਵਾਜ਼ ਰਈ
ਭਾਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਮੁਨਾਰੇ ਦੇਣੀਂ ਖਾਸਾਂ ਨੂੰ
ਸਾਜ਼ਮ ਕੁੱਲੀ ਰੱਖੀਂ ਬੰਦੇ ਅਮ ਰਈ

ਦਿੰਦੀ ਰਹੁ ਕੁਸ਼ ਟੁੱਕਰ ਸੁੱਗੀ ਬਾਸਾਂ ਨੂੰ
ਛੱਤਾਂ ਰਹਿਣ ਸਾਮਤ ਸੁੱਖੜ ਸੁੱਚੇ ਨਾ
ਕੁੱਲ ਧਰਾ ਦੇ ਪੰਥੂ ਚੁਗਦੇ ਰਹਿਣ ਸਦਾ
ਬੰਦਾਂ ਖਾਤਰ ਚੋਗਾ ਮਿਸ਼ ਜੇ ਸਾਮ ਰਈ

ਮੰਨਿਆ ਘਰ ਦਾ ਵਿਹੜਾ ਪੁੱਤਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਏ
ਪਰ ਕੋਈ ਕੋਲਾ ਪੁੱਤਰ ਕੁੱਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਨਈਂ
ਧੀਆਂ ਤਾਰਨਹਾਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੁੱਲ ਦੀਆਂ
“ਗੁਰਬੰਦਸ” ਹੀ ਬਣਦੀ ਏ “ਗੁਰਦਾਸ” ਰਈ

ਸੱਦਾਂ ਵੱਡਾ ਦਾਨੀ ਸੰਮੇ ਪਾਸ ਰਹੇਂ
ਉਸ ਤੋਂ ਮਗਰੋਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਜ਼ੋਰਾ ਕਰ
ਫਿਰ ਜੇ ਪੂਜੇਂ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਵਰਤਾਰੇ ਨੂੰ
ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਤੀਰਥ ਧਾਮ ਰਈ

ਧਰਤੇ ਨੀ ਸਮਝਾਈਂ ਅਪਣੇ ਜਾਇਆ ਨੂੰ
ਏਥੇ ਦਾ ਜੇ ਉਥੇ ਜਾਣਣ ਵਾਸਾ ਨਈਂ
ਪਿੰਜਰ ਵੀ ਭੁਰ ਜਾਂਦੇ ਸੋਹਣੇ ਹਸਰਾਂ ਨੂੰ
ਜਿਹੜਾ ਸੁਰਦਾ ਰਹਿੰਦੇ ਸੋਹਰਤ ਨਾਮ ਰਈ ॥

ਬੇਸੁਰੀਆ ਦੇਹਾਂ

ਦੀਨ ਦੁਸੀ ਦੇ ਹੀਏ ਕਰਕੇ ਛੱਡੇਗੀ
ਨੈਣਾ ਵਰਗੇ ਸੀਏ ਕਰਕੇ ਛੱਡੇਗੀ
ਬੇਸੁਰੀਆ ਦੇਹਾਂ ਨੂੰ ਫੂਕਾਂ ਮਾਰ ਰਹੀ
ਪਿੰਜਰ ਸਣੇ ਸੁਰੀਏ ਕਰ ਕੇ ਛੱਡੇਗੀ

ਝੱਟ ਬੜਾ ਏ ਭਾਵੇਂ ਤੰਦਰ ਖਿੱਚਣ ਦਾ
ਬਿਰਹੇ ਦੇ ਪਰ ਸਾਹ ਸੈ ਨਾਸ਼ੁਕ ਹੁੰਦੇ ਨੇ
ਜਿਹੜੇ ਧਾਗੇ ਸਾਣੇ ਸਾਣੇ ਰਹਿੰਦੇ ਨਾ
ਝਿੱਚੇ ਝਿੱਚ ਗਠੀਏ ਕਰਕੇ ਛੱਡੇਗੀ

ਮੈਂ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਖਾਤਰ ਸੁੱਟਾ ਹੋਇਆ ਸਾਂ
ਪ੍ਰੀਤਮ ਨੇ ਪਰ ਧੁਰ ਤੋਂ ਸੁੱਟਾ ਜਾਣ ਦਿਆ
ਹੋਂਦੇ ਆਪਾ ਕੋਹਦੇ ਨਹੀਂ ਥਕੀਣੁਣਗੇ
ਹਉਕੇ ਇੰਜ ਨੁਕੀਏ ਕਰਕੇ ਛੱਡੇਗੀ

ਸੁਕਣਾ ਉੱਠਣਾ ਤੱਕਣਾ ਇਸਕੋਂ ਨੈਣਾ ਦਾ
ਨਜ਼ਰ ਕਰੀਣੇ ਫਿਰ ਇਹ ਏਨੇ ਜੋਗੇ ਨੇ
ਕੋਣ ਮਨਾਉ ਉਹਦੇ ਬਿਨ ਇਹ ਹਠੀਆ ਨੂੰ
ਮੋਇਆਂ ਵਾਂਗ ਹਠੀਏ ਕਰ ਕੇ ਛੱਡੇਗੀ...

ਸਫ਼ੁਕ

ਕੀ ਕੀ ਦੱਸਾਂ ਸਾਡੇ ਨਾਸ਼ ਕੀ ਸਫ਼ੁਕ ਹੋਣ ਸੱਗੇ
ਜਿੰਦ ਪੈਰ ਪੈਰ ਹੁੰਦੀ ਮਸ਼ੁਕ ਹੋਣ ਸੱਗੇ

ਇੰਦਾ ਹੱਕ ਨਾ ਨਿਜਾਮ ਧੀਆ ਕੋਇਆ ਨੂੰ ਕਦੇ
ਇਹਨੇ ਚੀਖ ਹੋਣ ਸੱਗੇ ਬਾਗੀ ਫ਼ੂਕ ਹੋਣ ਸੱਗੇ

ਸਾਨੂੰ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰਾਂ ਦਾ ਉਦੋਂ ਪਤਾ ਸੱਗਾ
ਅਸੀਂ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਫਿੱਕੇ ਇਹ ਮਸ਼ੁਕ ਹੋਣ ਸੱਗੇ

ਉਦੋਂ ਬੋਲਦੇ ਦਾ ਵੱਧ, ਆਉਂਦਾ ਹੁਕਿਆ ਨੂੰ ਮੇਰੇ
ਸਦੇ ਕਸਮਾਂ 'ਚ ਸਬਦਾਂ ਦੀ ਫ਼ੂਕ ਹੋਣ ਸੱਗੇ

ਦਰ ਕਦੇ ਤਾਂ ਫਕੀਰੀਆ ਦੇ ਚੁੰਮ ਕੇ ਤੂੰ ਵੇਖੀਂ
ਸੱਗੇ ਦੇਰ ਨਾ ਉਦਾਸੀਆ ਨੂੰ ਹੁਕ ਹੋਣ ਸੱਗੇ ॥

ਐਸੀ ਤੈਸੀ ਮਾਸੀ ਦੀ ,

ਸੁੱਚੇ ਦਾਮਨ ਕਸੀਆਂ ਦੇ , ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਰਾਗੀ ਹੁੰਦੇ ਨੇ
ਐਸੀ ਤੈਸੀ ਮਾਸੀ ਦੀ , ਜੇ ਫਿਰ ਵੀ ਦਾਗੀ ਹੁੰਦੇ ਨੇ
ਕਿੱਥੇ ਠੇਕੇ ਸੂਸੀ ਚਾੜ੍ਹੇ , ਨੂੜ ਦਿਉ ਇਹ ਸੀਭਾਂ ਨੂੰ
ਸਿਹਤ ਉਸਨੇ ਘੱਥੇ ਹੁੰਦੇ , ਧੁਰੋਂ ਤਿਆਗੀ ਹੁੰਦੇ ਨੇ
ਪੈਰੋਂ ਪੈੜ ਕਦੇ ਵੀ ਮੈਂ ਤਾਂ , ਅੱਗੇ ਟੁਰਦੀ ਤੱਕੀ ਨਈਂ
ਕਦੇ ਕਦੇ ਪਰਛਾਣੋਂ ਸਾਜ਼ਮ , ਤੱਕੇ ਬਾਗੀ ਹੁੰਦੇ ਨੇ
ਜਿੱਥੇ ਸੋਹਣਾ ਆਉਂਦਾ ਸਾਂਦੈ , ਉਥੇ ਕੂਣਾ ਕਾਗਾਂ ਨੇ
ਨਹੀਂ ਸ਼ਰੂਰੀ ਸਭ ਦੇ ਘਰੀਂ , ਬਨੇਰੇ ਕਾਗੀ ਹੁੰਦੇ ਨੇ
ਘਰ ਦੇ ਸੁੰਨੇ ਆਖ਼ੇ ਜਿੰਨੇ ਮਰਜੀ ਜਿੰਨੇ ਸਿੰਗਾਰ ਰਹਿ
ਉਦੋਂ ਸੁੱਪਣ ਹੋਸ਼ਨ ਹੁੰਦੇ ਸਦੋਂ ਚਿਰਾਗੀ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ॥

ਚੁਰੀ

ਕਿਨੀ ਈ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਸੀ
ਮੇਰੇ ਹਿੱਸੇ ਚੁਰੀ ਸੀ

ਜਿਸ ਨੇ ਹਾਸੇ ਦਿੱਤੇ ਨੇ
ਅੱਥਾ ਦੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਸੀ

ਅੱਥਾ ਮੇਰੀ ਖਾਤਰ ਤੂੰ
ਕਰਦਾ ਸੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਸੀ

ਅੰਦਰੋਂ ਭਾਵੇਂ ਸ਼ੁਰਦਾ ਸੀ
ਅੱਖ ਕਦੇ ਨਾ ਸ਼ੁਰੀ ਸੀ

ਅੱਥਾ ਤੇਰਾ ਮੁਰੂਰਾ ਈ
ਮੇਰੇ ਸਈ ਕਸਤੂਰੀ ਸੀ

ਵਿੱਚ ਕਿਨੀ ਸਿੱਠੀ ਸੀ
ਅੱਥਾ ਦੀ ਸੋ ਘੁਰੀ ਸੀ

ਟੁੱਟੀਆ ਚੱਪੜਾਂ ਪਾ ਕੇ ਤੂੰ
ਪਾਉਂਦਾ ਘਰ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸੀ

ਮੇਰੇ ਘਰ ਦੇ ਸੁੱਸੇ ਨੂੰ
ਅੱਥਾ ਬੜਾ ਸ਼ੁਰੀ ਸੀ

ਤਾਰੇ ਦੀ ਸੁਸਤਾਨੀ

ਮੈਂ ਤਾਰੇ ਦੀ ਸੁਸਤਾਨੀ ਜੋ
ਬੇ-ਨੂਰੀ ਸੀ ਬੇ-ਮਾਨੀ ਸੀ
ਕੁਸ਼ ਮੈਂ ਵੀ ਟੁੱਟਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸਾਂ
ਕੁਸ਼ ਧਰਤੀ ਵੀ ਦੀਵਾਨੀ ਸੀ

ਮੈਂ ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਸਰਮਾਏ ਨੂੰ
ਤੂੰ ਪਾਣੀ ਜੂਨੇ ਪਾਇਆ ਵੇ
ਕੁਸ਼ ਯਾਰਫ਼ਿਆ ਤੂੰ ਖਿੱਚਿਆ ਸੀ
ਕੁਸ਼ ਅੰਦਰ ਬੜੀ ਰਣਾਨੀ ਸੀ

ਕੋਈ ਖੇਡਾ ਉਹਦੇ ਉਮਣ ਦਾ
ਜੇ ਮਿਲਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਨਾ
ਜੋ ਉਹਦੀ ਹਾਮੀ ਤੀਕਰ ਸੀ
ਇਹ ਮੇਰੀ ਸੋਖ ਜਣਾਨੀ ਸੀ

ਇਹ ਮੇਰੇ ਕੋਰੇ ਨੈਣਾ ਨੂੰ
ਕੀ ਮਿਲਿਆ ਕੱਜੜ ਗੀਤਾਂ ਦਾ
ਮੈਂ ਭਰਦਾ ਰਿਹਾ ਸਜਾਈ ਵੇ
ਇਹ ਪਿੰਜਰ ਸੁਰਮੇਦਾਨੀ ਸੀ

ਇਹ ਉਮਰਾ ਮੇਰੀ ਚਾਨਣ ਦੀ
ਤੇ ਦੱਸਣ ਆਈਆਂ ਚਾਨਣੀਆਂ
ਤੂੰ ਮੋਤੀ ਹੱਸ ਪਹੁੰਦਾ ਸੋ
ਤੇ ਬਣਦੀ ਸਾਡੀ ਗਾਨੀ ਸੀ

ਮੈਂ ਜਿੰਨੀ ਪੀਤੀ ਰੱਖੀ ਨਾ
ਮੈਂ ਅੱਖਰ ਕਰਕੇ ਮੋੜ ਗਿਆ
ਮੈਂ ਰੱਤ ਪਿਆਈ ਕਸਮੇ ਨੂੰ
ਮੈਂ ਧੁਰ ਤੋਂ ਐਸਾ ਦਾਨੀ ਸੀ ॥

ਕੜਾ

ਜੋ ਪੈਰਾਂ 'ਚ ਘੁੰਗਰੂ ਸਜਾ ਕੇ ਟੁਰੀ ਹੈ
ਇਹ ਬਖਸ਼ੀਆ ਦੇ ਤਪਾਂ ਦੀ ਧੁਰੀ ਹੈ
ਇਹ ਰੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪੈਣ ਦੀ ਸ਼ੱਗੀ ਚੁਆਤੀ
ਖੁਰੀ ਹੈ ਖੁਰੀ ਹੈ ਇਹ ਸਾਹੀਂ ਖੁਰੀ ਹੈ

ਮੇਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਛੱਸਦੇ ਯਹੂ ਦੇ ਬਸ਼ਿੰਦੇ
ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਸੀਹੇ ਨੂੰ ਤੋਹਮਤ ਨੇ ਦਿੰਦੇ
ਇਹ ਸੋਹਣੀ ਕੜਾ ਨੇ ਹੈ ਨਿੱਭਣ ਅਖੀਰੀ
ਇਹ ਕੱਸਰ ਬਣੀ ਹੈ ਤੇ ਹੱਡ ਭੁਰੀ ਹੈ

ਮੇਰੇ ਘਰ ਦੇ ਹਰ ਸੂ ਹੈ ਇਸ ਦਾ ਪਸਾਰਾ
ਇਹ ਗਰਭਾਂ ਦੀ ਪੂਰਕ ਤੇ ਹਸਰੋਂ ਅਧਾਰਾ
ਮੈਂ ਸੁਣਦਾਂ ਖਸ਼ਾਣਾਂ 'ਚੋਂ ਜੋ ਸੰਖ ਨਾਦੀ
ਇਹ ਜਨਮ ਤੋਂ ਛੱਜਦੀ ਕੋਈ ਬੰਸਰੀ ਹੈ

ਇਹ ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਨੇਰੇ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਸਿਹਰ ਹੈ
ਜੋ ਛੁਟਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਤੇ ਜਾਣੇ ਸਿਹਰ ਹੈ
ਅਚੰਗੀ, ਉਮੰਗੀ, ਨਵੇਂ ਅੰਗ ਦਿੰਦੀ
ਕਿਉਂ ਦੱਸੋ ਕਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਧੁਰੀ ਹੈ

ਹਯਾ ਤੇ ਹਯਾਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੀ ਦੂਰੀ
ਨਾ ਜਾਣਾ ਤੇ ਸੰਗਣਾ ਤੇ ਜਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂਰੀ
ਜਦੋਂ ਜਾਣ ਸ਼ੱਗਿਆ ਹੈ ਰੋਂਦੀ ਹਿਯਾਤੀ
ਇਹ ਰੋਣੇ ਤਾਂ ਸ਼ੱਗੋ ਬੜੀ ਬੇ ਸੁਰੀ ਹੈ

ਕੜਾ ਹੈ ਬਖਸ਼ੀ ਕੜਾ ਹੈ ਜਯੰਤੀ
ਇਹ ਆਣੇ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਨਾ ਕਰਦੀ ਬਿਨਤੀ
ਸਦਾ ਜਾਣ ਸ਼ੱਗਿਆਂ ਹੀ ਸ਼ੱਗਦਾ ਹੈ ਏਦਾਂ
ਜਿਵੇਂ ਪੈਰ ਨੰਗੇ ਤੇ ਥੱਕੇ ਛੁਰੀ ਹੈ॥

ਘੁੰਗੀਆਂ ਕਬੂਤਰ

ਘੁੰਗੀਆਂ ਕਬੂਤਰਾਂ ਦੀ ਸੀਂਦ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈ
ਮੋਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪੈਰਾਂ ਨੇ ਤਰੇਰਾਂ ਛੱਟੀਆਂ
ਭੂਰ ਬਣ ਕਈਆਂ ਨੇ ਛੇਹੀਆਂ ਪੜਕਾਂ
ਧੁਰੇ ਕਿਸੇ ਤਿਤਲੀ ਨੇ ਆਣ ਚੱਟੀਆਂ

ਛੱਭ ਕਿਨੇ ਮੋਦਲੀ ਸੁਰੀਰੇ ਹੋ ਗਏ
ਮੱਛੀਆਂ ਦੇ ਨੈਣ ਕਿਵੇਂ ਨੀਰੇ ਹੋ ਗਏ
ਕਿੰਨ ਸੋਖ ਸਿੰਘੀਆਂ ਸੁਆਂਤ ਪੀਂਦੀਆਂ
ਸਣ ਦਿੱਤੇ ਮੋਤੀ ਸੁਨਾ ਗਈਆਂ ਕੱਟੀਆਂ

ਮੂਹਰੇ ਮੁਰਗਾਈਆਂ ਦੀ ਟੋਜ ਖੜ ਗਈ
ਤਿੱਤਰਾਂ ਦੀ ਡਾਰ ਖੋਰੇ ਕਿੱਥੇ ਵੜ ਗਈ
ਬਣ ਕੇ ਕਟਾਰ ਝੁੰਘੀਆਂ ਨੇ ਸਹਿੰਦੀਆਂ
ਪਾਈਆਂ ਤੂੰ ਕਿੰਨ ਰਿਸਮਾ ਨੇ ਪੱਟੀਆਂ

ਰੜਿਆਂ 'ਚ ਅੱਕ ਟੰਭੜੀ ਉਤਾਂਵਦਾ
ਈਂਡਿਆਂ ਦੇ ਰਾਗ 'ਚ ਅਰਿੰਡ ਗਾਂਵਦਾ
ਕਸੀਆਂ ਨੇ ਮਹਿਕਾਂ ਵਾਸ਼ੇ ਹੁੱਗ ਭਰ ਸਏ
ਮਾਸੀਆਂ ਤੋਂ ਚੋਰੀ ਖੋਹੜ ਸਈਆਂ ਹੱਟੀਆਂ

ਇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਕੀਹਨੇ ਚੁੱਪ ਕੀਤੇ ਕਹਿਤੀਆਂ
ਭੋਰਿਆਂ ਤੇ ਫੁੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਸਹਿਤੀਆਂ
ਤੋਤਿਆਂ ਨੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਅੰਬ ਟੁੱਕਣੇ
ਸਦੇਂ ਦੀਆਂ ਮੋਸਮਾ ਨੇ ਚੁੱਪਾਂ ਵੱਟੀਆਂ

ਸਦੇਂ ਸਸਣਾੜੂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਾ ਫੂਕਦੀ
ਵਿੱਚੋਂ ਵਿੱਚ ਕੋਇਲੇ ਤੂੰ ਸੁਣੇ ਕੂਕਦੀ
ਦਾਬ 'ਤੇ ਸਰਾਰਤੀ ਨਿਆਵੇ ਮਿਸ਼ ਗਏ
ਗਾਚੀਆਂ ਦੇ ਨਾਸ਼ ਪੋਚਦੇ ਸੀ ਛੱਟੀਆਂ

ਟਾਣਾਂ ਟਾਣਾਂ ਦਿਸਦਾ ਕਨੇਰ ਖੜਿਆ
 ਬੜਾ ਹੀ ਮਣਕੜਾ ਹੈ ਰਹਿੰਦਾ ਸੁੜਿਆ
 ਰੁੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹੀਆਂ ਜੋ ਵੇਖਾਂ ਜੰਗਲੀ
 ਸ਼ੱਗੋ ਜੁ ਅਟੇਰ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ ਅੱਟੀਆਂ

ਦੂਰ ਕਿਤੇ ਭਾਹਣ 'ਚ ਟਟੀਹਰੀ ਬੋਰਦੀ
 ਦਾਇਆਂ ਦੀ ਬਰੀ ਨਿੱਕ ਸੁੱਕ ਟੋਹਦੀ
 ਗੋੜਾ ਟਾਉਣ ਆਈਆਂ ਖੇਤਾਂ ਦੀਆਂ ਗਾਈਆਂ
 ਪਹੇ ਉੱਤੇ ਟੁਰੀਆਂ ਯੋਹ ਜਾਣ ਜੱਟੀਆਂ

ਆਥਣੇ ਜੋ ਜਦੋਂ ਕਿਤੇ ਫਰੋਂ ਸੂਰਜ
 ਸਰੋਆਂ ਦੇ ਫੁੱਲ ਸੀਨੇ ਮਝੋਂ ਸੂਰਜ
 ਇੰਜ ਸ਼ੱਗੋ ਫਸਦਾਂ ਨੇ ਸਿਰ ਫਕ ਰਏ
 ਸਿਰਾਂ ਉੱਤੇ ਰਈਆਂ ਚੁੰਨੀਆਂ ਨੇ ਖੱਟੀਆਂ....

ਪਿੰਡੇ ਦੀਆਂ ਮਹਿਕਾਂ

ਪਿੰਡੇ ਦੀਆਂ ਮਹਿਕਾਂ ਦਾ, ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਝੌਰਾ ਸੀ
ਤੂੰ ਮਾਸੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸੋ, ਜੋ ਅਸਰੋਂ ਭੋਰਾ ਸੀ

ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਦੇ, ਅੰਦਰ ਦਾ ਚਾਨਣ ਸਾਂ
ਪਰ ਮਹੀਯਸ ਦੇ ਪੈਰੋਂ, ਝੱਧ ਕੇ ਨਾ ਗੋਰਾ ਸੀ

ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾ, ਇੱਕ ਅਮਲਾ ਖਾਸੀ ਸੀ
ਮੈਂ ਪੱਥਰ ਥਾ ਮੁੜਿਆ, ਥੱਸ ਫੇਰਾ ਤੋਰਾ ਸੀ

ਬੱਚੇ ਦੀ ਨੀਂਦਰ ਨੂੰ, ਤੋੜਨ ਦੇ ਫਰਗਾ ਸੀ
ਤੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਗਾਇਆ ਵੇ, ਤੂੰ ਕਿੰਨਾ ਕੋਰਾ ਸੀ

ਸਾਡੀ ਮਸਕੀਨੀ ਦਾ, ਸਰਬਰ ਮਹਿਦੀਨੀ ਦਾ
ਇਹ ਹਸਰੋਂ ਮੁੱਝ ਪਿਆ, ਜਿੰਦਾਂ ਨੂੰ ਖੋਰਾ ਸੀ

ਤੇਰੇ ਬਿਨ ਸੁੰਨਾ ਸੀ, ਹਰ ਕੋਨਾ ਨਕਸੀ ਸੀ
ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਹੁਸਰਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਭੋਰਾ ਸੀ

ਮੈਂ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਉਂਦਾ ਕੀ, ਤੇਰੇ ਇਸ ਬਿਰਹੇ ਦਾ
ਇਹ ਡੀਕਾਂ ਸ਼ਾ ਪੀਂਦੇ, ਡਾਹਡਾ ਚਟਕੋਰਾ ਸੀ ॥

ਭਰਿਆ ਬੈਠਾ ਹਾਂ

ਮੈਂ ਭਰਿਆ ਬੈਠਾ ਹਾਂ
ਕਿੰਨ ਯਾਦੇ ਨੂੰ ਡੋਹਾਂ
ਇਹ ਮੁਹਦਾ ਰੋਕਾਂ ਨੂੰ
ਬੰਦਾਂ ਤੇ ਕੀ ਬੰਦਾਂ
ਇਹ ਹੋਕਾ ਸੁਣਦੇ ਨਈਂ
ਸਭ ਸੁੱਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਨੇ
ਸੇਰਾਂ ਦੇ ਘੁਰਨੇ ਜਿਉਂ
ਸਭ ਕੁੱਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਨੇ
ਔਹ ਟੈਰੇ ਸਾਧਾਂ ਦੇ
ਬਣ ਜੋਕਾਂ ਆ ਗਏ ਨੇ
ਜੋਕਾਂ ਦੇ ਰੱਬ ਤੋਂ ਕੇ
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੋਕਾਂ ਆ ਗਏ ਨੇ
ਇਹ ਨਿਰੇ ਪਖੰਡੀ ਨੇ
ਕਾਮੀ ਤੇ ਘਮੰਡੀ ਨੇ
ਮੈਂ ਸੜਾਂ ਕੁਰੇਦ ਦਿਆ
ਤੇ ਗਾਸ਼ ਪਿਆ ਬੋਹਾਂ
ਮੈਂ ਭਰਿਆ ਬੈਠਾ ਹਾਂ
ਬੰਦਾਂ ਤੇ ਕੀ ਬੰਦਾਂ
ਇਹ ਇੰਕ ਥਾੜੀ ਦੇ
ਚਿੱਟੇ ਤੇ ਨੀਲੇ ਜੋ
ਸਭ ਭੇਡਾਂ ਚਾਰ ਰਹੇ
ਇਹ ਕੁਲਮ ਕਈਏ ਜੋ
ਇਹ ਸਾਡੇ ਕੁਲ ਝੀ ਨਾ
ਸੱਤਾਂ ਦੇ ਰੋਭੀ ਨੇ
ਜੋ ਮਰਹਮ ਯਾਉਂਦੇ ਨਾ
ਇਹ ਸੂਝਾਂ ਚੋਭੀ ਨੇ

ਇਹ ਕੁੱਖਾਂ ਖਾਂਦੇ ਨੇ
 ਮਾਣਾਂ ਦੇ ਦੋਖੀ ਨੇ
 ਇਹ ਸੰਨ੍ਹਾਂ ਸਾਉਂਦੇ ਨੇ
 ਇਹ ਅਸਰੋਂ ਘੋਖੀ ਨੇ
 ਖੱਟਣ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਦੇ
 ਅਸਰੇ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਦੇ
 ਆਣਾਮ ਦਾ ਮਸਤਾ ਨਈਂ
 ਮਸਰੇ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਦੇ
 ਮੈ ਤੱਕੜੀ ਬਾਬੇ ਦੀ
 ਤੋੜਾਂ ਤਾਂ ਕੀ ਤੋੜਾਂ
 ਮੈ ਭਰਿਆ ਬੈਠਾਂ ਹਾਂ
 ਬੋੜਾਂ ਤਾਂ ਕੀ ਬੋੜਾਂ
 ਹੁਣ ਵੈਦ ਹਕੀਮਾਂ ਨੂੰ
 ਝੋਰਾ ਨਾ ਦਰਦਾਂ ਦਾ
 ਇਹ ਸਫ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ
 ਇੰਕ ਪਰਦਾ ਗਰਦਾਂ ਦਾ
 ਕੋਈ ਬੁਝਿਆ ਪੈਸੇ ਦਾ
 ਹੁਣ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ
 ਬਣ ਹੁਤੁਕਾ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ
 ਹੁਣ ਚੀਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ
 ਹੁਣ ਚੋਗੀ ਰੋਥਾਂ ਦੇ
 ਕੁਝ ਅੰਗ ਵਕੀਲੇ ਨੇ
 ਇਹ ਵੈਦ ਅਘੋਰੀ ਨੇ
 ਸਾਹਾਂ ਨੂੰ ਪੀਂਦੇ ਨੇ
 ਇਹ ਰੱਬ ਬਰੋਫ਼ਾ ਹੈ
 ਇਹ ਪਿੰਜਰ ਗੋਸ਼ਾਂ ਨੇ
 ਨਾ ਸਤੜੇ ਪੈਰਾਂ ਥੀਂ
 ਇਹ ਸਿੱਠੀਆ ਨੇ ਗੋਸ਼ਾਂ
 ਮੈ ਭਰਿਆ ਬੈਠਾਂ ਹਾਂ
 ਬੋੜਾਂ ਤੇ ਕੀ ਬੋੜਾਂ ॥

ਪੰਜੋਕੜੇ

ਯਾਰ ਤੋਂ ਪੰਜੋਕੜੇ 'ਨੂੰ ਮਿਲੀਆਂ ਅਮੀਰੀਆਂ
ਪੱਥਰੀ ਵਿਆਈਆਂ ਇਹਨਾਂ ਸਫ਼ਰਾਂ ਨੇ ਚੀਰੀਆਂ

ਗੋਰੂਏ ਦਾ ਛਿੱਟਾ ਜਦੋਂ ਦਿੱਤੀ ਆਂ ਮੈਂ ਸੂਫ਼ ਨੂੰ
ਮਹਿਕਣਾ ਹੀ ਪੈਂਦੇ ਫਿਰ ਅੰਦਰਾਂ ਦੀ ਧੂਫ਼ ਨੂੰ

ਸੇਹਲੀਆਂ 'ਤੇ ਸੂਰਸੀ ਜਥੇਅ ਮਝ ਰੈਲੀ ਆਂ
ਪਿੱਛੇ ਉੱਤੇ ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਚੁੱਲੀ ਵਝ ਰੈਲੀ ਆਂ

ਚਾਂਦੀਆਂ ਜੇ ਹੱਥ ਨੇ ਤੇ ਕਾਸ਼ੀਆਂ ਜੇ ਪਿੱਠ
ਵਸਤਾਂ 'ਚ ਹੱਸਣਾ ਤੇ ਵਸਤਾਂ 'ਚ ਸਿੱਖਣਾ

ਤੁਲੀਆਂ 'ਚ ਉੱਗਣਾਂ ਦੇ ਨਹੁ ਜਾਣ ਧੱਸਦੇ
ਹਾਸਿਆਂ 'ਚ ਜਦ ਵੀ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਨੇ ਹੱਸਦੇ

ਸਾਡੀਆਂ ਫਕੀਰੀਆਂ ਤੇ ਸਾਡੇ ਇਖ਼ਤਾਕ ਨੂੰ
ਕਿੱਥੇ ਕਿਹੜੇ ਘਰ ਕੋਣ ਮੰਗਦਾ ਏ ਸਾਕ ਨੂੰ

ਕੜਿਆਂ 'ਚ ਪਾਈਏ ਤਸੀਹ ਜੋ ਤਮੇਸਰੀ
ਹੂਹ ਵਾਝੇ ਕੜੇ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥ ਪਰਮੇਸਰੀ

ਚੰਦਰਾ ਮਝੂਕ ਸਿਹੀ ਨਾਸ਼ ਕਰੇ ਠੱਗੀਆਂ
ਸ਼ੱਗੀਆਂ ਨੇ ਥੱਸ ਜੀਹਦੇ ਨਾਸ਼ ਰਹਿਣ ਸ਼ੱਗੀਆਂ

ਤੱਕ ਰੈ ਅਗਾਈਆਂ ਵਾਝੇ ਪੱਜ ਭਾਵੇਂ ਤੱਕ ਰੈ
ਚੱਕ ਰੈ ਵੇ ਸਿੱਟੀਆਂ ਤੋਂ ਪਰਦੇ ਤੂੰ ਚੱਕ ਰੈ

ਚਰਚਾ 'ਚ ਆਏ ਸਾਡੇ ਸੁੱਚੇ ਪੁਸ਼ੰਗ ਨੂੰ
ਦੱਸ ਕਿਹੜੇ ਤਾਰਿਆਂ 'ਚ ਰੱਖਾਂ ਏਸ ਸੰਗ ਨੂੰ

ਜਾਂਦੀਆਂ ਨੇ ਬਿਰਥਾ ਅਡਬਰੀ ਸਮਾਧੀਆਂ
ਕੱਚੀਆਂ ਅਧੂਰੀਆਂ ਅਘੋਰੀਆਂ ਨੇ ਖਾਧੀਆਂ

ਪੱਥੇ ਦਰਵੇਸ਼ੀਆਂ ਤੇ ਸੁੱਚੀਆਂ ਸਫ਼ੀਰੀਆਂ
ਸਿੱਠੀਆਂ ਅਸਾਡੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰੀ ਨਾ ਖਮੀਰੀਆਂ

ਯਾਰ ਤੋਂ ਪੰਜੋਕੜੇ ਨੂੰ ਮਿਲੀਆਂ ਅਮੀਰੀਆਂ
ਪੱਥਰੀ ਵਿਆਈਆਂ ਇਹਨਾਂ ਸਫ਼ਰਾਂ ਨੇ ਚੀਰੀਆਂ॥

ਮਰੂਏ

ਅੱਜ ਮੇਰੇ ਸਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮਰੂਏ
ਪੀਣ ਵਾਸੇ ਬੁੱਧੁ ਕੁਮਰਾ ਗਏ
ਹਾਏ ਅਸਾਂ ਕੰਮੀਆਂ ਦੇ ਕੋਥੜੇ
ਕਿਸ ਹੁੱਤੇ ਹੁਕਿਆਂ 'ਚ ਆ ਗਏ

ਕਿਸ ਹੁੱਤੇ ਗੀਤਾਂ ਵਣਸਾਰਿਆਂ
ਦਾਬ ਸੋਹਣੇ ਮੱਥਿਆਂ ਦੀ ਮੱਝ ਰਈ
ਹਾਅੜਾ ਇਸ ਉਮਰ 'ਚ ਬਿਛੁਏ
ਉਂਗਰਾ ਦੇ ਪੋਟਿਆਂ ਨੂੰ ਖਾ ਗਏ

ਦੱਸ ਕਿਹੜੇ ਬਿਜੜੇ ਨੂੰ ਸੱਦੀਏ
ਆਹੁਣਾ ਕਰੰਗ ਵਾਸਾ ਬੁਣ ਜੇ
ਯਾਰ ਬਾਜ਼ੋਂ ਉਦਰੇ ਪੰਜੋਕੜੇ
ਹਿਸਰਾਂ ਅਘੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਭਾਅ ਗਏ

ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਚੰਮ ਸੀ ਅਨੀਤੜੇ
ਪਰ ਸਾਡੀ ਹੂਕ ਦਾ ਕਸੂਰ ਨਾ
ਹੱਥੀਆਂ ਨਾ ਕਦੇ ਬੇਦੀਨੀਆਂ
ਦੀਦੜੇ ਕਸੂਰ ਕਰਣਾ ਗਏ

ਅਜੇ ਅਸੀਂ ਸੁੱਚੜੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ
ਸੀਰ ਤੋਂਡਾ ਰੋਚਿਆ ਵੇ ਜਿੰਦੁਆ
ਬੰਤੀਆਂ ਨਾ ਬਣੀਆਂ ਇਹ ਰੋਗੜਾਂ
ਦੁੱਖ ਤੇਰੇ ਅਗਨੀ ਛੁਆ ਗਏ ॥

ਕਾਸ਼ੀ ਹੁੱਤ

ਹੋਣੇ ਕਾਸ਼ੀ ਸੀ ਹੁੱਤ
ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ ਸਾਂਦੇ ਪੁੱਤ
ਫਿਰ ਮਾਣਾਂ ਦੀਆਂ ਸੱਧਰਾਂ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ ਸਾਂਦੀਆਂ
ਪੈਣਾ ਪਿੱਛੇ 'ਤੇ ਗੁਰਾਬ ਕਿੰਨੇ ਮ੍ਰਸ਼ ਸਾਂਦੀਆਂ

ਜਦੋਂ ਧੌਰਿਆਂ ਦੀ ਹੇੜ
ਸਾਣੇ ਚਾਂਦੀਆਂ ਚਮੇੜ
ਫਿਰ ਨੂੰਹਾਂ ਜਦੋਂ ਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੜ ਸਾਂਦੀਆਂ
ਪੈਣਾ ਪਿੱਛੇ 'ਤੇ ਗੁਰਾਬ ਕਿੰਨੇ ਮ੍ਰਸ਼ ਸਾਂਦੀਆਂ

ਜਦੋਂ ਪੁੱਤ ਦਾ ਵਪਾਰ
ਸਾਹੇ ਬਾਪੂ ਵਾਰਾ ਭਾਰ
ਫਿਰ ਮਾੜੀਆਂ ਅਸ਼ਮਤਾਂ ਨੇ ਟੜ ਸਾਂਦੀਆਂ
ਪੈਣਾ ਪਿੱਛੇ 'ਤੇ ਗੁਰਾਬ ਕਿੰਨੇ ਮ੍ਰਸ਼ ਸਾਂਦੀਆਂ

ਜਦੋਂ ਧੀਆਂ ਪੜ੍ਹੇ ਰਿਖ
ਹਾਣ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਇੱਖ
ਫਿਰ ਕੋਈਆਂ ਹਣਾਇਤਾਂ ਸੜ ਗੜ ਸਾਂਦੀਆਂ
ਪੈਣਾ ਪਿੱਛੇ 'ਤੇ ਗੁਰਾਬ ਕਿੰਨੇ ਮ੍ਰਸ਼ ਸਾਂਦੀਆਂ

ਜਦੋਂ ਪਿੰਜਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ੌਰ
ਮੁੜ ਹਰ ਰੌਂਦਾ ਚੌਰ
ਫੁੱਲ ਕੋਈਆਂ ਜਨਾਸਿਆਂ ਨੂੰ ਛੜ ਸਾਂਦੀਆਂ
ਪੈਣਾ ਆਖਰੀ ਗੁਰਾਬ ਪਿੱਛੇ ਮ੍ਰਸ਼ ਸਾਂਦੀਆਂ ॥

ਸੁੱਤੀ 'ਤੇ

ਭੰਡੀ ਜਾਣ ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਨੇ ਸੁੱਤੀ 'ਤੇ
ਸਾਰੇ ਕੈਦਾਂ ਹੀਰਾਂ ਦੀ ਨੇ ਸੁੱਤੀ 'ਤੇ

ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਮਖਮਲ ਸ਼ਰੀਆਂ ਵਾਝੇ ਨੇ
ਮੇਰੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ੀਰਾਂ ਦੀ ਨੇ ਸੁੱਤੀ 'ਤੇ

ਕੁੱਲੀ ਫਾਹ ਕੇ ਉੱਚੇ ਹੋਣ ਵਾਝੇ ਜੋ
ਸਭ ਸ਼ਰਦਾਰ ਸ਼ਮੀਰਾਂ ਦੀ ਨੇ ਸੁੱਤੀ 'ਤੇ

ਜਿਹੜੇ ਆਂਹਦੇ ਸੰਮੇ ਆ ਤੇ ਮਰਨਾ ਈ ਨਈਂ
ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਅਖੀਰਾਂ ਦੀ ਨੇ ਸੁੱਤੀ 'ਤੇ

ਚਾੜ੍ਹੇ ਸੂਝੀ, ਕੱਟੇ ਵੱਡੇ ਸਾੜ ਦਿਉ
ਖੰਜਰ, ਖਾਰ ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਦੀ ਨੇ ਸੁੱਤੀ 'ਤੇ

ਮਾਣਾਂ ਆਖਣ ਪੁੱਤਰ ਸਾਡੇ ਮੋੜ ਦਿਉ
ਕੁੱਥੇ ਪਿਆਰ ਅਮੀਰਾਂ ਦੀ ਨੇ ਸੁੱਤੀ 'ਤੇ

ਇਹਨਾ ਰਈ ਤਾਂ ਜੋਕੀ ਸਾਰੇ ਕੁੱਤੇ ਨੇ
ਭੱਕੀ ਜਾਣ ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਨੇ ਸੁੱਤੀ 'ਤੇ ॥

1984.....?

ਪੱਗਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੀ ਕਮੀਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੀ
ਮਾਂ ਮੋਏ ਪੁੱਤ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੀ
ਪੁੱਤ ਦੇ ਗਫ਼ਾਣੇ ਵਿੱਚ ਟਾਇਰ ਪਾ ਕੇ ਸਾਡੀਆਂ
ਸੱਜਰੀ ਜਵਾਨੀ ਦੀਆਂ ਹੀੜਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੀ
ਮਾਂ ਮੋਏ ਪੁੱਤ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੀ

ਪੁੱਤ ਦਾ ਸਵੈਟਰ ਤੇ ਕੋਟੀ ਸਾਂਭ ਦਿੰਦੀ ਏ
ਐਵੇਂ ਸ਼ੂਰੀ ਮੂਰੀ ਉਹਦੀ ਰੋਟੀ ਸਾਂਭ ਦਿੰਦੀ ਏ
ਆਖਦਾ ਸੀ ਮਾਂ ਮੇਰੇ ਕੱਪੜੇ ਪਰੋਸ ਕਰ
ਹੁਣ ਬੈਠੀ ਉਹਦੀਆਂ ਕਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੀ
ਮਾਂ ਮੋਏ ਪੁੱਤ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੀ

ਕਿਸੇ ਘਰ ਗੱਭਰੂ ਜੇ ਪੁੱਤ ਏਖ ਰੈਂਦੀ ਏ
ਆਪਣੀ ਹੀ ਮਮਤਾ ਦੀ ਰੁੱਤ ਏਖ ਰੈਂਦੀ ਏ
ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ
ਭੁਰ ਭੁਰ ਸਾਣ ਦਹਿਲੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੀ
ਮਾਂ ਮੋਏ ਪੁੱਤ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੀ

ਬੁੱਢੀ ਹੋ ਗਈ ਏ ਤੇ ਅੱਖਾਂ ਗੜ ਗਈਆਂ ਨੇ
ਹਾਅਣਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਹਦੀਆਂ ਉਡੀਕਾਂ ਰੜ ਗਈਆਂ ਨੇ
ਨਵੀਆਂ ਪਾਨੀਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝ ਪਾਉਣੀ ਦੱਸਦੀ
ਪੁੰਗਰੇ ਨਾ ਜਿਹੜੇ ਉਹਨਾਂ ਥੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੀ
ਮਾਂ ਮੋਏ ਪੁੱਤ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੀ

ਸ਼ਾਸ਼ਮਾਂ ਨੇ ਕੱਚੇ ਕੱਚੇ ਸੀ ਨੂੰ ਸੀ ਖੁੱਟਿਆ
ਮਾਂ ਨੂੰ ਸੀ ਖੁੱਟਿਆ ਤੇ ਧੀ ਨੂੰ ਸੀ ਖੁੱਟਿਆ
ਹਾਕਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਬੈਂਸ ਬਚੀਆਂ ਸੀ ਰਾਈਆਂ
ਕਿੰਨ ਕੋਈ ਗਰੀਬੜੀ ਕਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੀ
ਮਾਂ ਮੋਏ ਪੁੱਤ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੀ ॥

ਹਰੀਮੀ

ਜਦੋਂ ਹਰੀਮੀ ਤੱਕੀ ਉਸਨੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ
ਹੁਣ ਉਹ ਤੱਕਣੀ ਤੱਕਦਾ ਨਹੀਂ ਦੋਰਾਂ ਦੀ
ਸੁੱਕਾ ਦਰਿਆ ਇਸ ਸੀ ਅਪਾ ਡੋਲੂ ਗਿਆ
ਗੱਲ ਅਜੇ ਮੈਂ ਕੀਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸ਼ੇਰਾਂ ਦੀ
ਉਸਨੂੰ ਉਹਦੇ ਅਪਣੇ ਮੋਹਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਾ
ਸੁਣ ਰਿੰਦਾਂ ਜੋ ਕਦੇ ਕਦਾਈਂ ਗੋਰਾਂ ਦੀ
ਸਦਾ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਪੀ ਕੇ ਹੱਸ ਕੇ ਮੁੜ ਜਾਂਦੇ
ਕੋਣ ਕਹੇ ਕਿ ਮਾੜੀ ਕਿਸਮਤ ਜ਼ਹਿਰਾਂ ਦੀ
ਜੀਹਦੇ ਵਿਹੜੇ ਧੀਆਂ ਵਰਗਾ ਚਾਨਣ ਏ
ਕੋੜ ਨਹੀਂ ਫਿਰ ਕੋਹ ਕਾਫ਼ ਦੀਆਂ ਸ਼ੇਰਾਂ ਦੀ
ਮੈਂ ਤੇ ਆਹਨਾ ਇਸ ਦੇ ਬੰਸਰ ਸਿੱਧਾ ਰਹਿ
ਹੁੱਤ ਸਦਾ ਨਾ ਰਹਿੰਦੀ ਇਸ਼ਕੋਂ ਜ਼ਹਿਰਾਂ ਦੀ
ਅਸਰੋਂ ਗੁਜ਼ਰਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੇ ਮਹਿਬੂਬ ਦੀਆਂ
ਐਵੇਂ ਧੋਣ ਮਰੋੜੀ ਜਾਂਦੇ ਬਹਿਰਾਂ ਦੀ ॥

ਕੰਤ

ਮੇਰਾ ਦੂਰ ਵਸੀਂਦੈ ਕੰਤ, ਨੀ ਸਖੀਉ ਛੇੜੇ ਨਾ
ਇਸ ਬਿਰਹੇ ਦਾ ਨਾ ਅੰਤ, ਨੀ ਸਖੀਉ ਛੇੜੇ ਨਾ

ਮੇਰੇ ਰਿੱਪ ਦਿਉ ਰੁਖਸਾਰੀ, ਯਾਦੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਦੀ
ਮੇਰੇ ਨੈਣੀ ਭਰੋ ਬਸੰਤ, ਨੀ ਸਖੀਉ ਛੇੜੇ ਨਾ

ਮੇ ਅੱਖਰ ਰੱਭਦੀ ਰੱਭਦੀ ਹੋ ਗਈ ਕਸਮੇ ਦੀ
ਹੁਣ ਹੋ ਗਈ ਜਿੰਦਗੀ ਸੰਤ, ਨੀ ਸਖੀਉ ਛੇੜੇ ਨਾ

ਇਹ ਇਸਕ ਬੜਾ ਹੋ ਬੈਰਾ ਬੈਰੀ ਕਰ ਦਿੰਦਾ
ਸਭ ਹੱਸਦੇ ਜੀਆ ਸੰਤ, ਨੀ ਸਖੀਉ ਛੇੜੇ ਨਾ

ਨਾ ਪੁੱਛੇ ਕੁਝ ਵੀ ਐਸਾ, ਮੁੜਕੇ ਡੁੱਬ ਪੈ ਸਣ
ਹੁਣ ਦੀਦੇ ਨੇ ਸੁਖਿਅੰਤ, ਨੀ ਸਖੀਉ ਛੇੜੇ ਨਾ

ਜੇ ਭਰਕੇ ਸੌਂਹਣਾ ਆ ਜੇ ਸੱਦਣ ਸਾਹਣਾ ਨੂੰ
ਫਿਰ ਜਾਣਾ ਪੜ੍ਹੇ ਤੁਰੰਤ, ਨੀ ਸਖੀਉ ਛੇੜੇ ਨਾ ॥

ਪਖੰਡ

ਗੁਰੂ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਸੋਨਾ ਚਾੜ੍ਹਾਂ
ਮੰਦਰ ਹੀਰੇ ਦਾਸ ਕਰਾਂ
ਰੋੜਵੰਦ ਨੂੰ ਭੁੱਖਾਂ ਰੱਖਾਂ
ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਸਮਸਾਨ ਕਰਾਂ

ਸੋਹਣੇ ਖਾਣੇ ਸੋਹਣੇ ਵਸਤਰ
ਭੋਗ ਰਣਾਣਾਂ ਪੱਥਰ ਨੂੰ
ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦਾ ਐਈ ਹੋ ਕੇ
ਗੰਗਾ ਜਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਂ

ਜਿਸਨੇ ਜੰਮਿਆ ਭੁੱਖੀ ਮਰ ਜੇ
ਸੇਰਾਂ ਵਾਸੀ ਹੁੰਦੇ ਨਾ
ਟੱਕ ਵਜਾਣਾਂ ਟੁੱਕ ਚੜ੍ਹਾਣਾਂ
ਗਾ ਗਾ ਕੇ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਾਂ

ਜੱਥੇਦਾਰੀ ਗੋਸ਼ਟ ਵਾਸੀ
ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਖੁੰਸੇ ਨਾ
ਪੈਸੇ ਵਾਸੇ ਰੋਣ ਸਰੋਪੇ
ਇਹੋ ਮੈਂ ਐਸਾਨ ਕਰਾਂ

ਕੁੱਲੀ ਦਾਹ ਕੇ ਮਹਿਰ ਉਸਾਰਾਂ
ਭੱਠ ਗਰੀਬੀ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ?
ਟੁੱਕਰ ਵੰਡਾਂ ਪੈਰੀਂ ਧਰਕੇ
ਅਪਣੀ ਉੱਚੀ ਸਾਨ ਕਰਾਂ

ਦੋ ਨੰਬਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਰੈ ਕੇ
ਵੱਡੇ ਡੇਰੇ ਬੋਹਰ ਦਿਆਂ
ਵੱਡੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਅਸਫਾ ਰੱਖਾਂ
ਫਿਰ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਾਂ

ਚਿੱਟੇ ਫਸਤਰ ਕਾਏ ਕਾਰੇ
ਦੁਨੀਆਂ ਡਰਦੀ ਸੁਕਦੀ ਐ
ਜਈ ਖਈ ਨੂੰ ਦੇਣਾਂ ਥੋਰੇ
ਮੰਡਿਆਂ ਦੇ ਫਰਦਾਸ ਕਰਾਂ

ਪਾ ਕੇ ਸਾਂਜਰ ਥਣ ਜਾ ਟੱਕਰ
ਦੁਨੀਆਂ ਤੇਰ ਚੜ੍ਹਾਉਗੀ
ਸੂਟੇ ਸਾਣਾਂ ਗਾਸਾਂ ਕੱਢਾਂ
ਚੇਰੇ ਵੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਰਾਂ

ਵਿੱਚ ਪਖੰਡਾਂ ਦੇ ਉਸਸਾ ਕੇ
ਮਰਦੇ ਦਮ ਥੀਂ ਰੁੱਟਾਂ ਮੈਂ
ਮੈਨੂੰ ਸੱਸਣ ਵਾਸੀ ਸੋਹਣੀ
ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਾਂ ...

ਹੱਥੇ

ਕਿੰਨ ਮੁਰਗਾਈਆਂ ਨੇ ਹੱਥੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਨੇ
ਪਾਈਆਂ 'ਚ ਸੱਪ ਸਾਰੇ 'ਕੱਥੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਨੇ
ਜਿੰਦ ਭਾਵੇਂ ਸੋਹਰ ਐ ਤੇ ਦਿੱਖ ਵੀ ਮਸ਼ੂਕ ਐ
ਪਰ ਮੁਰਗਾਈਆਂ 'ਚ ਸੁੱਖੜਾਂ ਦੀ ਸੂਕ ਐ
ਬਗਾੜੇ ਵੀ ਤਾਹੀਓ ਖੜ੍ਹੇ ਕੰਦਿਆਂ 'ਤੇ ਚੁੱਪ ਨੇ
ਜਾਣਦੇ ਨੇ ਹੱਥ ਹੁਣ ਆਉਣਾ ਨਹੀਂ ਉੱਪ ਨੇ
ਜਦੋਂ ਕਦੇ ਪਾਈਆਂ 'ਚ ਆਉਣ ਜਾਣ ਭੋਰੀਆਂ
ਅਣਖੇਂ ਫੜਦ ਕੱਜ ਰੋਣ ਜਾਣ ਭੋਰੀਆਂ
ਮਰਦਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਨੂੰ ਤੇ ਸੁੱਟਰੀ ਐਕਾਤ ਨੂੰ
ਰਾਈ ਹੁਣ ਜਾਣਦੀ ਏ ਸੋਅ ਅਤੇ ਮਾਤ ਨੂੰ
ਚੁੰਨੀਆਂ 'ਚ ਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਜੜ੍ਹ ਰੋਣ ਵਾਸੀਆਂ
ਅੱਖਾਂ ਪੜ੍ਹ ਰੋਂਦੀਆਂ ਨੇ ਪੜ੍ਹ ਰੋਣ ਵਾਸੀਆਂ
ਵਾਣਾਂ ਦੇ ਭਰੂਣ ਹੁਣ ਵਾਣਾਂ ਬਣ ਆਉਣਗੇ
ਚੰਡੀਆਂ ਦੀ ਤੱਕਣੀ ਅਦਾਵਾ ਬਣ ਆਉਣਗੇ
ਚੁੰਨਿਆਂ ਕਧੋਸੀਆਂ 'ਚ ਕੈਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੀਆਂ
ਅੱਗਾਂ ਜਰਦਾਰ ਹੁਣ ਸੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹਿਣੀਆਂ
ਸਾਗਰਾ ਵੇ ਤੇਰੇ ਵਿੱਚ ਤੇਰੀ ਕੱਸੀ ਸੁੱਗ ਐ
ਤੇਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਐ ਜੋ ਨਦੀਆਂ ਦਾ ਵੱਗ ਐ
ਪਿੰਡਿਆਂ 'ਚ ਸੰਗ ਸਣੇ ਕੱਚ ਭਰ ਦਿਉ ਨੀ
ਕੁੜੀਓ ਨਜ਼ਾਰਿਆਂ 'ਚ ਸੱਚ ਭਰ ਦਿਉ ਨੀ ॥

ਅੱਧੁ ਕਿਜ ਕਰੇ

ਨਾ ਮੋ ਅੱਖੀ ਪੀੜੇ ਜਾਇਆ
ਨਾ ਕੋਈ ਖੱਖੀ ਸੂਰ
ਨਾ ਮੋ ਅੰਦਰ ਹੁਸਰੇ ਮੱਥੇ
ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਮੂਰ
ਨੀਕੀ ਸਿੱਟੀ ਅੰਬਰ ਤੱਕੇ
ਨਜ਼ਰੋਂ ਉੱਚ ਜਣੂਰ
ਅੱਧੁ ਕਿਜ ਕਰੇ
ਕਾਫ਼ਰ ਨੈਣ ਕਬੂਰ
ਅੱਧੁ ਕਿਜ ਕਰੇ

ਨਾ ਮੋ ਸਰਦ ਦਾ ਹੁੱਤ ਹਾਮੀ
ਨਾ ਰੋਆ ਨੂੰ ਫੜਿਆ
ਨਾ ਕੋਈ ਹੁੱਖੀ ਹੁੱਤ ਚੰਦਾਈ
ਨਾ ਮੋ ਹੁੱਥੇ ਸੁੜਿਆ
ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਸੜ ਨਾ ਮੇਰੀ
ਰਿਹਾ ਖਸਾਈ ਸੂਰ
ਅੱਧੁ ਕਿਜ ਕਰੇ
ਕਾਫ਼ਰ ਨੈਣ ਕਬੂਰ
ਅੱਧੁ ਕਿਜ ਕਰੇ

ਨਾ ਦੰਦਾ ਥੀਂ ਜੀਭਾ ਟੁੱਕੀਆਂ
ਨਾ ਤਾਣੂ ਤੇ ਛਾੜੇ
ਨਾ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਚੁੰਮੀਆਂ ਤਲੀਆਂ
ਨਾ ਅੱਖਾਂ ਮਿਰਗਾਰੇ
ਅਸਾਂ ਸੁਦਾਈਆ ਚੁੰਮੇ ਅਸਤਰ
ਥੰਡੇ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸੂਰ
ਅੱਧੁ ਕਿਜ ਕਰੇ
ਕਾਫ਼ਰ ਨੈਣ ਕਬੂਰ
ਅੱਧੁ ਕਿਜ ਕਰੇ

ਨਾ ਮੈਂ ਰੁੱਤ ਕਈਆਂ ਸਈਆਂ
 ਨਾ ਮੈਂ ਸਈਆਂ ਮਹਿਕਾਂ
 ਨਾ ਮੈਂ ਭੋਰੇ ਯਾਰ ਬਣਾਏ
 ਨਾ ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਕਾਂ
 ਜੇ ਸੁੱਖੜ ਨੂੰ ਬੁੱਝਾ ਰੱਖੇ
 ਕਿੱਥੇ ਜਾਣ ਅਸੂਰ
 ਅੱਲ੍ਹਾ ਕਿੰਨ ਕਰੇ
 ਕਾਫ਼ਰ ਨੈਣ ਕਬੂਰ
 ਅੱਲ੍ਹਾ ਕਿੰਨ ਕਰੇ

ਨਾ ਹੀ ਪੱਕੇ ਖੁਸ਼ਨਈਸੀ
 ਨਾ ਹੀ ਪੱਥਰ ਫਿੱਕੇ
 ਨਾ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਧੁਰ ਦਾ ਜ਼ੋਰਾ
 ਨਾ ਹੀ ਕੱਟੇ ਚਿੱਕੇ
 ਜੇ ਕੋਈ ਅਪੇ ਨਾੜ ਠੰਡਾਣੇ
 ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਸਮੂਰ
 ਅੱਲ੍ਹਾ ਕਿੰਨ ਕਰੇ
 ਕਾਫ਼ਰ ਨੈਣ ਕਬੂਰ
 ਅੱਲ੍ਹਾ ਕਿੰਨ ਕਰੇ

ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਰਤ ਇਸ਼ਮ ਦੇ ਸਾਨੀ
 ਨਾ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹੀ ਇਬਾਰਤ
 ਨਾ ਹੀ ਸਾਡੇ ਸਟਰੀਂ ਸੰਗਰ
 ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਇਮਾਰਤ
 ਇਸ਼ਕ ਮੁਸਕ ਦੇ ਬਦਲੇ ਆਖਰ
 ਤੋਹਮਤ ਕਈ ਵਸੂਰ
 ਅੱਲ੍ਹਾ ਕਿੰਨ ਕਰੇ
 ਕਾਫ਼ਰ ਨੈਣ ਕਬੂਰ
 ਅੱਲ੍ਹਾ ਕਿੰਨ ਕਰੇ

ਸੁੱਸੇ ਪਰੀਆ ਦੇ

ਫਰਕੇ ਉੱਤੇ ਟਾਸਾਂ ਸੁੱਸੇ ਪਰੀਆ ਦੇ
ਆਜੈ ਦੱਸਾਂ ਫੱਸ ਮੈਂ ਸਾਦੂਗਰੀਆ ਦੇ

ਸੀਹਨੂੰ ਥਰੁ ਨਾ ਕਰਮੇ ਦਾ, ਤੇ ਰਿਖਦਾ ਏ
ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਏ ਸੱਥਰ ਸੁੱਚੀਆਂ ਦਰੀਆਂ ਦੇ

ਸੰਮਿਆਂ ਸਾਂ ਤੇ ਪਹਿਰੇ ਸਾਹ ਨੇ ਮਾਰ ਰਿਆ
ਬਾਕੀ ਕਾਰੇ ਉਮਰਾ ਹਾਮਣਾਂ ਭਰੀਆਂ ਦੇ

ਚੰਨ ਸਦੱ ਦਾ ਕੋਕੇ ਅੰਦਰ ਸੜਿਆ ਏ
ਮਿੱਟੀ ਸੁਪਨੇ ਰੈਂਦੀ ਫੁੱਗਾਂ ਹਰੀਆਂ ਦੇ

ਪਾਣੀ ਕਿਨਾ ਭੁੱਖਾ ਹੁੰਦੈ ਦੱਸਾਂ ਕੀ
ਥਾ ਸਾਂਦਾ ਏ ਦੀਦੇ ਮੱਛੀਆਂ ਮਰੀਆਂ ਦੇ

ਸੁੱਗਦਾ ਏ ਮੁਰਗਾਈ ਸੁੱਲੀ ਤੋ ਗਈ ਏ
ਆਖੇ ਪੈਂਤੇ ਨਾਪੇ ਸੁੱਲੀਆਂ ਤਰੀਆਂ ਦੇ ॥

ਗੱਝ ਸ਼ਰੂਰੀ ਏ

ਮਸਤਾ ਹੋਵੇ ਵੱਡਾ ਹੱਝ ਸ਼ਰੂਰੀ ਏ
ਗੋਸ਼ੀ ਨਾਰੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੱਝ ਸ਼ਰੂਰੀ ਏ
ਮੈਂ ਨਈਂ ਆਂਹਦਾ ਸਾਡੀ ਗੋਰਤ ਮੋਈ ਏ
ਪਾਣੀ ਅੰਦਰ ਉੱਠਣੀ ਛੱਡ ਸ਼ਰੂਰੀ ਏ
ਪਰ ਨਾ ਧਰਤੀ ਸੱਖਣੀ ਹੋ ਜੇ ਪੁੱਤਾਂ ਤੋਂ
ਸੰਗਾਂ ਉੱਤੇ ਪਾਉਣੀ ਠੱਲ੍ਹ ਸ਼ਰੂਰੀ ਏ
ਦੱਸ ਵਜ਼ੀਰਾ ਸਾਡੀ ਖੱਝ ਫੁਹਾਵੇਂ ਕਿਉਂ
ਤੈਨੂੰ ਸੱਗਦਾ ਅਪਣੀ ਖੱਝ ਸ਼ਰੂਰੀ ਏ
ਹੱਦਾਂ ਤੋੜੇ ਹੱਸੇ ਖੇਡੇ ਸਹਿੰਦੇ ਨਾਝ
ਚੜਦੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹੀ ਸ਼ੱਝ ਸ਼ਰੂਰੀ ਏ
ਸਦੇਂ ਵਜ਼ਾਰਤ ਇੰਨੇ ਪਾਸਾ ਵੇਂਹਦੀ ਏ
ਸੜਦੀ ਰੋਟੀ ਨੂੰ ਫਿਰ ਥੱਝ ਸ਼ਰੂਰੀ ਏ ॥

ਚੰਡੀ ਸੁਣ ਕੇ

ਜੇ ਕੁਝ ਆਂਹਦਾ ਸਈ ਤਾਂ ਇਹ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਸਈ
ਚੰਡੀ ਸੁਣ ਕੇ ਪੜਿਆ, ਕੱਲੀ ਰੋਰੀ ਸਈ

ਸੁੱਚਾ ਮੋਤੀ ਸਾਂ ਤੇ ਪੀੜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਆ
ਫਰਨਾ ਧਰ ਤੋਂ ਸੀਨੇ ਅੰਦਰ ਮੋਰੀ ਸਈ

ਬਿਨ ਦੱਸੇ ਜੇ ਮੋਇਆ ਮੈਨੂੰ ਭੰਡਿਉ ਨਾ
ਇਹ ਕੋਈ ਨਾਸ ਕਿਸੇ ਦੇ ਠੱਗੀ ਠੋਰੀ ਸਈ

ਝੋਰਾ ਮੈਨੂੰ ਉਂਹਦੇ ਕਾਰੇ ਅੰਦਰ ਦਾ
ਫਰਨਾ ਉਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਈ ਚਿੱਟੀ ਗੋਰੀ ਸਈ

ਪੈਰਾਂ ਥੱਕੇ ਮਸਖੇ ਫੁੱਲ ਈ ਚੱਕੇ ਨੇ
ਪ੍ਰਸਾ ਦੀ ਥਾਈ 'ਚੋਂ ਕੀਤੇ ਚੋਰੀ ਸਈ

ਜੋਰਾਂ ਨੇ ਜੇ ਦਿੱਤੀ ਤੋਹਮਤ ਮੋੜਾਂ ਕਿਉ
ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੀ ਸਿੱਟੀ ਏਨੀ ਕੋਰੀ ਸਈ ॥

ਅੱਖਾਂ ਭਰੀਆਂ ਸਾਣਗੀਆਂ

ਘੜਿਆਂ ਬਦਲੇ ਅੱਖਾਂ ਭਰੀਆਂ ਸਾਣਗੀਆਂ
ਇਸਕੇ ਨਾਸ ਤੇ ਇੰਜ ਈ ਕਰੀਆਂ ਸਾਣਗੀਆਂ

ਪੱਤਣ ਤੇ ਸੋ ਜੀਵਣ ਹੱਸਣ ਹਾਈ ਨਾਸ
ਸਾਮੀਂ ਘਰ ਨੂੰ ਭਰੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਸਾਣਗੀਆਂ

ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਹਨਾ ਸੂਈ ਚਾਡ੍ਹੇ ਕੁੱਖਾਂ ਨੂੰ
ਸੁੰਨੀਆਂ ਕਿਹੜੇ ਹੀਰੇ ਸਰੀਆਂ ਸਾਣਗੀਆਂ

ਸਦ ਈ ਬੂਹੇ ਤੀਕਰ ਸਾਣੇ ਵਰਸੋਗੇ
ਬੂਹੇ ਉੱਤੇ ਨਜ਼ਰਾਂ ਧਰੀਆਂ ਸਾਣਗੀਆਂ

ਅਦਮ ਤੂੰ ਤੇ ਸੋਢੇਂ ਨੀਂਦਰ ਸਿਕਰੇ ਦੀ
ਦੱਸੀਂ ਕੀਹਦੇ ਸੁਪਨੇ ਪਰੀਆਂ ਸਾਣਗੀਆਂ

ਇਧਣਾ ਨੂੰ ਜੇ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਏ ਫੰਗਾਂ ਦਾ
ਕੀਹਨੂੰ ਸੁੰਨੀਆਂ ਸੇਜਾਂ ਵਰੀਆਂ ਸਾਣਗੀਆਂ

ਰੱਬਾ ਨੱਕ ਤੁਥੇ ਕੇ ਮਰ ਜਾ ਟਾਇਦਾ ਕੀ ?
ਕਰੀਆਂ ਤੇਰੇ ਨਾਸ ਈ ਖਰੀਆਂ ਸਾਣਗੀਆਂ ॥

/

ਆਇਆ ਅੰਦਰ

ਪਕਾਇਆ ਦੱਸ ਥਾਂ ਮੈਨੂੰ
ਤੂੰ ਕਿਹੜੇ ਆਇਆ ਅੰਦਰ
ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਪਾਂਝਦੈ ਰੋਸੀ
ਸਿੱਟੀ ਦੇ ਆਇਆ ਅੰਦਰ

ਰਗਾਂ ਦਾ ਬਾਣ ਸੁੱਚਾ ਹੈ
ਹਸੀਆਂ ਸੇਰਿਆਂ ਵਰਗੀ
ਇਹ ਮੰਜੀ ਧੁਰ ਵਜ਼ੂਦੀ ਹੈ
ਇਸਾਹੀ ਪਾਇਆ ਅੰਦਰ

ਬਣੀ ਹੈ ਠੋਕਰੀ ਸੁੱਸਾ
ਤੇ ਨੇਕੀ ਸ਼ਾਸਰੀ ਛਣਛਣ
ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਰਫ਼ ਵਰਗਾ ਹੈ
ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਸਾਇਆ ਅੰਦਰ

ਰਿਆਕਤ 'ਚੋਂ ਸ਼ਰਾਫ਼ਤ 'ਚੋਂ
ਹੈ ਸਭ ਤੋਰੀ ਇਨਾਯਤ 'ਚੋਂ
ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਢੂੰਢਦਾ ਅਕਸਰ
ਜੋ ਸੁੱਚੇ ਸਾਇਆ ਅੰਦਰ

ਹੈ ਵੇਈ ਕਸਮ ਦੀ ਜਿਸਨੂੰ
ਉਹ ਹੋ ਕੇ ਸਬਦ ਬੋਲੇਗਾ
ਮਿਸਾਲੀ ਮਿਟ ਹੀ ਸਾਂਦੀ ਹੈ
ਹਕੀਕੀ ਦਾ ਆਇਆ ਅੰਦਰ ॥

ਹੀਰਾਂ ਕੈਦੀ ਨੇ

ਰੰਗ ਰਹੇ ਨਾ ਸੁਹੇ, ਹੀਰਾਂ ਕੈਦੀ ਨੇ
ਸ਼ੰਗ ਬੋਹੜ ਦੇ ਬੁਹੇ, ਹੀਰਾਂ ਕੈਦੀ ਨੇ

ਹਰ ਕੋਈ ਚੁਚਕ ਧੀ ਨੂੰ ਪਿੰਸਰ ਸਾਣ ਰਿਹਾ
ਕਰੀਂ ਉਧਾੜਾ ਰੂਹੇ, ਹੀਰਾਂ ਕੈਦੀ ਨੇ

ਘੜਿਉ ਵੇ ਹੁਣ ਭੁੱਖ ਸੇ, ਦਾਕਾਂ ਨਾਰ ਦੀਆਂ
ਕੋਣ ਭਰੁਗੀ ਖੁਹੇ, ਹੀਰਾਂ ਕੈਦੀ ਨੇ

ਫਿਰ ਵੀ ਨਾਗਾ ਇਸ਼ਕ ਦਿਆ ਨੇ ਫੂਹ ਰੋਣੇ
ਪਿੰਡੇ ਸੇ ਅਣਫੂਹੇ, ਹੀਰਾਂ ਕੈਦੀ ਨੇ

ਹੁਣ ਤੀਕਰ ਸੇ ਸਿੰਝੇ, ਸਾਹ ਇਹ ਪੈਣਾ ਨੇ
ਪੱਥਰ ਕੰਧਾਂ ਫੂਹੇ, ਹੀਰਾਂ ਕੈਦੀ ਨੇ

ਹਾਅੜਾ ਤੇ ਕੇ ਧੀਏ, ਰੱਬਾ ਬੋਹੜੀਂ ਵੇ
ਮੁੜ ਪੀੜਾਂ ਦੀ ਸੁਹੇ, ਹੀਰਾਂ ਕੈਦੀ ਨੇ

ਆਖਰ ਨੂੰ ਹਰ ਕੋਈਂ ਅਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ
ਡਿੰਗਣਾ ਮੁਧੇ ਮੁਹੇ, ਹੀਰਾਂ ਕੈਦੀ ਨੇ ॥

ਪੀਰ ਨਾ ਰੋਚੀ

ਨਮਾਜ਼ਾ ਪੜ੍ਹਦੀਏ ਕੁੜੀਏ
ਤੂੰ ਇਸਕੋ ਪੀਰ ਨਾ ਰੋਚੀ
ਥਾਨ ਦੇ ਸੇਕ ਜੋ ਸੇਕੇ
ਤੂੰ ਗੁਮੇ ਨੀਰ ਨਾ ਰੋਚੀ

ਮੈ ਤੋਨੂੰ ਮੋਤ ਦੇ ਸਕਨਾ
ਕਿ ਧੀਏ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ
ਕੋਈ ਜੋ ਚੁਗੀਆਂ ਰੋਚੇ
ਤੂੰ ਹੋਣਾ ਹੀਰ ਨਾ ਰੋਚੀ

ਉਹ ਸਿਹੜੇ ਪਿਰਤ ਪਾਉਂਦੇ ਨੇ
ਸਰ੍ਹਾ 'ਚੋਂ ਸਿਰ ਉਠਾਵਣ ਦੀ
ਉਹ ਚੜ੍ਹਦੇ ਰੋਜ਼ ਸੁਖੀ ਨੇ
ਤੂੰ ਐਸੇ ਸੀਰ ਨਾ ਰੋਚੀ

ਖੁਦਾ ਦਾ ਕੰਮ ਦੇਣਾ ਹੈ
ਕਿਸੇ ਹੀਰੇ ਉਹ ਦੇ ਦੇਣੇ
ਜੋ ਤੋਨੂੰ ਸੋਨਤਾਂ ਮਾਰੇ
ਕੋਈ ਤਸਵੀਰ ਨਾ ਰੋਚੀ

ਜਦੋਂ ਜੁੱਸੇ 'ਚੋਂ ਮਰਦੀ ਏ
ਅਦਾ ਪਾਕਾਂ ਸੁਕਾਵਣ ਦੀ
ਕਦੇ ਨਾ ਕੰਮ ਆਵਣਗੇ
ਹਯਾ ਦੇ ਤੀਰ ਨਾ ਰੋਚੀ ॥

ਛੱਡੀ ਸੈਅ

ਛੱਡੀ ਸੈਅ ਏ ਅੱਜ ਵੀ ਰੋਟੀ
ਇੱਕ ਮਜਦੂਰ ਦੇ ਬਾਸਾਂ ਰਈ
ਸਾਹਾਂ ਘਰ ਹੀ ਬੈਠੇ ਸੰਮਣ
ਮਹਿੰਗੇ ਸ਼ੋਧਿੰਗ ਮਾਸਾਂ ਰਈ
ਪੀੜੇ ਬਰਗਰ ਅੱਜ ਵੀ ਜੀਕਣ
ਸੁਪਨੇ ਰੱਗਦੇ ਪਰੀਆਂ ਦੇ
ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਸ਼ ਸਾਂਦੇ ਨੇ
ਕੱਪੜੇ ਮਖਮਲ ਸ਼ਰੀਆਂ ਦੇ
ਐਸੇ ਸੁਪਨੇ ਧਰੇ ਧਰਾਏ
ਹਰਿੰਦੇ ਕਿੰਨੇ ਸਾਸਾਂ ਰਈ
ਛੱਡੀ ਸੈਅ ਏ ਅੱਜ ਵੀ ਰੋਟੀ
ਇੱਕ ਮਜਦੂਰ ਦੇ ਬਾਸਾਂ ਰਈ
ਟੁੱਟੀ ਚੱਪਰ ਗੰਡਣ ਖਾਤਰ
ਡਰਦੇ ਡਰਦੇ ਆਂਹਦੇ ਨੇ
ਮਾਂ ਵੀ ਆਖੇ ਪੈਸੇ ਹੋ ਨੀ
ਪਿਉ ਤੋਂ ਖਿੜਕਾਂ ਖਾਂਦੇ ਨੇ
ਨੰਗੇ ਪੈਰੀਂ ਸੜਕਾਂ ਮਖਮਲ
ਹੁੰਦੀਆਂ ਨੇ ਕੰਗਾਸਾਂ ਰਈ
ਛੱਡੀ ਸੈਅ ਏ ਅੱਜ ਵੀ ਰੋਟੀ
ਇੱਕ ਮਜਦੂਰ ਦੇ ਬਾਸਾਂ ਰਈ
ਕਦੇ ਕਦੇ ਤਾਂ ਤਨ ਵੀ ਵਿਕਦੇ
ਕੁਸ਼ ਮਜਦੂਰੀ ਕਰਦੀ ਏ
ਜਿਸਮਫਰੋਸੀ ਮਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ
ਸੱਭ ਮਜਦੂਰੀ ਕਰਦੀ ਏ
ਏਥੇ ਬੜੀਆਂ ਮਾਣਾਂ ਵਿਕੀਆਂ
ਕੁੱਖੋਂ ਜੰਮੇ ਸਾਸਾਂ ਰਈ
ਛੱਡੀ ਸੈਅ ਏ ਅੱਜ ਵੀ ਰੋਟੀ
ਇੱਕ ਮਜਦੂਰ ਦੇ ਬਾਸਾਂ ਰਈ

ਮੀਰਾਂ ਅੰਦਰ ਛੱਤ ਸੰਭਾਰੇ
 ਸਾਰਾ ਟੱਬਰ ਫਾਰੇ ਦੀ
 ਕਿੱਥੇ ਟਿਕਦੀ ਛੱਤ ਕਿਸੇ ਦੀ
 ਬਾਰੇ, ਇੰਨਾਂ, ਗਾਰੇ ਦੀ
 ਟਿਕਰਾਂ ਪਈਆਂ ਪੈਸੇ ਹੋ ਨੀ
 ਕੋਠੇ 'ਤੇ ਡੁਪਾੜਾਂ ਰਈ
 ਵੱਡੀ ਸੋਮਾ ਏ ਅੱਜ ਵੀ ਰੋਟੀ
 ਇੱਕ ਮਜਦੂਰ ਦੇ ਬਾਸਾਂ ਰਈ
 ਪੈਰਾਂ ਨੀਗਾ ਭੁੱਖਾ ਬੱਚਾ
 ਸੁਣਕੇ ਗੱਲ ਸਕੂਲਾਂ ਦੀ
 ਹੁਭਕੀ ਹੁਭਕੀ ਛਾਤੀ ਪਿੱਟੇ
 ਹਾਕਮ ਤੇਰੇ ਅਸੂਲਾਂ ਦੀ
 ਕਾਹਤੋਂ ਟੁੱਟ ਬੈਗਾਨੇ ਮੋੜਾ
 ਸਾਂਝੇ ਤਵਿਅ ਭਾਸਾਂ ਰਈ
 ਵੱਡੀ ਸੋਮਾ ਏ ਅੱਜ ਵੀ ਰੋਟੀ
 ਇੱਕ ਮਜਦੂਰ ਦੇ ਬਾਸਾਂ ਰਈ
 ਉਹੀ ਰੂਹ ਤੇ ਉਹੀਓ ਅੱਖਾਂ
 ਭੁੱਖੇ ਨੀਗੇ ਬਾਸ ਦੀਆਂ
 ਫਿਰ ਕਿਉਂ ਪੈਸੇ ਵਾਸੀਆਂ ਮਾਣਾਂ
 ਕੱਲਾ ਅਪਣਾ ਪਾੜਦੀਆਂ
 ਕੁੱਲ ਤਾਂ ਵੱਡੇ ਨਿੱਘ ਜ਼ਮੀਨੋਂ
 ਸੁੱਗੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿਆੜਾਂ ਰਈ
 ਵੱਡੀ ਸੋਮਾ ਏ ਅੱਜ ਵੀ ਰੋਟੀ
 ਇੱਕ ਮਜਦੂਰ ਦੇ ਬਾਸਾਂ ਰਈ
 ਕਿੱਥੇ ਬਾਸੀ ਵਿੱਚ ਨਸੀਬਾਂ
 ਸੁਰੇ ਪੱਤਰ ਸੁਰਦੇ ਨੇ
 ਕਿਉਂ ਕੁਲ ਬੱਚੇ ਕੁੜੇ ਵਿੱਚ
 ਸੁਰਾ ਖਾ ਕੇ ਮੁੜਦੇ ਨੇ
 ਸਾਹੋ ਤੁਸੀਂ ਅਘੋਰੀ ਸਾਪੇ
 ਕੰਮੀਆਂ ਦਿਆਂ ਕਪਾੜਾਂ ਰਈ

ਛੱਡੀ ਸੋਯਾ ਏ ਅੱਯਾ ਈ ਰੋਟੀ
ਇੱਕ ਮਜ਼ਦੂਰ ਦੇ ਬਾਸਾਂ ਰਈ ॥

ਚੋਰੀਆ ਦੇ ਪਿਆਰ

ਕਸ ਘੁੜ ਜਾਣੇ ਤਾਂ ਕਸੈਏ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਨੇ
ਚੋਰੀਆਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਛੇਤੀ ਮੈਥੋਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਨੇ

ਕੱਚਿਆਂ ਦੇ ਖੋਟੇ ਜਦੋਂ ਕੋਰ ਨਾ ਪੁਗੀਂਦੀਆਂ
ਅੱਥਰੇ ਝੁਨਾਅ ਫੇਰ ਦੇਏ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਨੇ

ਕਾਮ ਜਦੋਂ ਸੁੱਸਿਆ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ
ਹਠੀਆਂ ਦੇ ਟਾਂਗਰਾਂ ਹਠੈਏ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਨੇ

ਧੁੱਪਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਸਦਾ ਸਬਰਾਂ 'ਚ ਮਾਈਏ
ਕਣਕਾਂ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵੀ ਸੁਨੈਏ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ॥

ਉਮਣ

ਸੁਰਤਾਂ ਅੰਦਰ ਰਹਿ ਕੇ ਸੋਚਾਂ
ਉਮਣ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦੈ
ਅੰਮੀ ਦੇ ਹੋਠਾਂ ਤੋਂ ਰਿਸ ਕੇ
ਫਿਰ ਇਹ ਉਮਣ ਭੰਗਾ ਹੁੰਦੈ

ਸੁਰੇ ਟੁਰਦੀ ਧੀ ਦੇ ਮੱਥੇ
ਬਾਬਰ ਵੀ ਤਾਂ ਉਮਣ ਲਿੰਦੈ
ਧੀ ਦੇ ਮੱਥੇ ਧਰਿਆ ਉਮਣ
ਅਕਸਰ ਸੁਹੇ ਰੰਗਾ ਹੁੰਦੈ

ਜਦ ਕੋਈ ਨੈਣ ਮਹਿ ਨੂੰ ਪੀਂਦੈ
ਫਿਰ ਮਹਿਬੂਬ ਨੂੰ ਉਮਣ ਲਿੰਦੈ
ਉਮਣ ਤਾਂ ਇੰਕ ਫਸਤਰ ਸੁੱਚਾ
ਕੋਣ ਕਹੇ ਕਿ ਨੰਗਾ ਹੁੰਦੈ

ਧਰਤੇ ਤੇਰੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ
ਸੂਰਜ ਵੀ ਤਾਂ ਉਮਣ ਧਰਦੈ
ਹਾਏ ਕਿਉਂ ਅੰਬਰ ਭੋਲਾ ਸੜਦੈ
ਸੜਦਾ ਜਿਵੇਂ ਪਤੰਗਾ ਹੁੰਦੈ

ਮੁੜ ਮੁੜ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦੈ
ਤੇਰਾ ਬਿਰਹਾ ਗਾਉਣਾ ਪੈਂਦੈ
ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਮਣ ਸੋਗਾ ਹੁੰਨਾ
ਕੋਈ ਜਦੋਂ ਮੜੰਗਾ ਹੁੰਦੈ ॥

ਤੇਰੇ ਕੋਰ ਜੇ ਪੱਥਰ ਨੇ

ਤੇਰੇ ਕੋਰ ਜੇ ਪੱਥਰ ਨੇ ਨਾ
ਮੇਰੇ ਕੋਰ ਹਰੀਮੀ ਏ
ਇਹ ਜੇ ਯਾਰ ਹਰੀਮੀ ਏ ਨਾ
ਇਹੀ ਮੁੱਟ ਕਰੀਮੀ ਏ

ਭਾਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਦਿਸਦਾ ਨਈਉ
ਪਰ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹੋ
ਜੇਥੇ ਜੇਥੇ ਕਰਦੇ ਸੋਹਣਾ
ਉਹਦਾ ਕੰਮ ਮੁਨੀਮੀ ਏ

ਇੱਕ ਪੈਰ ਪੁਟੀਣਾਂ ਸਦ ਈ
ਸੇ ਸੇ ਪੈਰ ਪੁਟੀਂਦੇ ਉਹ
ਕਰਮਾ ਵੱਟੇ ਕਰਮ ਕਰੀਂਦੇ
ਮੇਰਾ ਯਾਰ ਕਰੀਮੀ ਏ

ਆਖਰ ਜੇ ਨਾ ਰਾਜ਼ੀ ਹੁੰਦੇ
ਰਾਜ਼ੀ ਸੋਹਣਾ ਕਰਦਾ ਏ
ਉਹਦੀ ਮਰਹਮ ਅਸਰੀ ਏ
ਉਹਦੀ ਸਫਾ ਹਰੀਮੀ ਏ

ਭਾਵੇਂ ਸਾਰੇ ਸੀਰ ਮਰੇ ਨੇ
ਭਾਵੇਂ ਕੁਨਥਾ ਮੋਇਆ ਏ
ਸਦ ਉਹ ਮੇਰਾ ਹੋਇਆ ਏ
ਪੱਕੇ ਕਦੇ ਯਤੀਮੀ ਏ ॥

ਦੁੱਖ ਕਰੁੰਬਰਾਂ

ਦੁੱਖ ਕਰੁੰਬਰਾਂ ਫੁੱਟੀਆਂ, ਫੁੱਟੀਆਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ
ਚੀਕਾਂ ਅੰਦਰ ਘੁੱਟੀਆਂ, ਘੁੱਟੀਆਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ

ਕੀ ਕਰਦਾ ਮੈਂ, ਵਿਹੜੇ ਉੱਗੀ ਬੈਰੀ ਦਾ
ਹੱਥ 'ਤੇ ਡੋਰਾਂ ਸੁੱਟੀਆਂ, ਸੁੱਟੀਆਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ

ਹੱਥ ਮਹਿੰਦੀਆਂ ਛਾਣਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ਮੁਸਕਿਰਾ ਸੀ
ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਜੋ ਕੁੱਟੀਆਂ, ਕੁੱਟੀਆਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ

ਮਿੱਠਿਆਂ ਨਹੀਂ ਉਂਝੇ, ਜੋ ਅਪਣੀ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ
ਥਾਪੀ ਕਬਰਾਂ ਪੁੱਟੀਆਂ, ਪੁੱਟੀਆਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ

ਬਾਪੂ ਬਿਨ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨੇ, ਪਾਸਾ ਛੁੱਟਿਆ ਏ
ਮੋੜਾਂ ਸੀ ਜੋ ਝੁੱਟੀਆਂ, ਝੁੱਟੀਆਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ

ਵਿਧਵਾ ਦੇ ਚਾਣਾਂ ਨੂੰ, ਮੁੜ ਨਾ ਮਿੱਠਿਆ ਉਹ
ਝੰਗਾਂ ਸੀ ਜੋ ਫੁੱਟੀਆਂ, ਫੁੱਟੀਆਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ

ਫੁੱਟੀਆਂ ਕੱਟਕੇ ਮੁੜਿਆ, ਘਰੋਂ ਹਜ਼ਾਰੀ ਦੇ
ਸਾਹੋਂ ਛਾਗਾਂ ਫੁੱਟੀਆਂ, ਫੁੱਟੀਆਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ .

ਸੱਜਰਾ ਟੁੱਕ

ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਹੰਢਾਈ ਨਾ ਮੈਂ
ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਹਾਈ ਸੰਗ
ਸੱਜਰੇ ਟੁੱਕ ਨੂੰ ਚਾਇਆ ਕੋਕਾਂ
ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੀ ਟਾਹਣੀ ਸੰਗ

ਮਹਿਕ ਮਹੀ ਨਾ ਚਾਣਾਂ ਝਾਈ
ਸੁਪਨੇ ਅੰਦਰ ਜਿਉਂਦੀ ਹੈ
ਇੱਕ ਦੁਨਿਆਈ ਦਾਸੀ ਰੋਣੇ
ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਰਾਈ ਸੰਗ

ਜੇ ਸੰਮੀ ਰਸਣਾੜੇ ਹੁੰਦੀ
ਮੁੱਕ ਸੀ ਮਿਸਣਾ ਉਮਰਾਂ ਦਾ
ਫਿਰ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਮੇਰੀ ਤੁਸਨਾ
ਹੋਂਦੀ ਕਿਸੇ ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ

ਟਿੱਕੇ ਟਿੱਕੇ ਰੰਗ ਮਿਸ਼ੇ ਨੇ
ਗੀਤਾਂ ਝਾਈਆਂ ਝੰਗਾਂ ਦੇ
ਟੁੱਕ ਕਣਕ ਦਾ ਅਕਸਰ ਖਿੜਦਾ
ਗੰਧਰੇ ਗੰਧਰੇ ਪਾਈ ਸੰਗ

ਮੇਰੀ ਕੁੱਝ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਸੰਮੀ
ਭਾਰ ਬਣੀ ਮੈਂ ਦੁਨੀਆ ਤੇ
ਹੱਥ ਐਸਾ ਸੁਸਮ ਕਰੀ ਨਾ
ਮੁੜ ਕੇ ਧੀ ਧਿਆਈ ਸੰਗ

ਫੁੱਲਾਂ ਦੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ

ਫੁੱਲਾਂ ਦੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ 'ਚ ਕੂਕਦੇ
ਕੂਕਦੇ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਝੰਗਣੇ
ਸਿੱਖ ਖਰਿ ਜ਼ਮੀਰੀਆਂ ਦੇ ਮਾੜਕੇ
ਹੱਥ ਦਰਵੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਠੰਗਣੇ

ਡੀਕ ਆ ਕੇ ਪੈਣਾ ਪੀਣ ਝਾੜੀਆਂ
ਹਾਅੜਾ ਹਾਅੜਾ ਨਿੱਤ ਹੀਣ ਝਾੜੀਆਂ
ਕਿੰਨਾ ਹੋਰ ਇਹਨਾ ਸਾਨੂੰ ਨੋਚਣਾ
ਦੱਸ ਨੀ ਹਿਯਾਤੀਏ ਅਪੰਗਣੇ

ਜਦੋਂ ਸਾਡੀ ਸੇਜ 'ਤੇ ਮਸ਼ਾਰੂਆ
ਭੰਡਰਾ ਜੇ ਚੋਰ ਨਿੱਤ ਸੱਦਣੇ
ਛੱਲਾਂ ਫੇਰ ਹੱਕ ਸੁੱਚੇ ਪਿਆਰ ਦੇ
ਚੁੱਪ ਕੀਤੇ ਪਾਈਆਂ ਤੂੰ ਮੰਗਣੇ

ਪ੍ਰੀਤੀਆਂ ਇਜੋਗ ਦੀਆਂ ਮਾੜੀਆਂ
ਇਸ਼ਕੇ ਦੀ ਸਿੱਟੀ ਖੱਗ ਜਾਣ ਤੂੰ
ਡੰਗੀਆਂ ਨਾ ਰੂਹਾਂ ਕਿਸੇ ਫੇਰ ਈ
ਮਿਸ਼ਦੇ ਨੇ ਸੱਪ ਪਿੱਛੇ ਡੰਗਣੇ

ਠੰਗਰੇ ਦੁਪੱਟੇ ਦੂਰ ਉੱਡ ਗਏ
ਇਧਣਾ ਨੂੰ ਘੁਰਿਆ ਖ਼ਸਾਰੀਆਂ
ਸੁਠੀਆਂ ਜਵਾਨੀਆਂ ਦੇ ਹੇਜ਼ ਨੂੰ
ਖੱਤ ਕੀਹਨੇ ਬਾਰੀਆਂ 'ਚ ਟੰਗਣੇ ॥

ਬੁਹਾ ਟੋਈਏ

ਚੱਕ ਇਹ ਦੀਏ ਸਾਂਝੇ ਕਰੀਏ
ਨਾ ਕਸਬੂਤ ਦਾ ਰੋਣਾ ਰੋਈਏ
ਬਾਹਰੋਂ ਜੇ ਕੋਈ ਮੰਨਦਾ ਨਹੀਂ
ਅੰਦਰ ਫੜੀਏ ਬੁਹਾ ਟੋਈਏ

ਜੇਵਰ ਜ਼ਰੀਆਂ ਤਨ ਦਾ ਕੁੜਾ
ਸਾਹੁਣਾ ਪਾਉਣਾ ਚੰਦ ਘੜੀ
ਚਿਰ ਭੁੱਗ ਜੀਣਾ ਫਿਰਦੇ ਹੋ ਕੇ
ਸਬਰੋਂ ਆਪਣਾ ਅੰਦਰ ਕੋਈਏ

ਮੱਠੇ ਸੇਕ ਅਗਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ
ਸੰਗੋਂ ਪਾਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ
ਬੇਟੀਨੀ, ਇਖਾਕੋਂ ਉਠੇ
ਦੱਸ ਖਾਂ ਕੀਕਣ ਹਾਸੇ ਛੋਹੀਏ

ਕੁੱਕ ਅਬਰ ਤੇ ਕੁੱਕ ਧਰਾ ਨੂੰ
ਹਾਮੀ ਆਪਾਂ ਕਰ ਹੀ ਰੈਣਾ
ਐਵੇਂ ਨਾ ਬੇਸਬਰੀ ਕੱਟੀਏ
ਆਸਾ ਅੜਿਆ 'ਕੱਠੇ ਮੋਈਏ

ਆਸਾ ਮੁੜੀਏ ਫੇਰੇ ਸਿਰ ਨੂੰ
ਸੁਨੇ ਅੰਦਰ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ
ਜੇ ਉਹ ਸੱਜਣ ਬੁਹੇ ਆਵੇ
ਇਹ ਨਾ ਹੋਵੇ ਘਰ ਨਾ ਹੋਈਏ

ਸੋਹਣੇ ਨੈਣ ਤੇ ਨਜ਼ਰਾ ਨਾਖਰ
ਤੱਕਣ ਸੋਗੇ ਕੋਣ ਕਰੇ
ਭਟਕਣ ਦਾ ਕੀ ਭਟਕੀ ਸਾਈਏ
ਸੰਗਰ, ਬੇਰੇ, ਥੋਹਾ, ਰੋਹੀਏ

ਜਾਕੀ ਨਗਰੀ ਪੱਥਰ ਖਾਈਏ
ਹੱਕ ਅਦਾਈਏ ਸਾਫ਼ ਦਾ ਫੀ
ਹੱਡਾ ਉੱਪਰ ਰਿਸਣੇ ਚੰਗਾ
ਸਿੱਧਾ ਦਿਸ ਦੇ ਹੁਸਰੇ ਚੋਈਏ॥

ਗੀਤਾ ਦੀ ਅੜੇਸ

ਦੇ ਸਾ ਮੇਰੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਵੇ ਛੋੜ ਰੱਖੀ ਪੋਟਿਆਂ ਦੀ
ਚੁੱਭਦੇ ਨੇ ਧਿੱਡੇ ਉਤੇ ਕੇਸ
ਸਾਹਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੀੜ ਛਾੜਾ ਕੰਡਾ ਖਿੱਚ ਰਣੇ ਸਿਹੜੀ
ਸੱਭਾਂ ਤੇਰੇ ਗੀਤਾਂ ਦੀ ਅੜੇਸ

ਕਰ ਦੇ ਵੇ ਧਿੱਸਰਾਂ 'ਚ ਨੱਥੀ ਬਾਣਹੋੜਿਆਂ ਨੂੰ
ਧਿੱਮਣਾ 'ਚੋਂ ਖਿੱਚ ਰਣੀਂ ਸੇਕ
ਸੈਂਦ ਹੋਏ ਹਉਕਿਆਂ ਦਾ ਅਜੇ ਤੀਕ ਪੁੱਸਿਆ ਨਾ
ਤੇਰੇ ਤੀਕ ਸੁੱਚਾ ਸੰਦੇਸ

ਨੀਲ ਨਾੜ ਪੀਣੀਂ ਭਾਵੇਂ ਘੁੱਟਾਂ ਤੂੰ ਕਮਾਮ ਦੀਆਂ
ਪੀਣੀਂ ਪਰ ਨੈਣਾ ਦੇ ਉਸਾਰ
ਮੈਨੂੰ ਈ ਤਾਂ ਭੋੜਿਆ ਵੇ ਇਹੀ ਚੰਗਾ ਸੱਗਦੈ ਏ
ਪੀਣੇ ਕੋਈ ਸੋਹਣਾ ਦਰਵੇਸ

ਤੱਕਣੀ ਆ ਜਦੋਂ ਕਦੇ ਥੀਥੀ ਸਿਹੀ ਸਿੰਦ ਕੋਈ
ਸੰਗਝਾਂ 'ਚ ਕੂਕਦੀ ਟਿਰੇ
ਕਿੰਨੀਆਂ ਹੀ ਮਾੜਣਾ ਨੂੰ ਸੁੱਟਿਆ ਅਘੋਰੀਆਂ ਨੇ
ਸੁੱਟਿਆ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਭੇਸ

ਭੱਠ ਪੋਣ ਮੋਮਨਾ ਇਬਦਤਾਂ ਵੇ ਸਾਰੀਆਂ
ਤੜਪੇ ਸੈ ਪੱਤਣਾ 'ਤੇ ਕੂੜ
ਜਿੱਥੇ ਆਣ ਖਸਮਾਂ ਦੇ ਦਰ ਸੱਭ ਸਾਂਝਦੇ ਵੇ
ਹੁੰਦਾ ਉਹ ਸੁਹਾਗਣਾ ਦਾ ਦੇਸ ॥

ਅੱਲ੍ਹਾ ੨

ਚੋਧਰੀਆਂ ਦਾ ਚਾਕਰ ਹੋਇਆ
ਇਸ਼ਕ ਸੁਣੀਦੋ ਅੱਲ੍ਹਾ ੨
ਤਖਤ, ਝੰਗ ਦੇ ਖੂਹ ਦਾ ਪਾਈ
ਭਰ ਭਰ ਪੀਂਦੋ ਅੱਲ੍ਹਾ ੨

ਧਰਤਾਂ ਉੱਤੇ ਆਉਣੀ ਜਾਈ
ਹੱਥੀਂ ਮੋੜਾ ਯਾਰਝਿਆ
ਬਿਨਾ ਯਾਰ ਦੇ ਕੀਰਣ ਬੰਦਾ
ਫੇਰੀਂ ਜੀਂਦੋ ਅੱਲ੍ਹਾ ੨

ਪਿੱਠ ਨੜੋਣੇ ਵਰਗੀ ਹੋ ਗਈ
ਸੋਣਾਂ ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਾਂ
ਮਨ ਦਾ ਨੀਣਾਂ ਮੁਨੀ ਯੁਗਾਂ ਤੋਂ
ਬੜਾ ਉਠੀਦੋ ਅੱਲ੍ਹਾ ੨

ਸਾਹ ਸੋ ਸੁੱਚੇ ਕੇਸਰ ਵਰਗੇ
ਨਦੀਏ ਬਹੁਤੇ ਪੀਣੀ ਨਾ
ਵਹਿ ਨਾ ਸਕਣਾ ਸੋਹਣੇ ਤੀਕਰ
ਦੂਰ ਵਸੀਂਦੋ ਅੱਲ੍ਹਾ ੨

ਇਸ਼ਕ ਤੇਰੇ ਘਰ ਦਾ ਦਰਜੀ
ਕੱਚੇ ਹੱਥਦੋ ਜ਼ਖਮਾ ਨੂੰ
ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਜਾਣਨ ਹੋ ਕੇ ਦੂਣੇ
ਜਦ ਵੀ ਸੀਂਦੋ ਅੱਲ੍ਹਾ ੨

ਪੱਕੇ ਕੁਸ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਫਿਰ ਵੀ
ਅੰਦਰੋਂ ਠੱਗੇ ਜਾਨੇ ਆ
ਪਤਾ ਕਰੋ ਖਾਂ ਚੁੱਪ ਚਪੀਤੇ
ਕੋਣ ਠਗੀਂਦੋ ਅੱਲ੍ਹਾ ੨

ਸਾਹ ਈ ਇੰਦ੍ਰ ਪੂਰੇ ਸੂਰੇ
ਅਕਸਾਂ ਜੋਗੀ ਤੱਕਣੀ ਈ
ਸਾਨੂੰ ਅਸਰੈਂ ਸਾਡੇ ਜੋਗਾ
ਕਿਣੇ ਕਰੀਂਦੇ ਅੱਧਾ ॥

ਸਿੱਠੀ ਧਰਤ

ਹੱਸੇਂ ਕੰਡਿਆ 'ਚ ਅਣਬੀ ਦਰੋਰ ਵਰਗੀ
ਸਿੱਠੀ ਧਰਤੇ ਤੂੰ ਮੱਥਿਆ ਦੇ ਧੋਰ ਵਰਗੀ
ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਦਾ ਦੁਪੱਟਾ ਇਹ ਨਿਕੱਤਣ ਦੀ ਤਾਣ
ਟੁਰੇਂ ਸੂਰਜਾਂ ਦੁਆਰੇ ਤੂੰ ਸਵੇਰ ਵਰਗੀ
ਤੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾੜ ਦਿਆ ਉਮਣ ਦਾ ਨਿੱਘ
ਵਣਾ ਬੁਟਿਆ ਨੂੰ ਪੋਣ ਦੀ ਘੁਮੇਰ ਵਰਗੀ
ਤੈਨੂੰ ਅੰਮੀਆਂ ਦੀ ਕੁੱਖ ਜਿਹਾ ਨੇਕੀਆਂ ਦਾ ਵਰ
ਅਸਾਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਣਾਂ ਵਾਸੀ ਮੇਰ ਵਰਗੀ
ਗੰਢ ਆਪਿਆ ਦੀ ਬੋਹੜ ਕਰੇਂ ਰਣਾਂ ਜਿਹੀ ਜਿੰਦ
ਤੰਦ ਉੜਝੇ ਨੂੰ ਧਰਤੇ ਅਟੇਰ ਵਰਗੀ
ਕੁੱਝ ਦੇਹੀਆਂ ਤੇ ਧਰਮਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਸੀਸਾਂ
ਕਦੇ ਕੀਤੀ ਨਹੀਂ ਗੱਝ ਤੂੰ ਮਤੇਰ ਵਰਗੀ ॥

ਚੰਦਨ ਗੋਲੀ ਵਰਗਾ

ਤੂੰ ਤੇ ਇੰਨ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੋਂ ਸੋਹਣੇ
ਤੂੰ ਸੋਂ ਚੰਦਨ ਗੋਲੀ ਵਰਗਾ
ਤੂੰ ਤਾਂ ਹੁਸਨੇ ਅਥਸਰੀ ਸੋਂ
ਸਤੀਆ ਮੱਥੇ ਸੋਹਣੀ ਵਰਗਾ

ਤੂੰ ਅਸਰਾਰ ਸੋਂ ਅੰਦਰ ਕੋਲੇ
ਤੂੰ ਸੋਂ ਥੋਪਰਣਾਹੀਤਿ ਧੁੱਖਦਾ
ਜਿਹੜਾ ਮੈਨੂੰ ਪਾਰ ਸਦੀਵੇ
ਤੂੰ ਉਸ ਸੁੱਖੇ ਥੋਲੀ ਵਰਗਾ

ਤੂੰ ਨੰਦਨ ਦੀ ਵੰਦਨ ਅੜਿਆ
ਤੂੰ ਸੋਂ ਪਿਆਰਾ ਅਮਰ ਕੁੰਡ 'ਚੋਂ
ਤੂੰ ਸੋਂ ਰਾਧਾ ਵਰਗਾ ਥੀਏ
ਸ਼ਾਮ ਕਰੀ ਅਠਖੇਲੀ ਵਰਗਾ

ਤੂੰ ਕੋਈ ਸਿਧਰਾ ਕਮਰਾ ਨਹੀਂ ਸੋਂ
ਤੂੰ ਤੇ ਜਿੰਦੂ ਧੁਰ ਬਿੰਦੂ ਸੋਂ
ਤੂੰ ਸੋਹਣੀ ਦੀ ਫਾਕ ਸੋਂ ਅੜਿਆ
ਇਸਕੋਂ ਨਵੀਂ ਨਵੇਲੀ ਵਰਗਾ
ਤੂੰ ਸੋਂ ਹੁੱਥ ਹਸਰ ਦਾ ਚਾਉ
ਤੂੰ ਕਿਰਦਾਰੀ ਅਤੇ ਅਭੇਤੀ
ਜਿਹੜੀ ਅਕਸੋਂ ਛੱਸ ਫਕੀਰਾਂ
ਹੋਈ ਕਿਸੇ ਪਹੋਲੀ ਵਰਗਾ

ਮਾਸਕ ਵੀ ਤੇ ਨੈਕਰ ਵੀ ਸੋਂ
ਮੇਰਾ ਜੀ ਪਰਚਾ ਇੰਦੋਂ ਤੂੰ
ਹੋ ਜਾਂਦੋਂ ਤੂੰ ਖਰਚਣ ਜੋਗਾ
ਤਲੀਏ ਪੋਲੀ ਧੋਲੀ ਵਰਗਾ

ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਦਾ ਜਾਣੂ
 ਕੁਝ ਵੀ ਥੋੜਾ ਸਾਡੇ ਖੜ੍ਹਦਾ
 ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਮੱਥੇ ਟਿੱਚ
 ਦਸਦੀ ਸਾਮ ਦੁਮੇਰੀ ਫਰਗਾ

ਤੂੰ ਕੋਈ ਮੂਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੋ
 ਤੂੰ ਪੁੱਤ੍ਰ ਪੁੱਤ 'ਚੋਂ ਰਿਸਦਾ
 ਤੂੰ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਸਾਗਰ
 ਫਸਦੇ ਥੋੜੀ ਠੋੜੀ ਫਰਗਾ
 ਤੂੰ ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੋ ਸੋਭੇ
 ਤੂੰ ਸੋ ਚੰਦਨ ਗੋਲੀ ਫਰਗਾ ॥

ਸਾਗ ਸੱਗੇ

ਸਾਗ ਸੱਗੇ ਤੇ ਨਿੱਜ ਕੁਰਬਾਨ ਕੀਤੋਂ
ਫੁਲੀ ਰੂਹਾਂ ਨੇ ਘਾਸਣਾ ਘਾਸ਼ੀਆਂ ਨੇ
ਬਾਜ਼ੀ ਅਣਖ ਦੀ ਅਣਖ ਦੇ ਨਾਸ ਖੇਡੀ
ਖੰਡੇ ਚੁੱਕੇ ਸੂ ਕੌਮ ਦਿਆਂ ਹਾਸ਼ੀਆਂ ਨੇ

ਮਾਣਾਂ ਦਿੱਤੀ ਸੂ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਮੱਤ ਕੋਰੀ
ਅੱਝੂ ਉਮਰ ਨੂੰ ਸਹਿਕਦਾ ਹੋਸ ਛੱਡੋ
ਇਹਨਾਂ ਕੰਨਾਂ 'ਚ ਅਗਨ ਦੀ ਝਾਟ ਵਿੱਠੋ
ਜਿਹੜੇ ਕੰਨੀ ਮਜਾਸਈ ਫਾਸ਼ੀਆਂ ਨੇ

ਘੋੜੇ ਕਸ ਕਾਠੀ ਰਣਾ ਵਿੱਚ ਰਾਠੀ
ਪੀਰ ਪੀਰਾਂ ਦੇ ਸੀਸ ਝੁਹਾਂਝਦੇ ਨੇ
ਰੂਹਾਂ ਜਾ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਨਾਸ ਹਸ਼ੀਆਂ
ਦੇਗਾਂ ਸਦੋਂ ਈ ਗਈਆਂ ਉਥਾਸ਼ੀਆਂ ਨੇ

ਚੜ੍ਹੇ ਪਾਈਆਂ ਘੋੜੇ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੇ
ਪਾਰ ਕੀਤੋਂ ਤਾ ਫਤਹਿ ਬੁਝਾਂਝਦੇ ਨੇ
ਰਾਹ ਸੱਚ ਦੇ ਕਦੇ ਨਾ ਗਏ ਰੋਕੇ
ਬੜਾ ਰੋਕੇ ਹਨੇਰੀਆਂ ਕਾਸ਼ੀਆਂ ਨੇ

ਪੈਰੀਂ ਖਾਰ ਤੇ ਸੱਚ ਦੇ ਨਾਦ ਨੱਚੇ
ਜਿਹੜੇ ਨੱਚੇ ਸੀ ਆਇ ਜੁਗਾਦ ਨੱਚੇ
ਕੱਝਾ ਧੜ ਈ ਤਾਂਡਣੀ ਕਹਿਰ ਫਰਗਾ
ਜਿਹੜੇ ਬਾਬੇ ਨੇ ਸਿੱਖੀਆਂ ਪਾਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ॥

ਮੋਤੀ ਤਿੜਕ ਗਏ

ਐਸਾ ਕਿਹੜਾ ਸ਼ਹਿਰ ਸਿਕਾਰੀ ਫਿੜਕ ਗਏ
ਸੀਪਾਂ ਢਿੱਡੋਂ ਹੋਈਆਂ ਮੋਤੀ ਤਿੜਕ ਗਏ

ਮੋਤੀ ਹੋਏ ਰਾਜਾ ਕੁਸ਼ ਈ ਆਂਹਦੇ ਨਾ
ਜੰਮੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਣੀ ਕਾਹਤੋਂ ਖਿੜਕ ਗਏ

ਪੈਰੋਂ ਭਾਰੀ ਹੋਈਆਂ ਧਰਤਾਂ ਕਿਸ ਫੇਰੇ
ਅੰਬਰ ਚੁੱਪ ਚਪੀਤੇ ਰੈ ਕੇ ਬਿੜਕ ਗਏ

ਚਾਨਣ ਦੀ ਚੌਧਰ ਨੂੰ ਘਾਟਾ ਪੈ ਜਾਣਾ
ਪਾ ਕੇ ਮੋਤ ਮਧਾਣੀ ਰਿਸਮਾ ਰਿੜਕ ਗਏ

ਸਮੁੰਦਰ ਤਿਉ ਕਿ ਧਰਤੀ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਨਹੀਂ
ਜਦ ਈ ਕਦੇ ਮਸੀਹੇ ਪੈਰੋਂ ਬਿੜਕ ਗਏ ॥

ਇਹ ਚਿਹਰਾ ਫਰੀਦੀ

ਇਹ ਚਿਹਰਾ ਫਰੀਦੀ ਜੋ ਇਸਮਾ ਨੇ ਘੜਿਆ।
ਇਹ ਧਰਤੀ ਦੀ ਬੱਸੀ ਨੂੰ ਸੂਰਜ ਨੇ ਪੜਿਆ।
ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਜ਼ਰੀਬਾਂ 'ਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਮੇਰਾਣ।
ਇਹ ਸਿੱਟੀ ਹਾਵਾਵਾਂ ਦੀ ਧੁਰ ਤੋਂ ਸਹੇਰਾਣ।
ਇਹ ਨਦਰਾਂ ਦੀ ਬੱਸੀ ਤੇ ਕਦਰਾਂ ਦੀ ਬੱਸੀ।
ਇਹ ਜਾਣੇ ਨਾ ਦੱਖੀ ਤੇ ਜਾਣੇ ਫਰੋਸ਼ੀ।
ਇਹ ਹਸ਼ਟਾਂ ਨੇ ਸਿੱਜੀ ਤੇ ਫਾਰੇ ਨੇ ਪੂਰੀ।
ਇਹ ਹੀਰਾਂ ਦਾ ਜੁੱਸਾ ਤੇ ਰਾਂਝੇ ਦੀ ਚੂਰੀ।
ਇਹ ਸਿਖਰਾਂ ਦਾ ਰੇਸ਼ਮ ਤੇ ਬੂਟੀ ਕਪਾਹੀ।
ਇਹ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸ਼ਰਨਾ ਹੈ ਏਨੀ ਇਸਾਹੀ।
ਇਹ ਏਨੀ ਕੁ ਬੀਬੀ ਕਿ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ ਪੂਰੀ।
ਇਹ ਸਮਿਆਂ ਤੋਂ ਜਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰਦੇ ਮਨੂਰੀ।
ਇਹ ਸਦ ਬੀ ਹੈ ਟੁੱਟੀ ਤੇ ਮੁੜਕੇ ਬਣੀ ਹੈ।
ਇਹ ਮਹਿੰਗੇ ਚੰਦੇਰੇ ਦੀ ਮਹਿੰਗੀ ਤਈ ਹੈ।
ਇਹ ਸੱਖਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤੇ ਸਿੱਪੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ।
ਇਹ ਕੰਨੇ, ਸਿਹਾਰੀ ਤੇ ਟਿੱਪੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ।
ਇਹ ਦਿੰਦੀ ਇਸਾਰੇ ਨੂੰ ਅਸਰੋਂ ਹੁੰਘਾਰਾ।
ਇਹ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜ਼ਰਾਰਾ ਤੇ ਕਰਦੀ ਸਿਤਾਰਾ।
ਇਹ ਹੱਸਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਹੱਥੀ ਹੈ ਮੋਤੀ।
ਇਹ ਬਖ਼ਸ਼ਦੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਮੱਥੇ ਦੀ ਸੋਤੀ।
ਇਹ ਰਾਤਾਂ ਦੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਦੀਵੇ ਧਰੇਗੀ।
ਇਹ ਸਦ ਬੀ ਕਰੇਗੀ ਤਾਂ ਚਾਨਣ ਕਰੇਗੀ।
ਇਹ ਪੂਰਾ ਖ਼ਿਆਲ ਹੈ ਤੇ ਬਿੰਦੂ ਦੀ ਬੱਸੀ।
ਇਹ ਧੁਰ ਦੇ ਰਚੇਤਾ ਤੇ ਜਿੰਦੂ ਦੀ ਬੱਸੀ।
ਇਹ ਬਚਪਨ ਚੋਂ ਟੁਰਦੀ ਜਣਾਨੀ 'ਚੋਂ ਆਵੇ।
ਇਹ ਸਿਜਦੇ ਦੇ ਕਾਬਲ ਰਣਾਨੀ 'ਚੋਂ ਆਵੇ।

ਇਹ ਪੀਰਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲੀ ਤੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੀ ਬੋਲੀ ।
 ਇਹ ਪੋਣਾ 'ਚੋਂ ਮਿੱਠੇ ਜੇ ਬੁੱਲ੍ਹੇ ਦੀ ਬੋਲੀ ।
 ਇਹ ਸਦੀਆਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਛਾਂਗੂ ।
 ਇਹ ਰਾਈ ਦੇ ਛਾਂਗੂ ਤੇ ਥਾਂਦੀ ਦੇ ਛਾਂਗੂ ।
 ਇਹ ਜੰਮੀ ਹੈ ਨੂਰੀ ਮਸ਼ੰਗਾਂ ਦੇ ਛਿੱਲ੍ਹੇ ।
 ਇਹ ਕਿੱਲੀ ਸ਼ਰੂਰੀ ਕਰੰਗਾਂ ਦੇ ਛਿੱਲ੍ਹੇ ।
 ਇਹ ਪੀਰੀ ਤੇ ਗੁੰਨੀ ਨੁਹਾਰਾਂ ਤੇ ਸਮਝਾਂ ।
 ਇਹ ਪਰ ਨਾ ਛਿੱਲ੍ਹੀ ਬਹਾਰਾਂ ਤੇ ਛਮਝਾਂ ।
 ਇਹ ਏਨੀ ਸਫੀ ਹੈ ਕਿ ਚੜ੍ਹਦੇ ਦੀ ਸਾਈ ।
 ਇਹ ਤੋਰਾਂ ਦੀ ਜੀਸਤ ਤੇ ਸਬਦਾਂ ਦੀ ਪਿਆਈ ।
 ਇਹ ਬੋਲੀ ਨੂੰ ਏਨਾ ਸਿੱਧਾਓ ਸਫਾਓ ।
 ਇਹ ਅਦਬਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਦੀਬੀ ਉਤਾਰੋ ।

ਮਿਰਗਾਂ ਦੇ ਥੱਚੇ

ਇਹ ਮਿਰਗਾਂ ਦੇ ਥੱਚੇ ਕਬੂਰੀ ਦੇ ਹੁੱਗ ਨੇ
ਇਹ ਪਾਈ ਨੇ ਸੁੱਚੇ ਤੇ ਪਾਈ ਤਾਂ ਯੁੱਗ ਨੇ

ਜੋ ਸੂਰੀ ਨਾ ਹੋਈ ਇਹ ਧੁਰ ਦੀ ਫਕੀਰੀ
ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਨੈਣ ਦੀ ਅਸਰੋਂ ਅਮੀਰੀ

ਇਹ ਚੌਹੀਂ ਦਿਸਾਈ ਤੇ ਧੁਰ ਖੰਡ ਮੰਡਰ
ਜੁੰ ਰਿਸੀਆਂ ਦੇ ਰਸੀਏ ਇਸਾਹੀ ਕਮੰਡਰ

ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ ਦੀ ਹਮੀ ਵੀ ਭਰਦਾਂ
ਇਹ ਸਦ ਵੀ ਨੇ ਹੋਏ ਤੇ ਕੂਕਾਂ ਤੋਂ ਡਰਦਾਂ

ਇਹ ਕੂਕੇ ਨੇ ਬਹੁਤੇ ਤੇ ਸਾਹਾਂ ਦੇ ਸੁੱਚੇ
ਇਹ ਮਿਰਗਾਂ ਦੇ ਥੱਚੇ ਨੇ ਟਾਣਾਂ ਤੋਂ ਉੱਚੇ

ਇਹ ਭਰਦੇ ਨੇ ਬਗ਼ਾਵਾਂ ਖਾਣਾਂ 'ਚ ਰਹਿੰਦੇ
ਇਹ ਹੱਥੀ ਨੇ ਹੁੰਦੇ ਇਹ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ

ਇਹ ਹੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀ ਅਦੁੱਤੀ ਗਵੱਈਏ
ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਗਤ ਦੇ ਸੱਦਾਂ ਗਵੱਈਏ

ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਮੱਥੇ 'ਚੋਂ ਵਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸੁਰਨਾ
ਹੈ ਸੁਰਨਾ ਵੀ ਕਾਹਦਾ ਇਬਾਦਤ ਦਾ ਕਰਨਾ

ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੀ ਮਖਮਤ ਨੂੰ ਪਰਸਾਂ
ਜੁੰ ਪਰਸਾਂ ਤੇ ਸ਼ੱਗੋ ਕਿ ਕਾਮਤ ਨੂੰ ਪਰਸਾਂ

ਇਹ ਕੌਸੀ ਹੈ ਬਣਤਰ ਤੇ ਸਾਦੂਗਰੀ ਹੈ
ਐ ਮੇਰਾ ਇਹ ਥੱਚੇ ਤੇਰੀ ਦਿਸ਼ਬਰੀ ਹੈ

ਇਹ ਪੱਥਰ ਦੇ ਯੁੱਗ ਨੇ ਜੋ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਹਰਨਾ
ਮੈਂ ਦੱਸਾਂ ਕਿਛੇ ਇਹਨਾਂ ਮਿਰਗਾਂ ਨੇ ਮਰਨਾ

ਹੈ ਇਹੀ ਗੁਰਮਿਸ ਤੇ ਇਹ ਇਸਤ੍ਰੇਸ ਹੈ
ਨਾ ਕੁਦਰਤ ਉਸਾਝੇ ਇਹ ਰੱਬੀ ਰਸਾ ਹੈ ॥

ਹੱਸ ਗਏ ਨੇ ਸੀਰ

ਕਾਹਦੀਆਂ ਤੂੰ ਝੋਕਾ ਕੀਤੋਂ ਕੂੜਾਂ ਤੀ ਖੁਆਰੀਆਂ ਛੇ
ਪੁੱਤਣਾ ਤੂੰ ਹੱਸ ਗਏ ਨੇ ਸੀਰ
ਝੱਗੇ ਜਿਵੇਂ ਹੱਸ ਫਾੜੇ ਕਾਫ਼ਰੇ 'ਚੋਂ ਗੁਮਿਆ ਸੂ
ਹੱਸ ਨੂੰ ਚਰਾਉਣ ਫਾੜਾ ਪੀਰ

ਥਿੰਦੇ ਥਿੰਦੇ ਪੁੱਛਦੇ ਨੇ ਘੜੇ ਘੁਮਿਆਰ ਕੋੜੇ
ਕਿੱਥੇ ਸੋਹਣੀ ਫਾਰ ਸੋਹਣਾ ਸੀਰ
ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਯਾਰ ਦੀਆਂ ਸੈਨਤਾਂ ਪਿਆਰੀਆਂ ਨੇ
ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਉਂਮਦੇ ਸਰੀਰ

ਭਰੀਆਂ ਜਣਾਨੀਆਂ 'ਚ ਫਾਂਗ ਕੋਰੇ ਕੁੱਸਿਆਂ ਦੇ
ਆਪਿਆਂ ਨੇ ਹੋਣਾ ਫਕੀਰ
ਅਜੇ ਇਹਨਾਂ ਉਮਰਾਂ ਨੇ ਨੈਣਾ ਵਿੱਚ ਜੀਣਾ ਏ
ਹਾਅੜਾ ਹਾਅੜਾ ਆਦਰਾਂ ਨਾ ਚੀਰ

ਅਜੇ ਜਿਹੜੇ ਹਾਸਿਆਂ 'ਚੋਂ ਡੁੱਬਣੀ ਸੀ ਚਾਸ਼ਨੀ ਛੇ
ਮਾਰ ਸੁੱਟੇ ਸੱਜਰੇ ਜ਼ਮੀਰ
ਮੋਹਰਿਆਂ ਨੂੰ ਘੋੜ ਘੋੜ ਪੀੜਦੀਆਂ ਰਿਸਮਾਂ ਨੂੰ
ਦਈਂ ਕੋਈ ਇਸ਼ਕ ਅਖੀਰ

ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪੈੜਾਂ ਉਹਦੀ ਪੈੜ ਮਹਿਸੂਸਦੀਆਂ
ਪਿੰਡਾ ਪਰ ਜਪਦਾ ਕਸੀਰ
ਹਾਏ ਉਹਦੀ ਇੱਕੋ ਗੱਲਫੱਕੜੀ ਦੇ ਚੱਸ ਨੂੰ ਛੇ
ਜਨਮ ਤੋਂ ਖੰਭੀ ਤਦਖੀਰ ॥

ਅੱਖਰ ਭਾਹ ਰਿਹੋ ਕੋਈ

ਸਫੇ ਤਸਵੀਰ 'ਤੇ ਹੱਥੇ ਤੇ ਅੱਖਰ ਭਾਹ ਰਿਹੋ ਕੋਈ
ਕੁਝ ਦੇ ਨਾਸ ਸੁੱਤਾ ਵੀ ਕਿ ਰੋਂਦਾ ਸਾਹ ਰਿਹੋ ਕੋਈ

ਅਸਾਂ ਮੋਢੇ ਸੇ ਟੰਗੀ ਹੋ ਇਹ ਬਗ਼ਾਵਤ ਯਾਰ ਦਾ ਸੁੱਸਾ
ਕਦੇ ਵੀ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਯੁਗਾਂ ਤੋਂ ਸਾਹ ਰਿਹੋ ਕੋਈ

ਮੈਂ ਧੌਅ ਕੇ ਪੈਰ ਪੀੜਾਂ ਦੇ ਸਦਾ ਮੱਥੇ ਨੂੰ ਝਾਏ ਨੇ
ਮੇਰੇ ਮਗਰੋਂ ਮੈਂ ਮੋਢੇ ਨੂੰ ਕਿ ਕਮਾ ਰਾਹ ਰਿਹੋ ਕੋਈ

ਹਿਸਰ ਦੇ ਸੇਕ ਸੜਦਾ ਵੀ ਸੇ ਹੱਸਣੇ ਬਾਸ ਨਾ ਆਇਆ
ਮੇਰੇ ਮੱਥੇ ਦੀ ਸਰਦਰ 'ਚੋਂ ਕਿ ਵੇਂਦਾ ਰਾਹ ਰਿਹੋ ਕੋਈ

ਇਹ ਮੰਜੀ ਹੋ ਸੇ ਧਿਸਰ ਦੀ ਪਸੀਤੀ ਕਾਣ ਦੀ ਮਾਰੀ
ਹੋ ਤੇਰੇ ਇਸ਼ਕ ਦਾ ਮਾਰਾ ਅਜੇ ਵੀ ਭਾਹ ਰਿਹੋ ਕੋਈ ॥

ਸਾ ਵੇ ਇਸਕਾ

ਤੂੰ ਸਿਰਮੌਰ ਸਣਾਨੀ ਪਹਿਰੇ
ਕੁੰਡਾ ਨਾ ਖੜਕਾਇਆ ਕਰ
ਸਾ ਵੇ ਇਸਕਾ ਕਾਸਾ ਫੜਕੇ
ਬੂਹੇ 'ਤੇ ਨਾ ਆਇਆ ਕਰ

ਮੈਂ ਵੇਰੇ ਦਾ ਪੰਥ ਮੁਕੀਣਾਂ
ਉਮਰੋਂ ਆਥਣ ਬਾਣਹਿਆ
ਪੈਰੋਂ ਬੋਲਾ ਸੁੱਤੀਆਂ ਸਖੀਆਂ
ਪੈੜਾਂ ਨੂੰ ਹੁਸਨਾਇਆ ਕਰ

ਮੈਂ ਚੰਦਨ 'ਤੇ ਸਰਪਣ ਮੇਲ੍ਹੇ
ਤੇ ਮੈਂ ਪਰਸਾਂ ਸਰਪਣ ਨੂੰ
ਤੂੰ ਮਹਿਕਾਂ ਦਾ ਰਿਸਤਾ ਹੋ ਸਾ
ਹੂਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰਮਾਇਆ ਕਰ

ਅਸਾਂ ਅਛੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕਸਬੂਤਾਂ
ਸੁੱਚੇ ਮਰਹਮ ਦੇਵੇ ਨਾ
ਸਾ ਵੇ ਟੁਰ ਸਾ ਕਹੇ ਫਕੀਰੀ
ਅੱਲ੍ਹਾ ਅੱਲ੍ਹਾ ਗਾਇਆ ਕਰ

ਮਿੱਟੀ ਰੁੜ੍ਹਿਆਂ ਸ਼ਾਸ ਸਦੀਣਾਂ
ਤਖਤੀਂ ਸੀਰਤ ਪੱਥਰ ਦੀ
ਥੱਕੇ ਥੈਠੇ ਡਿੱਗਦੇ ਨਹੀਂ
ਨਸਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਰ

ਕਿੱਥੇ ਕਿਹੜੇ ਘਰ 'ਚੋਂ ਸੱਦਾਂ
ਏਨਾ ਤੂੰ ਅਣਭੋਲ ਨਹੀਂ
ਚੜ੍ਹਦੇ ਸੂਰਜ ਕੋਸੇ ਹੁੰਦੇ
ਉਮਣ ਦੇ ਕੇ ਜਾਇਆ ਕਰ ॥

ਹਾਸਿਰ ਏ ਮੰਜ਼ਰ

ਹਾਸਿਰ ਏ ਮੰਜ਼ਰ 'ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਐ ਰੋਸ਼ਨੀ
ਜੇ ਮਿਲੀ ਮੰਜ਼ਰ ਇਹ ਮੇਰੀ ਸਾਦਗੀ ਤੇ ਪੁਖਤਗੀ

ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕਿਰਦਾਰ ਮੇਰੇ ਇਸ਼ਕ ਨੂੰ ਭੰਡਣ ਦਾ ਕਰ
ਜੇ ਮਿਲੇ ਪੱਥਰ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਬੰਦਗੀ

ਕੌਣ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਮਸੀਹੇ ਸੁਰੀਆਂ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਏ
ਜ਼ਖਮ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਫ਼ਾ ਸੀ ਕਰ ਗਏ ਜੋ ਅਸਿਰੀ

ਜਿਸਮ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋ ਰਹੇ ਨੇ ਮਰ ਰਹੀ ਹੈ ਰਹਿਬਰੀ
ਦੇ ਫਕੀਰੀ ਸ਼ਾਦ ਇਸਨੂੰ ਧਰਤ ਜਾਂਦੀ ਗਰਬਦੀ

ਕਾਜ਼ੀਆਂ ਤੇ ਪੰਡਤਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਕੀ ਸਾਕ ਨੇ
ਧਰਮ ਦੇ ਠੇਕੇ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਕਰ ਰਹੇ ਨੇ ਨੈਕਰੀ

ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਮਸਰੂਫ ਹੋਣਾ ਘਰ ਕਿਸੇ ਕੋਲੇ ਪਿਆ
ਮਾਂ ਮੇਰੀ ਮੈਨੂੰ ਬੁਝਾਵੇ ਇੰਜ ਜਿੰਦਾਂ ਜਿੰਦਗੀ

ਸੈਂਹਰਤਾਂ, ਮਗਰੂਰੀਆਂ, ਮਸਰੂਰੀਆ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹਾਂ
ਬਾੜ ਭੁੱਖੇ ਸੌਂ ਗਏ ਤਾਂ ਭੱਠ ਪੈਂਦੀ ਸਾਇਰੀ ॥

ਬੈਣਾ

ਮੈਂ ਉਸ ਬੈਣਾ ਨੂੰ ਮਿਸ ਆਇਆ
ਜਿਸ ਨੇ ਪੈਂਡੇ ਸਰ ਕੀਤੇ ਸੀ
ਅੱਜ ਉਹ ਵਿਹੜੇ ਪੱਥਰ ਤੋਂ ਗਏ
ਜਿਹੜੇ ਉਸਨੇ ਘਰ ਕੀਤੇ ਸੀ

ਹੁਣ ਉਸ ਘਰ ਦੇ ਜਿੰਨੇ ਸੀ ਨੇ
ਕੁਝ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਉਸਦੇ ਕੀ ਨੇ
ਉਸ ਚਿੜੀ ਨੂੰ ਬੈਟ ਨਾ ਪੁੱਛਦੇ
ਬੈਟਾਂ ਦੇ ਜਿਸ ਪਰ ਕੀਤੇ ਸੀ

ਹੁਣ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਦੀ ਮੇਥ ਪੁੜੇ ਨਾ
ਹੰਸਈਏ ਹੁਣ ਹੰਸ ਮੁੜੇ ਨਾ
ਹੁਣ ਉਹ ਸਰਬਰ ਥੋਹਾਂ ਵਰਗੇ
ਪਾਰ ਕਦੇ ਸੋ ਤਰ ਕੀਤੇ ਸੀ

ਮੈਂ ਉਸ ਦੇਹੀ ਨੂੰ ਕੀ ਸਾਣਾ
ਜਿਸ ਦੇਹੀ ਦਾ ਗੀਤ ਨਿਆਣਾ
ਕਿਹੜੇ ਕਰਮੇ ਗਈ ਸਰਾਪੀ
ਜਿਸ ਦੇਹੀ ਨੂੰ ਵਰ ਕੀਤੇ ਸੀ

ਪੁੱਛੇ ਅਪਣੀ ਪੱਥਰ ਚੁੱਪ ਨੂੰ
ਅੰਗਾਂ ਦੀ ਇਸ ਕੋਸ਼ੀ ਧੁੱਪ ਨੂੰ
ਸਾਵਰਿਆ ਕਿਉਂ ਕਰ ਗਿਉ ਉਏ
ਅੰਗ ਸੋ ਅਰਪਣ ਭਰ ਕੀਤੇ ਸੀ

ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੀ ਤਾਂ ਰੱਬੀ ਰੱਖ ਸੀ
ਪ੍ਰੀਤਮ ਰੱਬ ਜਿਹਾ ਪੁਤੱਖ ਸੀ
ਫਿਰ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਗਿਰਝਾਂ ਦਾ
ਦੂਰ ਕਦੇ ਸੋ ਡਰ ਕੀਤੇ ਸੀ
ਮੈਂ ਉਸ ਬੈਣਾ ਨੂੰ ਮਿਸ ਆਇਆ
ਜਿਸ ਨੇ ਪੈਂਡੇ ਸਰ ਕੀਤੇ ਸੀ॥

ਮੜ੍ਹਗਾ

ਫਾਫਾ ਦੀ ਉਹ ਪਹਿਰਾ ਪਹਿਨੇ
ਟੁਰਦੀ ਸੋਖ ਕਦੀਮੀ ਗੰਗਾ
ਮੁੜ ਮੁੜ ਜੀਹਦੇ ਪੜ੍ਹੇ ਕਸੀਦੇ
ਰੂਹੇ ਰੂਹ ਨੂੰ ਜੀ ਕਰੰਗਾ
ਮੈਂ ਉਸ ਕੁੜੀ ਦਾ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਜ਼ੋਰਾ
ਪਰ ਮੈਂ ਦੱਸਾਂ ਦਿੱਖ ਮੜ੍ਹਗਾ

ਹੱਥੀ ਕੋਤਕ ਤੇ ਫੁਰਤਾਰਾ
ਪੀਰਾਂ ਦਾ ਇਹ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ
ਜੈਣਾ 'ਚੋਂ ਦਰਵੇਸੀ ਤੁੱਝੇ
ਭਰ ਜੋ ਬਗ਼ਾਈ ਆਣ ਮੜ੍ਹਗਾ
ਮੈਂ ਉਸ ਕੁੜੀ ਦਾ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਜ਼ੋਰਾ
ਪਰ ਮੈਂ ਦੱਸਾਂ ਦਿੱਖ ਮੜ੍ਹਗਾ

ਤਸੀਏ ਸੂਰਜ ਧਰ ਕੇ ਕਮਾਈ
ਹੱਸੇ ਧੁੰਦਲਾ ਕਰਕੇ ਕਮਾਈ
ਆਖਰ ਸਾਟ ਦੁਆਰੇ ਸੜਦੇ
ਕਮਾਈ ਕੋਈ ਅਣਭੋਲ ਪਤੰਗਾ
ਮੈਂ ਉਸ ਕੁੜੀ ਦਾ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਜ਼ੋਰਾ
ਪਰ ਮੈਂ ਦੱਸਾਂ ਦਿੱਖ ਮੜ੍ਹਗਾ

ਕਾਹਦੇ ਕੁਝਏ ਕੰਗਣ ਝੀਈ
ਹੱਥੀ ਗਹਿਣੇ ਸੰਗਣ ਝੀਈ
ਕੇਸੀਂ ਰਾਤਾਂ ਨੇ ਸਰਸਾਈ
ਚੰਨ ਫਕੀਏ ਮੱਥਾ ਨੰਗਾ
ਮੈਂ ਉਸ ਕੁੜੀ ਦਾ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਜ਼ੋਰਾ
ਪਰ ਮੈਂ ਦੱਸਾਂ ਦਿੱਖ ਮੜ੍ਹਗਾ ॥

ਫੂਲ ਦੇਈ

ਏ ਮੋਂ ਫੂਲਾਂ ਰਾਈ ਬੈਠਦੀ
ਇਹ ਪੈ ਗਈ ਕਿਹੜੇ ਰਾਹ
ਏ ਮੋਂ ਚੋਧਰੀਆਂ ਨੇ ਝੁੱਟ ਰਈ
ਤੇ ਸੁਠੇ ਕੀਤੋਂ ਸਾਹ
ਮੇਰਾ ਸਬਰ ਸਸੀਕਾ ਦਰਿਕਿਆ
ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਕਮਾਨੀ ਬਾਣ
ਏ ਮੋਂ ਸਾਰੇ ਸੋਧੇ ਹੱਸਕੇ
ਜਿਸ ਕੀਤੋਂ ਮੇਰਾ ਘਾਣ
ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਅਗਨੀ ਸਬਰ ਦੀ
ਇਹ ਬੈਠਦੀ ਰਹਿਣੀ ਯਾਰ
ਏ ਤੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਨਾ ਬਿਹੜਿਉ
ਜਦ ਜ਼ਖਮੋਂ ਸੀ ਭਰਮਾਰ
ਮੈਨੂੰ ਆਖਣ ਫੋਕ ਕੁਝ ਛੱਡੀ
ਤੇ ਕਰਦੀ ਕੂੜੇ ਕੰਮ
ਆਖਾਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦਾ ਅਣਖੀਉ
ਕਦੇ ਸਹਿੰਦਾ ਵੇਖੋ ਚੰਮ
ਆਉਣੀ ਫੇਰ ਸਬਰ ਨੂੰ ਘੁੰਮਣੀ
ਤੇ ਡੋਰੇ ਹੋਣੇ ਸਾਧ
ਰੁਕਦੀ ਪੱਤ ਸਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਜੁੱਟਦੀ
ਫਿਰ ਸਿਰ 'ਤੇ ਘੁੰਮੇ ਕਾਧ
ਫੂਲਾਂ ਘਰ ਘਰ ਸੰਸਾਰ ਅਣਖ ਦੀ
ਤੇ ਹਰ ਬਖਾਉਂਦੀ ਪਾਰ
ਸਾਰੇ ਕੂਕਰ ਪਾਰ ਬੁਝਾਣੇ
ਜੋ ਆਖਣ ਅਬਾ ਨਾਰ
ਏ ਮੋਂ ਫੂਲਾਂ ਰਾਈ ਬੈਠਦੀ
ਏ ਮੋਂ ਫੂਲਾਂ ਰਾਈ ਬੈਠਦੀ
ਮੋਂ ਸੱਦੀ ਸੀ ਗੁਲਸਾਰ
ਐਸੀ ਮਾਰ ਗਰੀਬੀ ਵਾਸਲੀ

ਤੇ ਕੀਤੀ ਤਾਰੋ ਤਾਰ
 ਮੇਰਾ ਕੁੱਝ ਸਰੀਰਾ ਮਰ ਗਿਆ
 ਤੇ ਕਰ ਗਏ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ
 ਕਾਹਦੀ ਅੱਤ ਕਰਾਈ ਸੁਸਮ ਨੇ
 ਤੇ ਕਿਰਚੇ ਗਏ ਸੀ ਦੰਦ
 ਚੱਕੀ ਆਖਰ ਅੱਕ ਕੇ ਨਾਗਈ
 ਤੇ ਕੱਢੇ ਘਰ ਘਰ ਫੈਰ
 ਕੰਝੇ ਛੱਡੇ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਏ ਸੀਆ
 ਤੇ ਹੱਦ ਪਰੇ ਦਾ ਵੈਰ
 ਵੇ ਮੈਂ ਸਾਹੀਆਂ ਵੰਗਾ ਵੀਈਉ
 ਤੇ ਸਾਹਿਆ ਤਨ ਤੋਂ ਪਿਆਰ
 ਕੂੜੇ ਪਿੰਡੇ ਸੁੱਖੜ ਉੜ੍ਹ ਸਏ
 ਤੇ ਪੈਟੇ ਕਰੇ ਕਟਾਰ
 ਸੀਕਣ ਸੰਗਤ ਸੀਹਣੀ ਗਰਜਦੀ
 ਇਉਂ ਬੈਠੇ ਮੇਰਾ ਘੰਡ
 ਮੈਨੂੰ ਕਰਕੇ ਚੰਡੀ ਵਾਂਗਰਾ
 ਤੇ ਕਾਦਰ ਦਿੱਤੋਂ ਚੰਡ
 ਵੇ ਮੈਂ ਫੂਕਾਂ ਰਾਈ ਬੈਸਦੀ ॥

ਅੰਤਰਮਾ

ਅੰਤਰਮਾ ਦੀ ਚੇਤਨਤਾ ਨੂੰ
ਛਿੱਟਾ ਦੇ ਕਸ਼ਤੂਰੀ ਦਾ
ਸਨਮਾ ਤੇਰੀ ਹੀਰ ਬਣੇਸਾਂ
ਮੁੱਖ ਮਿਥੇ ਜੇ ਚੁਰੀ ਦਾ

ਕੀ ਕਿਰਦਾਰ ਦਾ ਰੋਣਾ ਰੋਣਾਂ
ਏ ਕਿਰਦਾਰ ਸਦੀਵਾਂ ਮੇ
ਸੁੱਚੇ ਕਸ਼ਮੇ ਦੇ ਪਾਂਧੀ ਨੂੰ
ਕੱਜਣ ਮਿਲਿਆ ਘੁਰੀ ਦਾ

ਸੂਧਾ ਮਨੁਆ ਦੂਰ ਪਸ਼ੀਤੀ
ਚੰਚਲਤਾ ਦਰਵੇਸ਼ੀ ਦੀ
ਫਲੀ ਫਕੀਰਾਂ ਨੂਰੀ ਸਾਮੇ
ਐਵੇਂ ਨਹੀਓ ਝੂਰੀ ਦਾ

ਕੋਕਲ ਕੂਕ ਰਹੀ ਬਗਿਆਨੇ
ਸੁਣ ਸੀ ਕਾਦਰ ਝੁੱਲੀ ਨੂੰ
ਪਸ਼ਕਾਂ ਫਿਰਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋ ਸੀ
ਰੋਣਾ ਨਹੀਓ ਦੂਰੀ ਦਾ

ਜਿੰਨਾ ਝੰਡਾਂ ਉਨਾ ਭਰ ਸਾਂ
ਭਰ ਭਰ ਦੇਣਾਂ ਉਮਰਾ ਤੀਂ
ਅੰਦਰ ਦਾ ਇੱਕ ਝੁੰਘਾ ਹਿੱਸਾ
ਅਪੇ ਬਹਿ ਕੇ ਪੂਰੀ ਦਾ

ਦੱਸੀਂ ਯਾਰ ਸਲੀਕਾ ਸਾਨੂੰ
ਦਰ ਦੀ ਆਉਣੀ ਜਾਣੀ ਦਾ
ਅੰਦਰ ਦੇ ਹੁਸਰੇ 'ਚੋਂ ਕਿੰਦਾਂ
ਚੜਦਾ ਨੂਰ ਹੁਸ਼ੀਰੀ ਦਾ ॥

ਸਾ ਵੇ ਅੜਿਆ

ਸਾ ਵੇ ਅੜਿਆ ਇਸ ਕਿਉਂ ਮਿਸਦੋਂ
ਜੀਕਣ ਮਿਸਦੋਂ ਅੱਧਾ ਵੇ
ਇਸ ਦਾ ਮਿਸਣਾ ਖੋਰਾਂ ਵਰਗਾ
ਭਰ ਸਾਂਦਾ ਸੂ ਪੱਥਾ ਵੇ

ਮੈਂ ਤੂੰ ਟੁਰਦੀ ਤੂੰ ਦੇ ਤੀਕਰ
ਸ਼ਾੜ ਦਿਆਂ ਸੱਭ ਥੈ-ਥੈੜਾ
ਆ ਵੇ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚ ਕੇ ਤੰਦਰ
ਬੀੜੀਂ ਮੈਂ 'ਤੇ ਹੱਥਾ ਵੇ

ਤੂੰ ਏ ਸੁੱਚਾ ਤੂੰ ਤੇ ਵਰਗਾ
ਮੈਂ ਆ ਗਾਰ ਦੁਆਪਰ ਦੀ
ਮੇਰੀ ਤਾਂ ਅਗਨਾਰੀ ਬੀੜੀ
ਤੇਰਾ ਬੀੜ ਸਵੱਥਾ ਵੇ

ਪੀ ਪੀ ਗੰਧਰੇ ਆਠਰ ਗਈ ਆ
ਸੁੱਚੇ ਪਾਈ ਗੁੱਠੀਂ ਤੂੰ
ਕਰਦੇ ਵਹਿਣ ਪਿਆਸੀ ਵੱਥੇ
ਕਿਹੜੀ ਗੁੱਠੇ ਚੱਥਾ ਵੇ

ਭੀੜਣ ਦੇ ਤੂੰ ਟੁੱਕਰ ਚਾਈਂ
ਰਾਮ ਬਰੋਬਰ ਤੱਕਾਂ ਮੈਂ
ਸੁਠੇ ਕਰ ਸਾਂ ਸਾਵੇਂ ਧਰ ਸਾਂ
ਖਾਵੇਂ ਬਹਿ ਕੇ ਕੱਥਾ ਵੇ

ਨੈਣੇ ਬਾਹਰ ਖੜੋਦਾ ਨਹੀਂ
ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾਨੈ
ਤਨ ਦੇ ਸੱਕ ਅਜੇ ਵੀ ਸੁੱਚੇ
ਹਾਏ ਤੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸੁੱਥਾ ਵੇ ॥

ਨਰ ਬੋਲਦੇ ਨੇ

ਇਹ ਆਪਣੇ ਅਕੀਦੇ ਤੋਂ ਮਰ ਬੋਲਦੇ ਨੇ
ਜੋ ਮਾਦਾ ਦੇ ਅੰਗਾਂ 'ਚੋਂ ਨਰ ਬੋਲਦੇ ਨੇ
ਹੈ ਕਿੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰੇ 'ਚ ਹੁਸਨ ਦੀ ਦੇਣੀ
ਜੋ ਨਫਸਾਂ ਤੋਂ ਹਾਰੇ ਨੇ ਡਰ ਬੋਲਦੇ ਨੇ
ਜੋ ਮਾਦਾ ਦੇ ਅੰਗਾਂ 'ਚੋਂ ਨਰ ਬੋਲਦੇ ਨੇ
ਹੈ ਗਹਿਣਾ ਫਰੀਦੀ ਹਸੀਮੀ ਤੇ ਸੰਗਾਂ
ਉਹ ਕੀਕਣ ਚੜ੍ਹਾਏ ਅਦੀਬਾਂ ਤੋਂ ਝੰਗਾਂ
ਝੁੰ ਝੁੰਹਨਾ ਦਰਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨਾ ਫੇੜੀਂ
ਜੋ ਧਿੱਲੀ ਸ਼ਮੀਰੀ 'ਚੋਂ ਖਰ ਬੋਲਦੇ ਨੇ
ਜੋ ਮਾਦਾ ਦੇ ਅੰਗਾਂ 'ਚੋਂ ਨਰ ਬੋਲਦੇ ਨੇ
ਇਹ ਕਿਹੜੇ ਖੁਮਾਰਾਂ ਦੀ ਹਾਮੀ ਦੇ ਸਾਏ
ਇਹ ਕਿੰਨੇ ਪਸੀਤੇ ਗੁਸਾਮੀ ਦੇ ਸਾਏ
ਜੋ ਅੰਦਰ ਉਤਾਰੇ ਸਮਾਧੀ ਤੋਂ ਮੁਨਕਰ
ਇਹ ਬਹਿ ਕੇ ਗੁਸਾਹਾਂ ਦੇ ਦਰ ਬੋਲਦੇ ਨੇ
ਜੋ ਮਾਦਾ ਦੇ ਅੰਗਾਂ 'ਚੋਂ ਨਰ ਬੋਲਦੇ ਨੇ ॥

ਮੁਨਕਰ ਅੰ

ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਗੁਰੂ ਘਰਾਂ ਨੇ ਕਿੰਨੀ ਭੈਣਾਂ ਖਾ ਸੁਈ ਏ
ਜੇ ਤੂੰ ਰੱਬਾ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਤੈਥੋਂ ਮੁਨਕਰ ਅੰ

ਜੇ ਕੁਝ ਜੋਕਾਂ ਦੇ ਮੈਂ ਨੰਗ ਫਕੀਰਾਂ ਤੈਥੋਂ ਬਿਨ ਪੁੱਛੇ
ਕਹਿ ਛੱਡੀ ਤੂੰ ਕਾਫ਼ਰ, ਮੈਂ ਵੀ ਆਹਨਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਾਫ਼ਰ ਅੰ

ਤੇਰੇ ਦਰ 'ਤੇ ਸੰਗ-ਏ-ਮਰਮਰ ਜੜ੍ਹ ਨੀ ਸਕਦਾ ਯਾਰਜ਼ਿਆ
ਨਾ ਹੀ ਕਦੇ ਮਿਜਾਜ਼ੀ ਕੀਤੀ ਨਾ ਹੀ ਏਨਾ ਸਾਬਰ ਅੰ

ਪੈਰਾਂ ਥੱਕੇ ਜੋ ਕੇ ਤੇਰੇ ਬੁੱਤ ਘੜੇ ਜੋ ਜੋਕਾਂ ਨੇ
ਮੈਂ ਉਹਨਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਨਿਵ ਜਾਂ ਕੀ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨੌਕਰ ਅੰ

ਮੇਰਾ ਰੱਬ ਅਮਰ ਦਾ ਸੋਹਣਾ ਨਾ ਹੀ ਉਹਦਾ ਰੂਪ ਕੋਈ
ਉਹ ਤਾਂ ਨੇਕੀ ਅਮਰਾਂ ਅੰਦਰ ਕਹਿੰਦਾ ਧੁਰ ਤੂੰ ਹਾਜ਼ਰ ਅੰ ॥

ਛੁਟਕਾਰ

ਧਰਮ ਸੰਕਟ ਹੀ ਰਿਹਾ ਛੁਟਕਾਰ ਦਾ
ਮਾਰਦਾ ਦੇਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਰੈ ਮਾਰਦਾ
ਯਾਰ ਨੇ ਛੇੜਿਆ ਨਾ ਪਿੰਜਰ ਨੂੰ ਕਦੇ
ਇਹਿਮ ਹੈ ਪਿੰਜਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਾਰ ਦਾ

ਅਕਸ ਪੁਖਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੇਹੀ ਕੰਮ ਦੀ
ਜੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੂੜ ਸ਼ਾਂਤਰ ਚੰਮ ਦੀ
ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਡੋਬਦੋਂ ਕਿਉਂ ਸੋਹਣਿਆ
ਉਹ ਕਹੇ ਕਿ ਡੋਬ ਕੇ ਮੈਂ ਤਾਰਦਾ

ਹੈ ਸਮੰਦਰ ਜੋ ਖਸਾਈ ਸੂਨ ਹੈ
ਪੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕੋਈ ਮਜ਼ਮੂਨ ਹੈ
ਸਾਪਦਾ ਹੈ ਦੂਰ ਤੋਂ ਜੋ ਚਮਕਦਾ
ਦੇਰ ਭੈੜਾ ਸਜ਼ਾਇਆ ਦੀ ਗਾਰ ਦਾ

ਇਸ਼ਕ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਜੋ ਅਗਨੀ ਦਹਿਕਦੀ
ਨਦਸ ਨਾ ਕਾਬੂ ਜੋ ਮੂੜੇ ਸਹਿਕਦੀ
ਜੋ ਕਹੇ ਝਾੜਾਂ ਨਾ ਨਜ਼ਰੋਂ ਝੁੱਟੀਆਂ
ਇੱਕ ਈ ਅਦਮ ਨਹੀਂ ਕਿਰਦਾਰ ਦਾ

ਕੀ ਕਰਾਂ ਕਿ ਯੁੱਗ ਉਦਾਸੇ ਸ਼ਾਕਦੇ
ਧਰਤ 'ਤੇ ਆਏ ਤੇ ਪਿਆਸੇ ਸ਼ਾਕਦੇ
ਗਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਕਿਸੇ ਅਗਨਾਰ ਨੂੰ
ਮੈਂ ਨਕੀਬਾ ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰ ਦਾ ॥

ਸੱਯਣ ਸੀ

ਸੱਯਣ ਸੀ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਰਹਿਣਾ
ਤੋਮਤ ਦੇ ਸਾਂ ਨਾਵਾਂ ਦੇ
ਅੰਬਰ ਦੀ ਇਸ ਚਾਦਰ ਥੱਕੇ
ਚਾਨਣ ਨੂੰ ਪਰਛਾਵਾਂ ਦੇ

ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਅੰਦਰ
ਛੱਸਦਾ ਸੈਂ ਤੂੰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੀ
ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਬਿਰਹਾ ਚਾਇਆ
ਹਉਕੇ ਦੇ ਸਾਂ ਹਾਆਵਾਂ ਦੇ

ਹੰਸ ਪਿਆਰੇ ਮੋਤੀ ਸਾਰੇ
ਹੋ ਗਏ ਮਾਝਾ ਸੋਗੀ ਦੀ
ਤੇਰੇ ਦਰ ਸੇ ਰੈ ਕੇ ਆਈਆ
ਉਹੀ ਫੇਰ ਖੜਾਵਾਂ ਦੇ

ਮੈਂ ਤੂੰ ਮੈਂ ਦੇ ਤੀਕਰ ਆਉਣਾ
ਕਸਮੇਂ ਅੱਖ ਮੇਰੇ ਰਈ
ਪੀੜੇ ਬਿਨੁਆ ਅੱਖਰ ਦੇਈਂ
ਭਾਵੇਂ ਟਾਵਾਂ ਟਾਵਾਂ ਦੇ

ਤਸ ਦੇ ਤਿੜਕੇ ਮੁੜਦੇ ਫਾਰੀ
ਮਸ ਦੇ ਤਿੜਕੇ ਮੁੜਨਾ ਨਾ
ਭਾਵੇਂ ਰੱਖਾਂ ਪਾ ਆਉਸੀਆ
ਭਾਵੇਂ ਚੁਰੀ ਕਾਵਾਂ ਦੇ ॥

ਮੋਏ ਪੁੱਤ

ਉੱਡ ਗਏ ਕੰਧੋਲੀਆਂ ਤੋਂ ਮੋਰ ਘੁੰਗੀਆਂ
ਚੁੱਲ੍ਹਿਆਂ 'ਚ ਮਾਣਾਂ ਦੀਆਂ ਭੁੱਥਾਂ ਉੱਗੀਆਂ

ਕਿੱਥੇ ਰੋ ਕੇ ਟੁਰ ਗਿਓ ਪੁੱਤ ਮੋਮਨਾ
ਚਾੜ ਛੱਡੀ ਕਾਫ਼ਰਾਂ ਦੀ ਹੁੱਤ ਮੋਮਨਾ

ਕੂੜੇ ਕੂੜੇ ਪੈਰਾਂ ਨਾੜ ਕਰ ਘਾਈਆਂ
ਤਿੱਪਣੇ ਨਾ ਕੋਠੇ ਰਾਈਆਂ ਸਫ਼ਾਈਆਂ

ਈਈ ਸੰਗ ਝੰਗਾਂ ਖਰਿੰਦੀਆਂ ਤੇ ਕਰਿੰਦੀਆਂ
ਕੀਰਦੀਆਂ ਉਡੀਕਾਂ ਵਿੱਚ ਅੱਖਾਂ ਝਰਿੰਦੀਆਂ

ਹਿਸਰਾਂ ਦੇ ਪੱਤੇ ਤੇ ਸ਼ਰੀਬ ਸੱਧਰਾਂ
ਹਾਅੜਾ ਹਾਅੜਾ ਕਿਸੀਆਂ ਗ਼ਰੀਬ ਸੱਧਰਾਂ

ਟੁਰੇ ਸਦੋਂ ਹਉਕਿਆਂ ਦੀ ਪੀੜ ਹਰਦੀ
ਮਰਦੀ ਏ ਸੀਬ ਤੇਰੀ ਰੋਜ਼ ਮਰਦੀ

ਸਬਰਾਂ ਦਾ ਸਬਰਾਂ 'ਤੇ ਸੋਰ ਕੋਈ ਨਾ
ਪਹਿਰਾਂ ਝਾਲੀ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰੋਰ ਕੋਈ ਨਾ

ਰੋਹੀਆਂ ਹੋਏ ਵਿਹੜਿਆਂ 'ਚ ਛੁੱਕ ਮਰ ਗਏ
ਥਾਪੂ ਤੇਰੇ ਛਮਕੇ ਦੇ ਮੁੱਕ ਮਰ ਗਏ

ਦੱਸ ਕਿਹੜੇ ਖ਼ੂਨ ਦੇ ਉਬਾਧ ਭਾਧਦੇ
ਕਿਹੜੀਆਂ ਡੰਗੀਰੀਆਂ ਤੇ ਸਾੜ ਭਾਧਦੇ

ਟੁਰ ਗਏ ਨੇ ਗੁੱਟ ਨਾਸ ਰੱਖ ਟੁਰ ਗਈ
ਰੱਖੜੀ ਦੀ ਰੀਸ ਤੋ ਕੇ ਛੱਖ ਟੁਰ ਗਈ

ਪੇਕਿਆਂ 'ਚ ਮੁੜ ਮੁੜ ਵੀਰ ਰੱਭਦੀ
ਅੰਮੜੀ ਦਾ ਜਾਇਆ ਸੁੱਚਾ ਸੀਰ ਰੱਭਦੀ

ਕੰਧਾਂ ਮਰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਤੇ ਘਰ ਮਰਦੇ
ਸ਼ਗਨਾਂ ਦੇ ਅੰਬਾਂ ਵਾਸੇ ਦਰ ਮਰਦੇ

ਸੱਥ ਵਿੱਚ ਤੇਰਾ ਘਰ ਬਾਰ ਪੁੱਛਦੇ
ਫਿੰਦਿਆ ਵੇ ਤੇਰੇ ਸਾਰੇ ਯਾਰ ਪੁੱਛਦੇ

ਨਜ਼ਾਰਾ

ਆਸਕੀ ਦਾ ਹੀ ਪਸਾਰਾ ਦੇਖਿਆ
ਨਜ਼ਰ ਨੇ ਐਸਾ ਨਜ਼ਾਰਾ ਦੇਖਿਆ
ਸੀਸ ਖੱਬੇ ਨੇ ਤੇ ਰਹਿਤਾਂ ਜਿਉਂਦੀਆਂ
ਚੱਕਿਆ ਦੇਹਾਂ 'ਤੇ ਆਰਾ ਦੇਖਿਆ

ਜਿਸਮ 'ਤੇ ਕਿੱਥਾਂ ਤੇ ਮੱਥੇ ਖਾਰ ਨੇ
ਉਹ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਨੇ ਤੇ ਪਰਥੇ ਪਾਰ ਨੇ
ਮਿੱਟੀਆਂ ਦਾ ਇਸ਼ਕ ਮੇਰੇ ਯਾਰ ਨੂੰ
ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਫੱਕਰ ਦਾ ਫਾਰਾ ਦੇਖਿਆ

ਪਰਦਿਆਂ ਅੰਦਰ ਹੀ ਮਿਸ਼ਟਾ ਯਾਰ ਹੈ
ਸੋ ਰਿਯਾਤੀ ਹੈ ਇਹ ਘੜੀਆਂ ਚਾਰ ਹੈ
ਇਸ਼ਕ ਨੇ ਡੇਢੇ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸਾਣਕੇ
ਕੌਣ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਨਾਰਾ ਦੇਖਿਆ

ਜ਼ਹਿਰ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਤੇ ਅਸਰੋਂ ਸੁਖੀਆਂ
ਆਸਕਾਂ ਨੂੰ ਮਖਮਲਾਂ ਤੋਂ ਕੁਸ਼ੀਆਂ
ਘੱਗੀਆਂ ਹੋਣ ਤੇ ਮਿੱਠਾ ਹੋਣਦੇ
ਮੈਂ ਕਦੇ ਹੰਝੂ ਨਾ ਖਾਰਾ ਦੇਖਿਆ

ਮਾਰਦਾ ਰਿੰਦਾ ਦੇ ਪੱਥਰ ਮਾਰਦਾ
ਮੁੱਝ ਇਹੀ ਹੈ ਅਸਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦਾ
ਪੀੜਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਚਾਨਈ
ਪਰਸਦਾ ਮੁੜ ਕੇ ਪਿਆਰਾ ਦੇਖਿਆ

ਆ ਕਦੇ ਰਿਸੀਆ ਨੂੰ ਵਰ ਦੇ ਸੁਖਨ ਦਾ
ਥੇ-ਘਰੇ ਨੂੰ ਯਾਰ ਘਰ ਦੇ ਸੁਖਨ ਦਾ
ਮੈਂ ਕਈ ਸਾਥੇ ਅਧੂਰੇ ਛੱਡਦਾ
ਟੁੱਟਦਾ ਜਨਮ ਤੋਂ ਤਾਰਾ ਦੇਖਿਆ

ਸੋਖੀਆ

ਹਮ ਉਮਰ ਭੰਡਣਗੇ ਅਸਰੋਂ ਸੋਖੀਆਂ
ਜਾਣਦਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੁੜ ਨਾ ਆਵਦਾ

ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਹਿੰਦੀ ਨੂਨ ਨੂੰ
ਇੰਜ ਨਾ ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਂਝਦਾ

ਕੀ ਪਤਾ ਸੀ ਰੋਗ ਖੱਗਣੇ ਹੱਸਿਆਂ
ਪੀੜ ਜੋ (ਫਿੱਤ) ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਚਾਂਢਦਾ

ਟੰਗਕੇ ਟੁਰਿਆ ਸਲੀਬਾਂ 'ਤੇ ਫਸਤ
ਟਰ ਗਿਆ ਹਿੰਦਰਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਭੀ ਗਾਂਢਦਾ

ਉਸਨੂੰ ਆਖੋ ਨਾ ਫਾਣੇ ਥਾਕ ਨੂੰ
ਕਬਰ ਮੇਰੀ 'ਤੇ ਜੋ ਦੀਣੇ ਜਾਂਢਦਾ

ਖਾਂਢਦਾ ਪੱਥਰ ਜੋ ਆਇਆ ਸੀ ਕਦੇ
ਖਾਂਢਦਾ ਪੱਥਰ ਮਸੀਹਾ ਜਾਂਢਦਾ

ਪਰਦੱਖਣਾ

ਮੇਰੀਆਂ ਸੋਚਾਂ 'ਚ ਅਗਨੀ ਦਹਿਕਦੀ
ਦਹਿਕਦੇ ਅਸਯਾਹ ਮੇਰੀ ਕਸ਼ਮ 'ਚੋਂ
ਕਰ ਰਿਹਾਂ ਪਰਦੱਖਣਾ ਮੈਂ ਧਰਤ ਦੀ
ਸ਼ਾਤੀਆਂ ਨਾ ਮਾਰ ਮੇਰੀ ਕਸ਼ਮ 'ਚੋਂ

ਪਰਦਿਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਤੂੰ ਰਹਿਣ ਦੇ
ਇਸ਼ਕ ਨੂੰ ਪਿੰਜਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਫਹਿਣ ਦੇ
ਠਾਰ ਸਕਦਾਂ ਏ ਜੇ ਬਣਕੇ ਰਹਿਮਤਾਂ
ਅਪਦਿਆਂ ਨੂੰ ਠਾਰ ਮੇਰੀ ਕਸ਼ਮ 'ਚੋਂ

ਬੇ-ਵਸਾਹੀ, ਬੇ-ਯਕੀਨੀ, ਬੇ-ਹਯਾ
ਬੰਸ ਇਹੀ ਦੋ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਫਾਸਲਾ
ਜੇ ਮੁਰੀਦੀ ਮਰਦਿਆਂ ਵੀ ਸੱਖਣੀ
ਸਾ ਚਲਾ ਸਾ ਯਾਰ ਮੇਰੀ ਕਸ਼ਮ 'ਚੋਂ

ਨੇਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਪਣ ਵੀ ਸੁਖਨ ਹੈ
ਨਾਪਣ ਪਟਥੀਸਨੇ ਪਟਥਾਰੀਆਂ
ਇਸ ਵਿਰਲੀ ਤੌਰ ਮੇਰੇ ਅਹਿਦ ਦੀ
ਪੁੱਜਦੀ ਹੈ ਪਾਰ ਮੇਰੀ ਕਸ਼ਮ 'ਚੋਂ

ਮੈਂ ਬਦੀ ਵਿੱਚ ਰੋਹੜ ਦਿੰਦਾ ਜੇ ਖੁਦੀ
ਸੁੱਖੜਾਂ ਨੂੰ ਰੁਮਕਣਾ ਨਾ ਆਂਣਦਾ
ਆ ਕਦੇ ਤਾਂ ਆ ਵੇ ਹੋਕਾ ਦੇ ਸਹੀ
ਫੋਹ ਸੁਣੀ ਇਹ ਭਾਰ ਮੇਰੀ ਕਸ਼ਮ 'ਚੋਂ

ਸਾਗਰਾਂ ਦੇ ਸਰ ਹੀ ਰੋਂਦੇ ਸਹਿਤੀਆਂ
ਸਾਰ ਉਹਦੀ ਰੋ ਇਹ ਜਿਸ ਤੋਂ ਨੇ ਬਣੇ
ਫਰਕਿਆਂ ਦੀ ਧਰਤ ਵਹਿੰਦੀ ਜੋ ਨਦੀ
ਅੱਖਰਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰ ਮੇਰੀ ਕਰਮ 'ਚੋਂ ॥

ਧੰਦੇ ਝਾੜੀ

ਧੰਦੇ ਝਾੜੀ ਸਦ ਈ ਦੁੱਖੜੇ ਟੋੜੇਗੀ
ਅਸਰੋਂ ਅੰਦਰ ਥੈਠੀ ਔਰਤ ਥੋੜੇਗੀ

ਥੰਦਾ ਹੋ ਕੇ ਈ ਮੈਂ ਥੰਦੇ ਫਰਗਾ ਨਹੀਂ
ਪਰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਥੰਦਾ ਟੋੜੇਗੀ

ਨਜ਼ਰੋਂ ਨੀਣਾਂ ਹੋ ਕੇ ਅੰਦਰ ਫੇਖਾਂਗਾ
ਰੂਹ ਦੀ ਬਾਰੀ ਰੂਹੋਂ ਸਦ ਈ ਥੋੜੇਗੀ

ਮੈਂ ਤਾਂ ਅਕਸਰ ਕਾਮੀ ਹਾਸੇ ਤੋੜਾਂਗਾ
ਉਹ ਜੇ ਤੋੜੇਗੀ ਤਾਂ ਹਾਅਣਾਂ ਤੋੜੇਗੀ

ਮੈਂ ਮੰਦਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਈ ਸਾਂ ਡੋਰ ਗਿਆ
ਉਹ ਕੋਠੇ 'ਤੇ ਰਹਿ ਕੇ ਈ ਨਾ ਡੋੜੇਗੀ

ਖੰਡਾਂ ਬਹਿਮੰਡਾਂ ਨੇ ਵੇਈ ਦੇਈ ਨਾ
ਜੇ ਉਹ ਰੋੜੇਗੀ ਤਾਂ ਐਸਾ ਰੋੜੇਗੀ ॥

ਕਿਰਦਾਰ

ਹੁਣ ਕਿਰਦਾਰ ਦਾ ਅੱਖਰ ਸੁਝਿਐ
ਹੁਣ ਕਿਰਦਾਰ ਸੰਭਾਲਣ ਜੋਗੋ
ਪੱਥਰ ਖਾ ਖਾ ਮਿੱਟੀ ਫਰੀਰੀ
ਹੁਣ ਇਹ ਪਿੰਜਰ ਪਾਸਣ ਜੋਗੋ

ਹੁਣ ਚੋਭਾਂ ਨੇ ਸੀਤੇ ਨਖਰੇ
ਮੈਂ ਜੋ ਯਾਰ ਦੇ ਮੂਹਰੇ ਕੀਤੇ
ਸੀਹਦੇ ਨਾੜੂ 'ਚੋਂ ਮੈਂ ਖਿੜਿਆ
ਫੁੱਲ ਉਸੇ ਹੀ ਮਾਸਣ ਜੋਗੋ

ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਬਗਾਈ ਡੁੱਲੀ
ਕਿੱਲੀਆਂ ਕਾਮੀ ਸੋਚਾਂ ਡੁੱਲੀਆਂ
ਜੋ ਈ ਡੁੱਲਦਾ ਦਿਸਿਆ ਨਹੀਂ
ਉਹੀ ਕੁਸ਼ ਤਾਂ ਭਾਸਣ ਜੋਗੋ

ਹੁਣ ਖੰਡਾਂ ਨੇ ਸਾਰਾ ਸਈ ਏ
ਹੁਣ ਮੈਂ ਧਰਤੀ ਜੋਗਾ ਹੋਇਆ
ਦਰ ਦਰ ਫੰਡਾਂ ਹੁਣ ਦਰਵੇਸੀ
ਭਰ ਭਰ ਨੂਰ ਉਛਾਲਣ ਜੋਗੋ

ਹੁਣ ਇਹ ਮਨੁੱਖਾ ਅਗਨੀ ਅੰਦਰ
ਮੈਂ ਮਨੁੱਖੀ ਛੱਡਣ ਰੱਗਿਆ
ਜਦੋਂ ਕੁਠਾਈ ਅੰਦਰ ਪਿਘਲੂ
ਘਰੀਏ ਥੀਂ ਟਿਰ ਦਾਸਣ ਜੋਗੋ

ਕਿੰਨੇ ਸਫ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੰਘਿਆ
ਕਿੰਨੇ ਮੇੜ ਮਿੱਥੇ ਸੰਸਾਰੀ
ਪਰ ਨਾ ਮੁੜਿਆ ਕਰ ਸਮਝੋਤੇ
ਹੁਣ ਕੁਸ਼ ਕਿਰਤਾਂ ਘਾਸਣ ਜੋਗੋ ॥

ਪੰਜਤਰੀ

ਇਹ ਪੰਜ ਤਰੀ ਖੜਮਸਤੀਆਂ
ਇਹ ਮਸਤੀਆਂ ਨਾ ਮਸਤੀਆਂ
ਜਿੱਥੇ ਨੇ ਰੱਚਦੇ ਐਸੀਏ
ਉਹ ਰਿਸਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਬਸਤੀਆਂ

ਚਰਚਾ ਨਾ ਛਟਾ ਪ੍ਰਸਤ ਦੀ
ਝੋਕਾਂ 'ਚ ਤੋਹਮਤ ਕਰ ਸਕੀ
ਪੈਂਦੇ ਨੇ ਪੱਥਰ ਇਸ਼ਕ ਨੂੰ
ਹੁੰਦੀਆਂ ਨੇ ਪੱਥਰ ਪ੍ਰਸਤੀਆਂ

ਰੋਂਦੇ ਨੇ ਝੰਘੇ ਪੂਰ ਨੂੰ
ਸਾਹੀ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਕਾਟੜੇ
ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਾਦਰ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ
ਮਿਟ ਜਾਂਦੀਆਂ ਜਦ ਹਸਤੀਆਂ

ਦੇਖੇ ਨੇ ਕਾਮਾਸ਼ ਮੈਂ ਬੜੇ
ਧੀਆਂ ਤੇ ਪੁੱਤਰ ਪਾਏ
ਅੰਦਰ ਹੀ ਅੰਦਰ ਢੁੰਡਦੇ
ਰਸਤਾ ਨਾ ਰੋਕਣ ਗੁਸਤੀਆਂ

ਟਿੱਕੇ ਨਾ ਜਾਉਂਦੀ ਭੇਖ ਦੇ
ਭਸਮਾਂ ਨਾ ਮਾਝਦੀ ਆਸ਼ਕੀ
ਜੁੱਸੇ ਨੇ ਦਗਦੇ ਸੂਰਜੀ
ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਨੇ ਅਸਮਸਤੀਆਂ ॥

ਰੋਗੜ

ਰੋਗੜ ਧਰ ਕੇ ਟੋਰ ਨਾ ਮੇਨੂੰ
ਦੀਵੇ ਨੂੰ ਤੂੰ ਥੱਤੀ ਦੇ
ਪ੍ਰਣੀ ਰੁੜਦੀ ਰਹਿ ਸੀ ਉਮਰਾ
ਚਰਖੇ ਉੱਤੇ ਕੱਤੀ ਦੇ

ਚੀਸ ਪਈ ਸੀ ਪਰਸਣ ਵੇਰੇ
ਜਦੋਂ ਹਨੇਰੇ ਸੰਗ ਪਿਆ
ਦੇ ਦੇ ਚਾਨਣ ਹਰਿਆ ਕਰਦੇ
ਭਾਵੇਂ ਰੱਤੀ ਰੱਤੀ ਦੇ

ਕਿੰਗਰਿਆ ਦੀ ਆਦਤ ਮਾੜੀ
ਕੁੱਲੀ ਅੰਦਰ ਵੇਹਦੇ ਨੇ
ਭਾਵੇਂ ਸਿਰ 'ਤੇ ਕਾਨੇ ਪਾ ਦੇ
ਪਰ ਤੂੰ ਕੁੱਲੀ ਛੱਤੀ ਦੇ

ਇੱਕੋ ਘੁੱਟ ਦਈਂ ਤੂੰ ਪਿਆਰੀ
ਰਹਿਤਾਂ ਸਣੇ ਕਿਛਾਇਤਾਂ ਦੀ
ਸੜ ਜੇ ਤਾੜੂ ਸਣੇ ਹਿਯਾਤੀ
ਏਨੀ ਈ ਨਾ ਤੁੱਤੀ ਦੇ

ਹਠ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਖ਼ ਸੀ ਪਿੰਜਰ
ਨਜ਼ਰੀਂ ਪਈ ਜਣਾਨੀ ਜੋ
ਥਿਰ ਨਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹਰ ਕੇ ਬਹਿੰਦੀ
ਮੂਰੇ ਨੂੰ ਇਹ ਮੱਤੀ ਦੇ॥

ਬੰਸ ਇਕੋ ਹੀ

ਧੜਕਣ ਤੇ ਸੁਰਮਾਟ ਦੇ ਅੰਦਰ
ਪੈਰ, ਸਫਰ ਤੇ ਛਾਟ ਦੇ ਅੰਦਰ
ਅਗਨੀ, ਪੀੜਾ, ਝਾਟ ਦੇ ਅੰਦਰ
ਹੁਕੁੰਦੇ ਤੇ ਕੁਰਸਾਟ ਦੇ ਅੰਦਰ
ਸਿਸਦਾ ਜਗਤ ਪਸਾਰਾ ਹੈ
ਬੰਸ ਇਕੋ ਹੀ ਫੁਲਸਾਰਾ ਹੈ

ਸੱਧਰ, ਝੀਈ, ਝੰਗ ਦੇ ਅੰਦਰ
ਕਾਸੇ ਅੰਦਰ ਮੰਗ ਦੇ ਅੰਦਰ
ਮੈਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਸੰਗ ਦੇ ਅੰਦਰ
ਰੂਹ ਦੇ ਸੁੱਚੇ ਰੰਗ ਦੇ ਅੰਦਰ
ਸਿਸਦਾ ਰੰਗ ਪਿਆਰਾ ਹੈ
ਬੰਸ ਇਕੋ ਹੀ ਫੁਲਸਾਰਾ ਹੈ

ਰੁੱਖਾਂ, ਬੂਟੇ, ਛੱਤਾਂ ਅੰਦਰ
ਪੱਥਰ, ਪਾਣੀ, ਛੱਤਾਂ ਅੰਦਰ
ਰੱਤ, ਰਗਾਂ ਤੇ ਖੱਤਾਂ ਅੰਦਰ
ਪੜ ਪੜ ਫਿਣ ਫਿਣ ਗੱਤਾਂ ਅੰਦਰ
ਭਰਦਾ ਸੈ ਹੁੰਘਾਰਾ ਹੈ
ਬੰਸ ਇਕੋ ਹੀ ਫੁਲਸਾਰਾ ਹੈ

ਸੁਣਾ, ਤੜਪ, ਤੇ ਚੀਸਾਂ ਅੰਦਰ
ਤੋਹਮਤ, ਸਾਰ, ਅਸੀਸਾਂ ਅੰਦਰ
ਅਣਖੇਂ ਰੱਬੇ ਸੀਸਾਂ ਅੰਦਰ
ਅਸਰਾਂ ਅੰਦਰ ਹੀਸਾਂ ਅੰਦਰ
ਸਿਸਦਾ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਹੈ
ਬੰਸ ਇਕੋ ਹੀ ਫੁਲਸਾਰਾ ਹੈ

ਪਾਟੇ ਹੱਥ, ਵਿਆਈਆਂ ਅੰਦਰ
 ਬਾਈ, ਬੁੱਢੀਆਂ ਮਾਈਆਂ ਅੰਦਰ
 ਉੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਅਗਾਈਆਂ ਅੰਦਰ
 ਮਹਿਰਮ ਤੇ ਹਰਸਾਈਆਂ ਅੰਦਰ
 ਫਿਰਦਾ ਮਾਰਾ ਮਾਰਾ ਹੈ
 ਥੱਸ ਇੱਕੋ ਹੀ ਫੁਟਸਾਰਾ ਹੈ

ਇਹ ਦੁਰਿਆਈ ਸੱਗ ਦੇ ਅੰਦਰ
 ਸੱਚੇ ਅੰਦਰ ਰੱਗ ਦੇ ਅੰਦਰ
 ਆਣੇ, ਮਿੱਟੀ, ਅੱਗ ਦੇ ਅੰਦਰ
 ਸਿਦਕੇਂ ਸੱਥੀਂ ਪੱਗ ਦੇ ਅੰਦਰ
 ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਕਾਰਾ ਹੈ
 ਥੱਸ ਇੱਕੋ ਹੀ ਫੁਟਸਾਰਾ ਹੈ

ਪੰਖੂ, ਪੌਣ, ਉਡਾਰੀ ਅੰਦਰ
 ਰੋਹੀ ਤੇ ਕਿਸਕਾਰੀ ਅੰਦਰ
 ਯਾਰੜਿਆ ਵੇ ਯਾਰੀ ਅੰਦਰ
 ਇਹ ਸੋ ਖਸਕਤ ਸਾਰੀ ਅੰਦਰ
 ਲਜ਼ਰੋਂ ਸੋਖ ਲਜ਼ਾਰਾ ਹੈ
 ਥੱਸ ਇੱਕੋ ਹੀ ਫੁਟਸਾਰਾ ਹੈ

ਘਰ ਘਰ ਗੱਥਾਂ ਫਿੜੀਆਂ ਅੰਦਰ
 ਧੀਆਂ ਅੰਦਰ ਚਿੜੀਆਂ ਅੰਦਰ
 ਖੂਹ ਤੇ ਅੱਖਾਂ ਗਿੜੀਆਂ ਅੰਦਰ
 ਕਿੱਟੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਤਿੜੀਆਂ ਅੰਦਰ
 ਸੀਹਦੇ ਛੱਤ ਇਸਾਰਾ ਹੈ
 ਥੱਸ ਇੱਕੋ ਹੀ ਫੁਟਸਾਰਾ ਹੈ

ਬੋਹਰਾਂ, ਟੁੱਝਾਂ, ਕੁਸ਼ੀਆਂ ਅੰਦਰ
 ਬੋਹ ਦੇ ਰੋੜ੍ਹੇ ਡੁਸ਼ੀਆਂ ਅੰਦਰ
 ਨੰਗੇ ਪੈਰੀਂ ਟੁਸ਼ੀਆਂ ਅੰਦਰ
 ਕੱਚੇ ਘਰ ਤੇ ਗੁਸ਼ੀਆਂ ਅੰਦਰ
 ਪੈਂਦਾ ਸੈਂ ਤਿਸਕਾਰਾ ਹੈ
 ਥੱਸ ਇੰਕੇ ਹੀ ਟੁਸ਼ਾਰਾ ਹੈ

ਸਖਰ ਅੰਦਰ ਸਖਰਾਂ ਅੰਦਰ
 ਟੁੱਟੇ ਪੱਥਰ ਕਖਰਾਂ ਅੰਦਰ
 ਪੈਣ ਸੁਦਾਈਆਂ ਸਖਰਾਂ ਅੰਦਰ
 ਦੂਰ ਗਿਆਂ ਦੀ ਖਖਰਾਂ ਅੰਦਰ
 ਸਾ ਕੇ ਟੁਰਿਆ ਸਾਰਾ ਹੈ
 ਥੱਸ ਇੰਕੇ ਹੀ ਟੁਸ਼ਾਰਾ ਹੈ

ਬਿਛੁਏ, ਨਥਰੀ, ਹਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ
 ਡੁੱਬਦੇ ਸਾਹੀਂ ਨਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ
 ਉਰੇ ਪਰੇ ਪਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ
 ਕੈਦਿਆਂ ਸੰਮੀ ਗਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ
 ਜ਼ਖਮਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਭਾਰਾ ਹੈ
 ਥੱਸ ਇੰਕੇ ਹੀ ਟੁਸ਼ਾਰਾ ਹੈ ॥

ਸਰੁ ਅੱਸੁ ਦੀ

ਸਰੁ ਅੱਸੁ ਦੀ ਪਿਆਰ ਦੇ ਕਾਇਰ ਹੋ ਜਾਣੇ
ਬੰਦਾ ਜੇ ਇਤਬਾਰ ਦੇ ਕਾਇਰ ਹੋ ਜਾਣੇ

ਕਰਮਾ ਵਾਸੀ ਜੀਭ ਜੋ ਤਾਬੂ ਛੋਹ ਰੈਂਦੀ
ਅੱਸੁ ਆਂਦੀ ਯਾਰ ਦੇ ਕਾਇਰ ਹੋ ਜਾਣੇ

ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਹੋਰ ਭਰਾ ਦਰਵੇਸ਼ੀ ਕੀ
ਫੁੱਲ ਕੋਈ ਜੇ ਖਾਰ ਦੇ ਕਾਇਰ ਹੋ ਜਾਣੇ

ਐਵੇਂ ਨਹੀਂ ਤਿੰਨੋਂ ਡੋਈ ਕੱਚੇ ਨੇ
ਖਬਰੇ ਪਰੇ ਪਾਰ ਦੇ ਕਾਇਰ ਹੋ ਜਾਣੇ

ਹਾਏ ਨੀ ਪੀੜੇ ਛਾਣਾ ਬਣ ਤੇ ਪੈਰੀਂ ਪੈ
ਜਿੰਦ ਕਿਸੇ ਘਰ ਬਾਰ ਦੇ ਕਾਇਰ ਹੋ ਜਾਣੇ

ਮਰੀਯਮ ਵਰਗੀ ਜੰਮੇ ਜਦੋਂ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ
ਹਰ ਬੰਦਾ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਕਾਇਰ ਹੋ ਜਾਣੇ

ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਉਹ ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਸਦਾ ਮੁਰੀਦੀ 'ਚੋਂ
ਜੇ ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਦੀ ਮਾਰ ਦੇ ਕਾਇਰ ਹੋ ਜਾਣੇ

ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਹਨਾ ਅੱਖਰ ਵਰਗਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਨਈਂ
ਜੇ ਚੰਗੇ ਅਸਯਾਰ ਦੇ ਕਾਇਰ ਹੋ ਜਾਣੇ ॥

ਖੜੋਤਾਂ

ਚੰਗੀਆਂ ਨਹੀਂ ਖੜੋਤਾਂ ਇਕੋ ਪਾਤਰ ਥੀਂ
ਘੜਾ ਬਦਲਦਾ ਹੁੰਦਾ ਤੂੰ ਹੁੰਦਾ ਦੇ ਪਾਈ ਦਾ
ਆਖਰ ਉਮਰਾਂ ਖੰਘੀਆਂ 'ਤੇ ਇਹ ਤਿੜਕੇਗੀ
ਕਦੇ ਸਦੀਈਂ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀਦਾ

ਜਿਹੜੇ ਪੈਰਾਂ ਥੱਕੇ ਪੈੜਾਂ ਗੁੰਮੀਆਂ ਨੇ
ਕਿੱਥੇ ਉੱਚਾ ਇਸਕੋਂ ਧਰਤਾਂ ਉੰਮੀਆਂ ਨੇ
ਝੁੰਕਾਂ ਅੰਦਰ ਅਕਸਰ ਅੰਬਰ ਮਿਲਦਾ ਏ
ਮਹਿਸੂਸਾਂ ਅੰਦਰ ਕਦੇ ਕਦਾਈਂ ਮਾਣੀ ਦਾ

ਝੁੰਝੀ ਹੋ ਪਰ ਸੁੱਕੇ ਪਰ ਮੁਰਗਾਈ ਦੇ
ਕਿੰਨੇ ਸਾਗਰ ਕੀਤੇ ਸਰ ਮੁਰਗਾਈ ਦੇ
ਪਰ ਉਹ ਕਮਾਈ ਡਰਦੀ ਏ ਦਰਵੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ
ਕਰ ਨਾ ਬੈਠੇ ਸੰਗ ਕਿਤੇ ਉਹ ਹਾਈ ਦਾ

ਭਾਵੇਂ ਰੱਖ ਤਸੀਹੇ ਦੇ ਕਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ
ਸੋਹਣਾ ਪਰਸ ਝਟੇਗਾ ਅਸਾਂ ਅਛੂਤਾਂ ਨੂੰ
ਇਕੋ ਗਹਿਣਾ ਨਜ਼ਰਾਂ ਸੋਹਣੇ ਯਾਰ ਦੀਆਂ
ਸਣੇ ਕਰੰਗਾਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛਾਈਦਾ

ਦੇਖੋ ਕੈਸੀ ਚੇਟਕ ਯਾਰ ਹਿਯਾਤੀ ਨੂੰ
ਬਾਹਰੋਂ ਸਾਰਾ ਰੱਗੇ ਭਾਰ ਹਿਯਾਤੀ ਨੂੰ
ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੋ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਫਰ ਕੇ ਰੈ ਜਾਵੇ
ਮੇਰਾ ਕਸਮਾ ਪੁੱਤ ਝਾਡਾ ਬਾਈ ਦਾ

ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪੱਕੇ ਉੱਚ ਹਕੀਕੀ ਦੀ
ਸਾਬਰ ਸੂਰਤ ਸੋਹਣੀ ਸੁੱਚ ਹਕੀਕੀ ਦੀ
ਦਰ 'ਤੇ ਖੜੀ ਮਿਜਾਜ਼ੀ ਖਾਸੀ ਮੋੜਾਂਗਾ
ਕਰਾਂ ਭਰੋਸਾ ਕੀ ਮੈਂ ਅਦਮ ਬਾਈ ਦਾ

ਮੱਤ ਮਾਰੀ

ਅੱਗੋਂ ਵਸਤ ਨੇ ਇਸ਼ਕ ਦੀ ਮੱਤ ਮਾਰੀ
ਪਿਆਰਾ ਜ਼ਹਿਰ ਤੇ ਬੁੱਝ ਨੀ ਧਾਉਣ ਸੋਗਾ
ਕੈਸਾ ਯਾਰ ਏ ਵੰਡਿਆ ਵਿੱਚ ਦੱਮਾ
ਸਾਡੀ ਜਿੰਦ ਦਾ ਮੁੱਝ ਨੀ ਧਾਉਣ ਸੋਗਾ

ਕੁੱਲੀ ਕਾਨੇ ਨਾ ਸਾਂਝਦਾ ਚਾਰ ਸਾਡੀ
ਕਦੇ ਕਿੱਧੇ ਨਾ ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ ਆਣ ਭੜ੍ਹਾ
ਠਰੇ ਪਿੰਜਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਨਾ ਦੇਣ ਸੋਗਾ
ਜਿੰਨੇ ਸੋਗਾ ਉਹ ਆਸਾਂ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਸੋਗਾ

ਕਦੇ ਧਰੇ ਨਾ ਹੱਥਾਂ 'ਤੇ ਹੱਥ ਸੋਹਣਾ
ਕਰੇ ਚਾਰ ਗੱਲਾਂ, ਸੁਣੇ ਦੋ ਭਾਵੇਂ
ਹੋਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਮਹਿੜ ਤੇ ਮਾੜੀਆਂ ਨੂੰ
ਗੀਤ ਵਾਣਾਂ ਦੇ ਬੁੱਤ ਨਾ ਗਾਉਣ ਸੋਗਾ

ਕੀਤੇ ਸੁਰਮ ਨਾ ਆਂਣਦੇ ਰਾਸ ਜਿੰਦੂ
ਸੁਰਮ ਡਾਹਡੇ ਸੋ ਆਸਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨੇ ਦੇ
ਸਿਹਤ ਚੱਸ ਨਾ ਦਿਖੇ 'ਚ ਠਾਂਢਦਾ ਈ
ਕਦੇ ਰਹਿੰਦਾ ਨਾ ਦਿਖੇ ਨੂੰ ਭਾਉਣ ਸੋਗਾ ॥

ਨਦੀਏ ਨੀ

ਨਦੀਏ ਨੀ ਤੂੰ ਬੁੱਕਸ ਕਰ ਰੈ
ਸੂਰਸ ਤਿੜਦਾ ਸਾਂਦੈ ਨੀ
ਤੁਪਕਾ ਤੁਪਕਾ ਨੈਣੇ ਚਾਨਣ
ਅਪੇ ਗਿੜਦਾ ਸਾਂਦੈ ਨੀ

ਤੂੰ ਹੀ ਧਰਤੀ ਤੂੰ ਹੀ ਅੰਮੀ
ਤੂੰ ਹੀ ਜਾਇਆ ਅੰਬਰ ਨੂੰ
ਤੇਰੇ ਪੈਰੀਂ ਬੈਠਾ ਬਣਕੇ
ਕੀਕਣ ਰਿੜਦਾ ਸਾਂਦੈ ਨੀ

ਆ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਨੱਚੀਂ
ਕੁਸ਼ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਛਣਕੇ ਨੀ
ਜਮ ਜਮ ਤਾਰ ਕਰੀਣੇ ਰੂਹੋਂ
ਤੂੰ ਬਾ ਫਿੜਦਾ ਸਾਂਦੈ ਨੀ

ਜੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਜਾਇਆ ਚਾਨਣ
ਤੇਰੀ ਬੁੱਕਸ ਮਾਣਾਗਾ
ਸੜਦਾ ਬੁੜਦਾ ਦੇਖ ਹਨੇਰਾ
ਮੈਥੋਂ ਚਿੜਦਾ ਸਾਂਦੈ ਨੀ

ਚੈਥਾਂ, ਤਾਹਨੇ, ਯਾਦਾਂ, ਦੁਹੀ
ਮੈਨੂੰ ਰੈ ਕੇ ਜਾਣਣਗੇ
ਬਿਰਹੇ ਦਾ ਜੋ ਫੁੱਲ ਨਵਾਈ
ਮੁੜ ਕੇ ਬਿੜਦਾ ਸਾਂਦੈ ਨੀ ॥

ਉਸ਼ਾਨ

ਭਰੀ ਮਹਿਫ਼ਿਰ ਨੂੰ ਛੱਡਾਂਗੇ
ਉਸ਼ਾਨ ਇਸ਼ਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ
ਸਫ਼ਾਈ ਪਹਿਰ ਤੀਕਰ ਹੀ
ਕਿ ਸੁੱਚਾ ਦਰਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ

ਬੜੇ ਹੀ ਪੈਰ ਧੋਏ ਨੇ
ਬੜੇ ਹੀ ਪੂਜ ਸਟੇ ਪੱਥਰ
ਮੁਸ਼ਾ ਹਿਸਰਤਾਂ ਫਾਸ਼
ਤਨਾ 'ਤੇ ਕੋਢ ਸਹਿੰਦਾ ਹੈ

ਨੁਕੀਲਾ ਫਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ
ਇਸ਼ਾਹੀ ਦਿੱਖ ਦਾ ਹਾਸਾ
ਇਹ ਬੰਸਰ ਸਾਦਗੀ ਫਾਸ਼
ਕਿ ਧੁਰ ਅੰਦਰ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ

ਜੇ ਰੋਚਾ ਪਾਰ ਸੰਘਣ ਦੀ
ਤੂੰ ਸਿੱਖੀਂ ਛੱਡ ਦਰਿਏ ਦਾ
ਮੈਦਾਨ -ਏ- ਸਬਰ ਦੇ ਸਾਬਰ
ਕੋਈ ਫਿਰਾ ਹੀ ਦਰਿੰਦਾ ਹੈ

ਨਾ ਸਾਨੂੰ ਰੋੜ ਮਖਮਲ ਦੀ
ਅਸੀਂ ਸ਼ੀਰਾਂ ਦੇ ਅਸਰ ਹਾਂ
ਇਹ ਪੀੜਾ ਗੁਰਬਤਾਂ ਫਾਸ਼
ਸਹਿਨਸਾਹਾਂ ਦੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ

ਸਾਦੂਗਰੀ

ਕਰੰਦਰੀ, ਸਾਦੂਗਰੀ ਤੇ ਦਿਸਬਰੀ
ਮੇਰਿਆਂ ਸੇਅਰਾਂ 'ਚ ਤੇਰੀ ਰਹਿਬਰੀ

ਮੈਂ ਫਕੀਰੀ ਸੂਫ ਦੀ ਕੀਤੀ ਨਹੀਂ
ਖੋਖਣਾ ਤੂੰ ਦੂਰ ਹੈਂ ਕੇ ਹੀ ਕਰੀ

ਇਹ ਭਾਵਾਂ ਕੀ ਘੁੰਗਰੂਆਂ ਦਾ ਸੋਰ ਹੈ
ਬੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਤਸਬੀਆਂ ਦੀ ਚਾਕਰੀ

ਕੋਣ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕੇ ਭਗਵੇਂ ਸਾਜ਼ਮੀ
ਤਾਕੂਆਂ ਦੀ ਸਾਪਦੀ ਹੈ ਮਸਕਰੀ

ਸਬਦ ਸੁੱਚੇ ਵੇਰ ਕੇ ਤੋਹਮਤ ਸੁਣਾਂ
ਮੈਂ ਕਦੇ ਕੀਤੀ ਨਾ ਇਹ ਤਸਕਰੀ

ਯਾਰ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਜੇ ਮਿਹਣਾ ਨਾ ਮਿਲੇ
ਹੱਛਦੀ ਹੈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਹ ਕਿਰਕਰੀ

ਇਸ਼ਕ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਜੋ ਗੁਰਬੁਤ ਸਾਕਦੀ
ਸਮਸ਼ਾ ਹੈ ਸੀਨੇ 'ਚੋਂ ਸੁੰਘੇਗੀ ਫੁਰੀ

ਮਰ ਰਿਹਾਂ ਭੁੱਖ ਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਥੇ ਰਿਹਾਂ
ਦੇਖ ਮੇਰੀ ਅਣਖ ਕਿੰਨੀ ਕਾਦਰੀ ॥

ਭੇਤੀ ਨੇ ਨਜ਼ਰਾਂ

ਹਾਏ ਨੀ ਜਿੰਦੇ ਸਾਫ਼ਰੀਏ
ਭੇਤੀ ਨੇ ਨਜ਼ਰਾਂ ਕੀ ਕਰੀਏ
ਫੁੱਲਾਂ 'ਤੇ ਮੋਤੀ ਤਿੜਕੇ ਨੇ
ਤੂੰ ਕਿਹੜੇ ਪਾਈ ਫਿੜਕੇ ਨੇ
ਕੁਸ਼ ਕਈਆਂ ਕੇਸੀਂ ਭਰੀਆਂ ਨੇ
ਫਾਣਾਂ ਨੇ ਪੀੜਾਂ ਹਰੀਆਂ ਨੇ
ਮੈਂ ਸੂੜਾ ਕਰਦੀ ਹੱਸਣੀ ਆ
ਸੀਸੇ 'ਤੇ ਤਾਹਨੇ ਕੱਸਣੀ ਆ
ਸੀਸੇ ਨੂੰ ਸੀਸਾ ਕਿਉਂ ਫਰੀਏ
ਹਾਏ ਨੀ ਜਿੰਦੇ ਸਾਫ਼ਰੀਏ
ਭੇਤੀ ਨੇ ਨਜ਼ਰਾਂ ਕੀ ਕਰੀਏ
ਐਵੇਂ ਨਾ ਅਪਾ ਪਰਸਣ ਦੇ
ਕੁਸ਼ ਦੇਰ ਅਸਾਨੂੰ ਤਰਸਣ ਦੇ
ਕੰਨਾਂ ਦੇ ਕੁੰਡਲ ਹਿੱਸਣ ਦੇ
ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿੱਕਰੀ ਫਿੱਸਣ ਦੇ
ਜੋ ਫਸਰੋਂ ਉਠਾ ਚਿਰ ਦਾ ਏ
ਦਾਕਾਂ ਤੋਂ ਜੋਬਨ ਕਿਰਦਾ ਏ
ਜੋ ਮੱਥੇ ਸੂਰਜ ਉੱਗੇ ਨੇ
ਧਰਤਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਪੁੱਗੇ ਨੇ
ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਦੂਜਾ ਕੀ ਧਰੀਏ
ਹਾਏ ਨੀ ਜਿੰਦੇ ਸਾਫ਼ਰੀਏ
ਭੇਤੀ ਨੇ ਨਜ਼ਰਾਂ ਕੀ ਕਰੀਏ
ਕੋਇਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਕੇ ਫਿੱਸਣ ਦੇ
ਨੈਣਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰੋਂ ਤਿੱਸਣ ਦੇ
ਮੈਂ ਰੋਕਾਂ ਕੀਕਣ ਭਿੱਸਣ ਤੋਂ
ਚੁੱਲ੍ਹੀ ਦਾ ਪੱਥਾ ਫਿੱਸਣ ਤੋਂ
ਇਸ਼ਕੇ ਦਾ ਮੋਸਮ ਕਿੰਦਾਂ ਦਾ
ਪਿੰਡਾ ਵੀ ਜੰਗਲ ਗਿੱਦਾਂ ਦਾ

ਚੀਸਾਂ ਈ ਸਾਨੂੰ ਫਲੀਆਂ ਨਾ
ਝੱਗੇ ਜਿਉ ਪੈਰੀਂ ਤਲੀਆਂ ਨਾ
ਦੱਸੀਂ ਖਾਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਮਰੀਏ
ਹਾਏ ਹੀ ਜਿੰਦੇ ਸਾਵਰੀਏ ॥

ਝੋਲੀ ਡਿੱਗੀ

ਅੰਬਰ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਥਾ ਡਿੱਗਿਆ
ਸੁਣ ਸੁਰਸਾਹਟ ਖਾਣਾਂ ਦੀ
ਮੈਂ ਨੀਵੇਂ ਦੀ ਝੋਲੀ ਡਿੱਗੀ
ਕਈ ਫਰਕ ਦਿਆਂ ਚਾਣਾਂ ਦੀ

ਜੇ ਕੋਈ ਦੀਣਾ ਸੇਕ ਤਿੜਕੇ
ਮਿੱਟੀ ਮਾੜੀ ਸੱਦੀਏ ਨਾ
ਚਿਣਗਾਂ ਦੀ ਦਰਵੇਸ਼ੀ ਅੰਦਰ
ਚੱਸਦੀ ਨਹੀਂ ਸਾਹਣਾਂ ਦੀ

ਸੁਣ ਨੀ ਨਦੀਏ ਸਹਿਜੇ ਵਗੀਏ
ਪੱਥਰ ਝੋਰਾ ਕਰਦੇ ਨੇ
ਜਿੰਨੀ ਰਾਹੀਂ ਟੁਰੇ ਹਸੀਮੀ
ਮੰਜ਼ਰ ਉਹਨਾ ਰਾਹਣਾਂ ਦੀ

ਸਾਡੀ ਸੋਖ ਮੁੱਥਤ 'ਸਹਿਦਾ'
ਕੀ ਕੀ ਕਾਰੇ ਕਰਦੀ ਏ
ਮਹਿਬੂਬਾ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੁੱਕਤ
ਅੱਜ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਮਾਣਾਂ ਦੀ

ਟੁੱਟਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤਾਰੇ
ਸਿਜਦਾ ਕਰਦੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ
ਅਸਰੋਂ ਉਹੀ ਧਰਤੀ ਸੁੱਚੀ
ਜਿਹੜੀ ਧਰਤੀ ਝਾਣਾਂ ਦੀ ॥

ਰੂਹ ਦਾ ਨੰਗ

ਰੂਹ ਦਾ ਨੰਗ ਫਕੀਰਾਣ ਵਾਸੇ ਸੋ ਸੋ ਰਸਤੇ ਹੁੰਦੇ ਨੇ
ਸਿਰ ਦੀ ਚੁੰਨੀ ਮਹਿੰਗੀ ਥਾਕੀ ਸੀੜੇ ਸਸਤੇ ਹੁੰਦੇ ਨੇ

ਨੈਣਾ ਦਾ ਕੀ ਆਖਾਂ ਇਹ ਤਾਂ ਛੱਡੇ ਠੱਗ ਨੁਕਾਈ ਚੋਂ
ਕਾਬੂ ਆਉਂਦੇ ਨਜ਼ਰਾਂ ਕੋਝੋਂ ਐਵੇਂ ਮਸਤੇ ਹੁੰਦੇ ਨੇ

ਦੀਣਾ ਸਦਾ ਹਿਯਾਤੀ ਵਾਸਾ ਸੁੱਚਾ ਕਰਕੇ ਧਰੀਏ ਸੀ
ਨੂਰੀ ਸਫ਼ਰਾਂ ਉੱਤੇ ਅਕਸਰ ਬੜੇ ਚੁਰਸਤੇ ਹੁੰਦੇ ਨੇ

ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਝੋਲੀ ਐਵੇਂ ਸੁੱਟੇ ਨਾ ਸਜ਼ਬਾਤਾਂ ਨੂੰ
ਬਹੁਤੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਮਿੱਠੇ ਸੱਜਣ ਬੁੱਤ ਪ੍ਰਸਤੇ ਹੁੰਦੇ ਨੇ

ਮਹਿਸ਼ਾਂ ਦਾ ਕੀ ਦੱਸਾਂ ਪੁੱਛੇ ਅੰਦਰ ਛੱਸਣ ਵਾਸੇ ਨੂੰ
ਅੰਦਰੋਂ ਅੰਦਰ ਭੁਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਥਾਹੜੇ ਖਸਤੇ ਹੁੰਦੇ ਨੇ

ਸਾਇਰੀ ਮੂੰਹੋਂ ਪੁਖਤਾ ਕਹਿਣਾ ਸੀਨੇ ਅੰਦਰ ਸਹਿਣਾ ਹੋਂ
ਪੈਂਦੇ ਨਾ ਕੁਸ਼ਹਾੜੀ ਕੋਚੇ ਸਿਹੜੇ ਦਸਤੇ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ॥

ਸੋਗੀ

ਤੇਰੇ ਸੋਗੀ ਕਿੱਥੇ ਦੱਸ ਮਹਿਰ ਮੈਂ ਤਿਆਵਾਂ ਏ
ਅਜੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਟੁੱਟਾਂ ਸੰਗ ਟੁੱਟ ਹੋਵੇ ਡਰਦਾਂ
ਤੇਰੇ ਪੈਰੀਂ ਤੇਰੀਆਂ ਖੜਾਵਾਂ ਸੰਗ ਟੁਰਨੈ
ਅਜੇ ਗਾਇਕੜੀ ਦਾ ਮੁੱਝ ਹੋਵੇ ਡਰਦਾਂ

ਅਜੇ ਕੁਝ ਗੀਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਹਾਂ ਸੰਗ ਸੇਕਣੈ
ਸੱਥਜੇ ਮਨੂਰੀ ਜਿਹੀ ਮੈਰ ਮਨ ਚਿੰਬੜੀ
ਅਜੇ ਕੁਝ ਕੁੱਸੀਆਂ ਚ ਸਗਣੈ ਉਮੀਦ ਨੂੰ
ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਭੁੱਖ ਤੇ ਮੈਂ ਗੁੱਝ ਹੋਵੇ ਡਰਦਾਂ

ਮੰਨਿਆ ਮੁਰੀਦੀਆਂ ਤੂੰ ਰੱਖਦੇ ਸੰਭਾਰਕੇ
ਅਜੇ ਮਸਵਾਈਆਂ 'ਚ ਕਾਸ਼ਾਂ ਨੇ ਭਰੀਆਂ
ਪੈਰਾਂ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਹੰਢਾਈਏ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਏ
ਹੱਥੀਂ ਏ ਕਮੰਡਰਾਂ ਦੇ ਤੁੱਟ ਹੋਵੇ ਡਰਦਾਂ

ਅਜੇ ਇੱਕ ਅੰਦਰਾਂ ਚ ਖੋਡਦੀ ਏ ਥਾੜੀ
ਝੱਤ ਨਹੀਂ ਤੁੱਕਣੇ ਦਾ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰਿਆ
ਪੜਕਾਂ ਮੈਂ ਕਾਮਣਾ ਨੂੰ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਤੁੱਕਣਾ
ਨੈਣਾ ਵਿੱਚੋਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਦੀ ਭੁੱਖ ਹੋਵੇ ਡਰਦਾਂ

ਸਿੱਟੀਆਂ 'ਚ ਉੱਡਣੇ ਦੇ ਚੋਜ ਕਰ ਰੈਣ ਦੇ
ਹਾਅੜਾ ਸੀਣ ਸੋਗਿਆ ਏ ਰੋਜ ਕਰ ਰੈਣ ਦੇ
ਹੱਥ ਤੂੰ ਅਧੂਰਿਆਂ ਨੂੰ ਠੇਕੁਰਾਂ 'ਚ ਚੰਡ ਕੇ
ਡਰਦਾਂ ਏ ਮਹਿਰਮਾਂ ਮੈਂ ਕੁੱਟ ਹੋਵੇ ਡਰਦਾਂ ॥

ਅਦੁੱਤੀ ਇੱਖ

ਅਦੁੱਤੀ ਇੱਖ ਦੇ ਸਾਨੀ
ਨਸਰ ਕਰ ਦੇ ਖਾਣਾਂ 'ਚੋਂ
ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਹੋਂਦ ਹੋ ਜਾਣਾਂ
ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਪੁਣ ਹਣਾਣਾਂ 'ਚੋਂ

ਭਣਾਂ 'ਤੇ ਮਸਤੀਆਂ ਹੋਣੀਂ
ਨਸਰ 'ਚੋਂ ਸ਼ੋਰ ਪਾਉਂਦਾ ਰਹਿ
ਭੰਵਰ ਵਿੱਚ ਮਸਤ ਛੱਲਾਂ ਨੂੰ
ਤੂੰ ਦਿਸਦਾ ਰਹਿ ਮਸ਼ਾਣਾਂ 'ਚੋਂ

ਤੂੰ ਛੱਲੇ ਦਾ ਨਗੀਨਾ ਬਣ
ਤੇ ਚੀਚੀ ਯਾਰ ਦੀ ਪਾਣਾਂ
ਤੂੰ ਹੁਸਨ 'ਚੋਂ ਤੂੰ ਚਾਣਾਂ 'ਚੋਂ
ਤੂੰ ਹੱਸਦਾ ਰਹਿ ਅਦਾਣਾਂ 'ਚੋਂ

ਤੂੰ ਹਰ ਇੱਕ ਸ਼ੌਅ ਚ ਹੋਣੋਂਗਾ
ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਭਾਅ ਨਾ ਕੋਡੀ ਦਾ
ਖੁਦਾ ਨਾ ਮੌਕੇ ਮੰਨਾ
ਨਾ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਸੋ ਮਾਣਾਂ 'ਚੋਂ

ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਅ ਹੂਕਰ ਦੀ
ਸੋ ਦੇਈ ਹੈ ਪਪੀਹੇ ਨੇ
ਕਿਸੇ ਬੁਖਬੁਖ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਨਾ
ਕਦੇ ਚਿਤ ਚੋਰ ਕਾਣਾਂ 'ਚੋਂ

ਰਿਯਾਤੀ

ਕਿੰਨ ਮੋਇਆ ਨੂੰ ਧੁਰ ਤੋਂ ਉਦਾਸੀ ਮਿਲੀ
ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਨਦੀ ਹੀ ਪਿਆਸੀ ਮਿਲੀ

ਜਦੋਂ ਸਦੀਆਂ ਦੇ ਝਪ ਨੇ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਸਿਰਾ
ਸਾਨੂੰ ਰਿਸੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਤੋਂ ਚੁਰਾਸੀ ਮਿਲੀ

ਸਾਰੀ ਉਮਰਾਂ ਹੀ ਧੋ ਰਈ ਜ਼ਮੀਰੀ ਤੋੜੇ
ਜਦੋਂ ਅਪੋ 'ਚ ਉੱਤਰੇ ਤਾਂ ਬਾਸੀ ਮਿਲੀ

ਇੰਨ ਮਹਿਸ਼ਾਂ ਦੀ ਗਾਈ ਮਿਲੀ ਨਾ ਕਦੇ
ਸਾਨੂੰ ਖੀਰਾਂ 'ਚ ਜਿੱਦਾਂ ਸੀ ਦਾਸੀ ਮਿਲੀ

ਕਿਛੇ ਜ਼ਖਮਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਚ ਜੜਦਾ ਰਹਾਂ
ਜੋ ਰਿਯਾਤੀ ਮਿਲੀ ਬੇ ਸੁਆਸੀ ਮਿਲੀ ॥

ਸੰਗ

ਬਦਰੇ ਭਾਈਆਂ ਰੰਗ ਵਿਖਾਣਾਂ
ਆ ਨੀ ਅੰਮੀ ਸੰਗ ਵਖਾਣਾਂ

ਅੱਸ ਮੈਂ ਰੂੜੀ ਰੱਦੀ ਵੇਖੀ
ਫੇਰਾਂ ਟੁੱਟੀ ਟੰਗ ਵਖਾਣਾਂ

ਕੁੱਝ ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਉੱਚੇ ਰੁੱਟੇ
ਸਾਡੇ ਭੁੱਜੀ ਭੰਗ ਵਖਾਣਾਂ

ਸੱਪਾਂ ਚਿੱਟੇ ਚੋਰੇ ਪਾ ਕੇ
ਮਾਰੇ ਕੀਕਣ ਡੰਗ ਵਖਾਣਾਂ

ਤਖਤ ਹਜ਼ਾਰੇ ਅੰਬਰ ਰੋਇਆ
ਰੋਂਦੀ ਮਿੱਟੀ ਸ਼ੰਗ ਵਖਾਣਾਂ

ਕੁਝ ਨੇ ਮੰਗਿਆ ਮਿਸ਼ਕੇ ਰਹੀਏ
ਦਿੱਤੇ ਸੂਝੀ ਟੰਗ ਵਖਾਣਾਂ

ਥਾਹੌਂ ਕੱਜੀ ਵੇਖ ਸਿਆਸਤ
ਆ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਨੰਗ ਵਖਾਣਾਂ

ਬੰਬ, ਬੰਦੂਕਾਂ, ਸ਼ਰਮਾਂ ਸਾਹੀਆਂ
ਕੀਕਣ ਟੁੱਟੀ ਸੰਗ ਵਖਾਣਾਂ

ਇੱਕ ਵੀ ਫਹੁੜੀ ਜੁੜਨੀ ਨਹੀਉਂ
ਗੁਰਬਤ ਮਾਰੇ ਸੰਗ ਵਖਾਣਾਂ
ਆ ਨੀ ਅੰਮੀ ਸੰਗ ਵਖਾਣਾਂ ॥

" ਕਰੰਦਰੀ ਜਾਦੂਰੀ - ਤੇ ਰਿਹਾਬਰੀ "

Caliber Publication

Patiala (Punjab) 148002

Mob. 98154-48958, 80548-69313

E-mail. caliberpublication@gmail.com

ISBN 978-93-85235-28-3

Rs. 230/-